

המכתה

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 150

פרשת תרומה

שנת תשפ"ב לפ"ק

חדש אדר | ז' אדר, הלולת משה רע"א מהימנא

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

הוצאות הגליון נתנדב ע"י אנ"ש היקרים

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר

לרפואה שלימה בקרוב

לְחִיּוּרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דְּעֵרְתִּידָא
לְאַתְנַגְלִיא
לְעֵרְתִּיד־לְבָא

יו"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האזרות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתַּת תְּרוּמָה

"וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה" (שְׁמוֹת כה, ב)

"וַיִּקְחוּ לִי" – הָאֵי מֵאֵן דְּבַעֵי לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּמִצְוָה, וְלֹאשְׁתַּדְּלָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא, אֲצִטְרִיף דְּלֹא יִשְׁתַּדֵּל בֵּיהּ בְּרִיקְנִיָּא וּבְמַגְנָא, אֶלָּא אֲצִטְרִיף לִיהּ לְבַר-נַשׁ לְאַשְׁתַּדְּלָא בֵּיהּ בְּדָקָא יְאוּת בְּפּוּם חִילִּיהּ וְכוּ'.

אֲשְׁתַּדְּלוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּקִימָא בְּעוּבָדָא, אֲסִיר לְנִטְלָא לִיהּ לְמַגְנָא וּבְרִיקְנִיָּא, בְּגִין דְּלֹא זָכִי בַּהּ הוּא עוּבָדָא כְּלָל, לְאַמְשַׁכָּא עֲלֵיהּ רוּחָא-דְּקוּדְשָׁא, אֶלָּא בְּאַגְרֵי שְׁלִים.

[תְּרוּמָה: וַיִּקְחוּ לִי, מִי שְׂרוּצָה לְהִשְׁתַּדֵּל בְּמִצְוָה וּלְהִשְׁתַּדֵּל בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, צְרִיךְ שְׁלָא יִשְׁתַּדֵּל בּוּ בְּרִיקְנִיָּוּת וּבְחִנּוּם, אֶלָּא צְרִיךְ הָאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל בּוּ כְּרֹאֵי כְּפֵי כְּחוּ וְכוּ'. הִשְׁתַּדְּלוּתָא בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁעוּמַדָּת בְּמַעֲשֵׂה, אֲסוּר לְקַחַת אוֹתָהּ לְחִנּוּם וּבְרִיקְנִיָּוּת, בִּי אֵינְנֵנוּ זֹכְרֵי כֵּן בְּאוֹתוֹ מַעֲשֵׂה כְּלָל לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ רוּחֵי-הַקְדוּשָׁא, אֶלָּא רַק בְּסוּכְרֵי שְׁלִים].

(זהר תרומה קכח.)

א.

(ח"א כג, ה; לקוטי יעצות, ממון ופרנסה יג)

כָּל הַמִּצְוֹת שְׂאָדָם עוֹשֶׂה אוֹתָם בְּלֹא מְמוֹן, הֵינּוּ: שְׂאִינוּ רוּצָה לְהַפְסִיד מְמוֹן בְּשִׁבִיל הַמִּצְוָה – זֶה הַבְּחִינָה נִקְרָא 'צִדְקָה'. וְזֶה (תְּהֵלִים קיט, קלח): "צִוִּיתָ צִדְקָה עַדְתִּיךְ".

וְעַדִּין אֵין הַמִּצְוָה בְּשִׁלְמוֹת, בִּי עַדִּין אֵינָה בְּבַחֲיַנַת 'אַמוּנָה' שְׁהִיא עֶקֶר הַשְּׁלֵמוֹת.

אַבְל כְּשֶׁחָבִיב כְּלִיכָּה הַמִּצְוָה אֶצְלוּ, עַד שְׂאִין מְרַגֵּישׁ בְּהַפְסִיד-מְמוֹן, וּמוֹצִיא וּמְפַזֵּר מְמוֹן בְּשִׁבִיל הַמִּצְוָה – זֶאת הַבְּחִינָה נִקְרָא 'אַמוּנָה'.

בִּי עֶקֶר 'אַמוּנָה' הוּא בְּמְמוֹן, כְּשֶׁמְשַׁבֵּר תְּאוֹת-מְמוֹן, שְׁשֵׁם 'פְּנִים-דְּקַדְשָׁה'.

וְזֶה (שָׁם): [ו] "אַמוּנָה מְאֹד" – זֶה מְמוֹן, כְּמוֹ שְׁכֵתוּב (דְּבָרִים ו, ה; בְּרִכּוֹת נד): "וּבְכָל

מְאֹדְךָ".

ב.

(ספרי-המדות, צדקה נו)

כְּשֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה מִצְוָה – תִּרְאֶה שְׁהַמִּצְוָה לֹא תִהְיֶה בְּחִנּוּם, אֶלָּא "בְּכֶסֶף

מְלֵא" (בְּרֵאשִׁית כג, ט; דְּבָרִי-הַיְמִיּוֹם-א כא, כב-כד).

"וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ

לְבוֹ תִקְחוּ אֵת תְּרוּמַתִּי" (שְׁמוֹת כה, ב)

– וְעַנְיָן נִדְבַת לֵב –

ג.

(ח"א יג, א)

לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׂגָחָה שְׁלֵמָה, אִי-אֶפְשָׁר אֶלָּא עַד שִׁישְׁבֵר תְּאוֹת-מְמוֹן, וְשִׁבִירְתָּהּ הוּא עַל-יְדֵי 'צִדְקָה'.

בִּי אֵיחָא בְּזִהַר (פְּנִיחַס רכד): "רוּחָא נְחַת לְשַׁבֵּךְ חֲמִימָא דְּלִבָּא, וְכַד נְחַת רוּחָא, לִבָּא מְקַבֵּל לָהּ בְּחִדּוּהָ דְּנִגְנוּנָא דְּלִינְאוּ".

"רוּחָא" – זֶה בְּחִינַת 'צִדְקָה', שְׁהִיא "רוּחַ נְדִיבָה" (תְּהֵלִים נא, יד) – עַל-יְדֵי מְקַרְרִין חֲמִימוֹת תְּאוֹת-מְמוֹן.

ד.

(ח"א קמב)

'אַבְרָהָם' שְׁהִיָּה רֹאשׁ לְגֵרִים, וְלֹא הִיָּה לוֹ מְמִי לְלַמֵּד – לֹא הִיָּה לוֹ רַק 'לֵב חוֹשֵׁק' לְהַשְׁמִיטֵי תְּבַרְךָ.

וְעַל-כֵּן כָּל הַצְּרִים נִקְרְאִים עַל שְׁמוֹ, וְנִקְרְאִים (תהלים מז, י): "נְדִיבֵי עַמִּים עִם אֱלֹקֵי אַבְרָהָם", בְּחִינַת (שמות לה, כב): "נְדִיב לֵב" (אַבְרָהָם נִקְרָא נְדִיב, הַיָּאֵד מִה דָּאֵת אָמַר: 'נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹקֵי אַבְרָהָם. שִׁיר־הַשִּׁירִים רַבָּה ג, ה) - כִּי אֵין לָהֶם רַק מִה שְׁלָבָם נִכְסָף לְהַשְׁמִיט־יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ 'אַבְרָהָם'.

ה.

(ח"א רסד)

'צְדָקָה' הִיא 'תְּקוּנַת-הַבְּרִית'. כִּי 'פְּגָם-הַבְּרִית' הוּא: כִּי הוּא הָיָה צָרִיךְ לְהַשְׁפִּיעַ בְּקִדְשָׁה לְמָקוֹם שֶׁצָּרִיךְ לְהַשְׁפִּיעַ, וְהוּא סֹלֵק הַהַשְׁפָּעָה מִשָּׁם, וְהַמְשִׁיכָה חִס־וְשָׁלוֹם לְמָקוֹם-אַחֵר.

וְעַל-כֵּן ה'תְּקוּנַת עַל-יְדֵי ה'צְדָקָה', שְׁעַל-יְדֵיזָה חוּזֵר וּמְשַׁפֵּיעַ לְשָׁם, אֵל הַקִּדְשָׁה, וְעַל-יְדֵיזָה נִתְתַּפְּקוּ.

וְזֶה בְּחִינַת (שמות לה, כב): "וַיְבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים", הַנֶּאֱמָר בְּנִדְבַת הַמִּשְׁכָּן. הֵינּוּ: בְּחִינַת 'זוּג' שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי ה'צְדָקָה' שֶׁל 'נִדְבַת הַמִּשְׁכָּן' כַּנ"ל.

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁנִּזְכָּר לְעֵנִי שְׂאִינוּ הַגּוֹן - אִזִּי אֲדַרְבָּא הוּא נִפְגָּם יוֹתֵר, כִּי חוּזֵר וּמְשַׁפֵּיעַ לְמָקוֹם שְׂאִינוּ צָרִיךְ.

וְעֵין בְּמָקוֹם-אַחֵר (לְקוּטֵי-מוֹהֲרָן ח"א כט; לא; נד - סְפוּרֵי-מַעֲשִׂוֹת, מַעֲשֶׂה יג מְשַׁבְּעָה בְּעֵטְלֵעָרָם, בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי), שְׁמִבְּאָר גַּם-כֵּן: שֶׁ'צְדָקָה' הוּא 'תְּקוּנַת-הַבְּרִית'.

ו.

(ח"ב ד, א)

"וְאֵת הָעֹרְבִים צִוִּיתִי לְכַלְפֵּלְךָ" (מְלָכִים-א יז, ד), זֶה בְּחִינַת 'צְדָקָה'.

כִּי בְּתַחֲלָה כְּשֶׁמִּתְחִילִין לְהַתְנַדֵּב לְ'צְדָקָה' - אִזִּי צָרִיכִין לְשַׁבֵּר ה'אֲכַזְרִיּוֹת' לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמָנוּת. וְזֶהוּ עֵקֶר 'עֲבוּדַת הַצְּדָקָה'.

כִּי מִי שֶׁהוּא 'רַחֲמָן' בְּטַבְּעוֹ, וְנוֹתֵן צְדָקָה מִחֲמַת 'רַחֲמָנוּת' שְׁבִטְבָּעוֹ - אֵין זֶה עֲבוּדָה - כִּי יֵשׁ גַּם כְּמָה חַיּוֹת שֶׁהֵם רַחֲמָנִים בְּטַבְּעָם. רַק עֵקֶר הָעֲבוּדָה: לְשַׁבֵּר ה'אֲכַזְרִיּוֹת' לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמָנוּת.

וְזֶה בְּחִינַת: "וְאֵת הָעֹרְבִים צִוִּיתִי לְכַלְפֵּלְךָ" - כִּי ה'עוֹרֵב' הוּא בְּטַבְּעוֹ 'אֲכַזְרִי', וְנִתְהַפֵּף לְרַחֲמָנוּת לְכַלְפֵּל אֵת 'אֱלֹהָיו'. כְּמוֹ-כֵן צָרִיכִין בְּ'צְדָקָה' כַּנ"ל.

וְכָל ה'נְדִיבֵי לֵב, כָּל מִי שֶׁהוּא 'נְדָבָן' - צָרִיךְ לִילָךְ וּלְעֵבֵר בְּתַחֲלָה דֶּרֶךְ בְּחִינַת זו, בְּחִינַת: "וְאֵת הָעֹרְבִים" הַנ"ל.

דְּהֵינּוּ: שְׁבַת-תַּחֲלָה צָרִיכִים לְשַׁבֵּר ה'אֲכַזְרִיּוֹת' שְׁלָהֶם, מִה שְׂיֵשׁ לָהֶם 'אֲכַזְרִיּוֹת' בְּתַחֲלָה - לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמָנוּת, לְהַתְנַדֵּב לְ'צְדָקָה', כַּנ"ל.

ז.

(ח"ב טו)

דְּעַ: שֶׁ'הַצְּדִיק־הָאֱמֵת, מְקַבֵּל 'דְּבוּר פִּי' הַקְּדוּשָׁה, מ'בְּעַל־יְצְדָקָה'.

וְזֶה בְּחִינַת (תהלים קיט, קח): "נְדָבוֹת פִּי רִצָּה נָא ה'" - שֶׁ'הַצְּדִיק' מְקַבֵּל דְּבוּר פִּי מ'נְדִיבֵי לֵב, דְּהֵינּוּ 'בְּעַל־יְצְדָקָה'.

ו'צְדָקָה' הִיא בְּחִינַת 'מִים', בְּבְחִינַת (שם קיד, ח): "הַהֶפְכִי הַצּוּר אָגַם מִים".

"הַצּוּר" - זֶה בְּחִינַת (שם עג, כו): "צוּר לְבָבִי", כִּי יֵשׁ "לֵב אֶבֶן" (יחזקאל יא, יט; לו, כו), דְּהֵינּוּ: "אֶבֶרִי לֵב הִרְחוּקִים מִצְדָקָה" (ישעיהו מו, יב).

וְזָהוּ (תהלים קיד, ח): **"ההפכי הצור אגם מים"** - דהינו: שנתהפך ללב רך, בְּחִינַת (איכה ב, יט): **"שפכי כמים לבך נכח פני ה'"** - הינו: **לב רך' להתנדב לצדקה'.**

ת.

(ח"ב ס)

על-ידי 'חדושי-תורה' שמגליו, נמשך 'אלקות' כביכול, כמו שכתוב (שמות כה, ב): **"ויקחו לי תרומה"**.

[**'תרומ' ה', נוטריקון 'תורה מ'"** (זהר קרח קעט. עקב ערב. תקוני-זהר לא:)].

הינו: כשתרצו לקח ולהמשיך אותי, אי אפשר ב-אם על-ידי ה'תורה' - כי על-ידי ה'תורה' ממשיכין אותו כביכול.

ולחייכן נמשך ה'אלקות' לתוך מח השומע!

ואף-על-פי שזהו 'תפיסה' כביכול, בבחינת (תקוני-זהר כא: - על שיר-השירים ג, ו): **"מלך 'אסור' ברהטים", 'ברהיטי מחין' - שמה שנמשך אלקותו יתברך כביכול ברהיטי מחין, הוא בחינת 'תפיסה' - בבחינת** (תהלים סח, יט): **"שביט שבי"**.

אף-על-פי-כן הוא ניקח להשם-יתברך, שיהיה נמשך כביכול על-ידי ה'תורה'.

[**זהר קרח** (קעט.): אית **'תרומה'** מדאורייתא, תורה מ'. נהאי איהו **'תרומה'**, תורה דאתייהבת בארבעים יום].

[**זהר' עקב** (ערב.): נהאי איהו **תרומה**, תור"ה דאיהי ה' חומשי תורה, דבה **'ויהי משה בהר ארבעים יום'** (שמות כה, יח)].

[**תקוני-זהר** (לא:): ובגין דא שיעור **'תרומה'**, תרי ממאה, לקבל תרין לוחין דאורייתא, דאיהי תורה דאתייהבת בארבעין יומין].

[**שמות-דבה לג, א-ב**: **'ויקחו לי תרומה'** (שמות כה, ב) - הָדָא הוּא דְכַתִּיב (מְשַׁלֵּי ד, ב): **"כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו"** - אל תעזבו את המקח שנתתי לכם וכו'.

וַיֵּשׁ לָךְ מִקָּח, שְׂמֵי שְׂמֻכְרוּ נִמְכַר עִמּוֹ, אָמַר הַקְּדוּשָׁה בְרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל: מְכַרְתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי, כְּבִיכּוֹל נִמְכַרְתִּי עִמָּה, שְׁנַאֲמַר: **"ויקחו לי תרומה"**. מְשַׁל לְמַלְךְ וְכו'.

כִּן אָמַר הַקְּדוּשָׁה-בְרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל: נָתַתִּי לָכֶם אֶת הַתּוֹרָה, לְפָרֵשׁ הַיְמִנָה אֵינִי יָכוֹל, לֹאמַר לָכֶם אֶל תִּטְלוּהָ אֵינִי יָכוֹל, אֵלָּא בְּכָל-מְקוֹם שֶׁאַתֶּם הוֹלְכִים, בַּיֵּת אֶחָד עָשׂוּ לִי שְׂאָדוֹר בְּתוֹכּוֹ, שְׁנַאֲמַר (שמות כה, ח): **"ועשו לי מקדש"**. (נ"ב: זֶה בְּחִינַת מַה שְּׁכַתוּב בַּתּוֹרָה הֵנ"ל: שְׁזָהוּ 'תְּפִיסָה' כְּבִיכּוֹל, בְּבִחִינַת "סֶלֶךְ אֲסוּר בְּרֶהֱטִים").

דְּבַר אַחֵר: **"ויקחו לי תרומה"** - הָדָא הוּא דְכַתִּיב (תהלים סח, יט): **"עלית למרום שביט שבי"** וכו'. וּבְשַׁעָה שְׂאָדָם מוֹכֵר הוּא מִצַּר, תְּלַמּוּד לֹאמַר (שם): **"מתנות באדם"**, אָמַר לָהֶם: כִּן אֲנִי מַעֲלָה עֲלֵיכֶם כְּאֵלוֹ מַתְּנָה נָתַתִּיהָ לָכֶם. (נ"ב. זֶה בְּחִינַת מַה שְּׁכַתוּב בַּתּוֹרָה הֵנ"ל: בְּחִינַת **"שביט שבי"**).

דְּבַר-אַחֵר: **"ויקחו לי תרומה"** - הָדָא הוּא דְכַתִּיב (מְשַׁלֵּי ד, ב): **"כי לקח טוב נתתי לכם"** וכו'. בְּנֵהג שְׁבַעוֹלָם: אָדָם לֹקַח חֶפֶץ מִן הַשּׁוּק, שְׂמָא יָכוֹל לִקְנוֹת בְּעָלְיוֹ, אֲבָל הַקְּדוּשָׁה-בְרוּךְ-הוּא נִתֵּן תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, וְאָמַר לָהֶם: **כְּבִיכּוֹל, 'לי' אתם לוקחים, הווי: 'ויקחו לי תרומה'**. [

ט.

(ח"ב עא)

עקר ה'הולדה' - הוא על-ידי בחינת נעם העליון. כי מ'נעם העליון, נתעזרין "שלהובין דרחימותא" (תקוני-זהר לא.), **אשר על-ידם בא ה'הולדה' וכו'.**

ו'נעם העליון' שופע תמיד, אבל צריכין כלי, לקבל על-ידו שפע נעם העליון.

ודע: שעל-ידי 'צדקה' - נעשה ה'כלי' לקבל על-ידה מ'נעם-העליון, "שלהובין דרחימותא, אשר על-ידם בא ה'הולדה" (תקוני-זהר לא.).

י.

(ח"ב עב)

"כָּרוּחַ נְדִיבֵי הָעָם" (במדבר כא, יח). "נְדִיבֵי הָעָם" - זה בחינת 'תשובה', כמו שפרש רש"י על פסוק (שופטים ה, ב): "בַּהֲתַנְדֵּב עָם" - "בַּהֲתַנְדֵּב לָבָם לְתַשׁוּבָה".

"זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֹׁת" (שמות כה, ג)

יא.

(ח"א כה, ד)

הַתְּנַלְמוֹת 'גְּדֻלוֹת הַבּוֹרָא, הוּא עַל-יְדֵי 'צְדָקָה' שְׁנוֹתֵינוּ לְעֵנִי הַגּוֹן!

כִּי עֵקֶר הַגְּדֻלָּה וְהַפָּאָר, הוּא הַתְּנַלְמוֹת הַגּוֹנִין. ו"כֶּסֶף וְזָהָב" (שמות כה, ג) - הֵן הֵן הַגּוֹנִין, כִּי "גּוֹנִין עַל־אֵין בָּהֶם" (זהר תרוומה קמז).

ו'גּוֹנִין עַל־אֵין הַמְּלַבְּשִׁים ב"כֶּסֶף וְזָהָב" - אֵין מְאִירִין אֶלָּא בְּשַׂבָּאִים לְאִישׁ-הַיִּשְׂרָאֵלִי - כִּי שָׁם מְקוּמָם, וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, וּמִתְנַהֲרִין אֵלּוּ הַגּוֹנִין, בְּבַחֲנֵינָה (ישעיה מט, ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאָר" - כִּי מְקוּם הַגּוֹנִין, אֵינוֹ אֶלָּא אֶצֶל 'אִישׁ-הַיִּשְׂרָאֵלִי'.

וּכְשִׁמְתַּנְהֲרִין הַגּוֹנִין - אַזִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְגַּדֵּל וּמִתְפָּאָר בָּהֶם, בְּבַחֲנֵינָה (חגי ב, ח): "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב". וּמִחֲמַת הַפָּאָר, הַכֹּל מְסַתְּכָלִין בּוֹ - כִּי בְּכֵם מִתְאַוִּין לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ.

אַבֵּל כֹּל זְמַן שֶׁה"כֶּסֶף וְזָהָב" אֶצֶל הָעַבְדִּים - אַזִּי הַגּוֹנִין נֶעְלָמִים אֹרָם, וְאֵינָם מְאִירִין, כִּי אֵין שָׁם מְקוּמָם, כִּי אֵין מְקוּמָם אֶלָּא אֶצֶל 'אִישׁ-הַיִּשְׂרָאֵלִי'.

כִּי 'צְדָקָה' הִיא 'נְדִיבוֹת לֵב', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שמות כה, ב): "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ, תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי".

ו'נְדִיבוֹת לֵב', הֵינוּ: שֶׁנִּפְתַּח וְנִתְנַדַּב הַלֵּב.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִפְתַּח 'שְׁבִילֵי דְלִבָּא', וְנִעֲשֶׂינ 'כְּלִי' לְקַבֵּל "שְׁלֵהוֹבִין דְּרַחֲמֵימֵינָא", שֶׁנִּמְשָׁכִין מ'נְעָם-הַעֲלִיּוֹן'.

וַיֵּשׁ 'צְדָקָה שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', וַיֵּשׁ 'צְדָקָה שֶׁל חוּץ-לְאֶרֶץ'. וְעַקֵּר הוּא ה'צְדָקָה שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שֶׁעַל-יְדֵהָ נִעֲשֶׂה 'כְּלִי' לְקַבֵּל מ'נְעָם-הַעֲלִיּוֹן' - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה ה'הוֹלְדָה, כְּנ"ל.

וּכְלָל הַדְּבָרִים: כִּי כָּל ה'נִבְרָאִים' וְכָל ה'הוֹלְדוֹת, הֵם רַק בְּשִׁבִיל הַתְּנַלְמוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ'.

וְעַקֵּר ה'הוֹלְדָה' - עַל-יְדֵי ה'צְדָקָה, שֶׁעַל-יְדֵהָ נִעֲשֶׂה 'כְּלִי' לְקַבֵּל מ'נְעָם-הַעֲלִיּוֹן, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִעֲשֶׂה ה'הוֹלְדָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּדֵּל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ'.

וְזֶה: אוֹתִיּוֹת 'תְּרוּמָה' הֵם סוֹפֵי-תְבוּת: "לְחַזוֹת בְּנְעָם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלֵינוּ" (תהלים כז, ד).

כִּי "תְּרוּמָה" - הֵינוּ: 'צְדָקָה' שֶׁהִיא 'נְדִיבוֹת לֵב', בְּחֵינָה (שמות כה, ב): "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי" - עַל-יְדֵהָ נִעֲשֶׂה 'כְּלִי' לְקַבֵּל מ'נְעָם ה'" - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ הַתְּנַלְמוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא בְּחֵינָה (תהלים כט, ט): "וּבְהִיכָלוֹ כָּלוּ אִמֹר כְּבוֹד".

כי היה מעורר ה'טוב' שבכל אחד, וכל אחד כפי הטוב שהיה לו - הביא נדבת לבו הטוב ל'מלאכת-המשכן'.

כי ה'משכן' נבנה - מכל ה'טוב' שנתברר מכל אחד מישראל, שזהו בחינת (שמות כח, גד): "זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת וְתַכְלֵת וְאַדְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי" וכו' - שהביא כל אחד ואחד, כפי ה'נקדה-טובה' שלו.

כי "זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת וְתַכְלֵת" וכו' - "הם בחינת הגוֹנֵי-עֵלְאִין" (זהר תרומה קמז). - שהם בחינת ה'טוב' שיש בכל אחד מישראל, שזהו בחינת "ישראל אשר בך אתפאר" (ישעיה מט, ג), "שהם כלולים מ'גוֹנֵי-סְגִיאִין" (לקוטי-מור"ן ח"א כה).

הינו: ה'נקדות-טובות' שיש בכל אחד מישראל, שהם כלולים מ'גוֹנֵי-סְגִיאִין, כי "יש בכל אחד מישראל נקדה-טובה, אפלו בהפחותים שבהם, מה שאין בחברו" (לקוטי-מור"ן ח"א לד). והשם-יתברך מתפאר בהם.

וזֶה בחינת ה'גוֹנֵי שֶׁהֵיוּ ב'בית-המקדש' וה'משכן', בחינת "זָהָב וְכֶסֶף" וכו', שהביא כל אחד מ'נדבת לבו הטוב' - כי שם היו כלולים כל ה'נקדות-טובות', שהם בחינת 'גוֹנֵי-עֵלְאִין' שיש בכל אחד מישראל.

ועל-כֵּן אחר 'מעשה-העגל', שאז הצרף משה לחפש ולמצא ה'נקדות-טובות' שיש בכל אחד מישראל - אז דיקא נצטוו על 'מלאכת-המשכן' - כי ה'משכן' נבנה מזה, מ'נקדות-טובות' הנ"ל.

וזֶהוּ (שמות-רבה מט, ב - על שירי-השירים א, ה): "שחזרה אני - במעשה-העגל."

בבחינת: "ישראל אשר בך אתפאר" - כי שם 'פאר הגוֹנֵי'.

ובשביל-זֶה: העכו"ם תאבין ל'ממון-ישראל'! - אף-על-פי שיש להעכו"ם "כסף וזהב" הרבה, תאבין ל'דינר של יהודי', כאלו לא ראה ממון מעולם!

וזֶה: מחמת שה'כסף וזהב' שיש תחת ידם, אין ה'גוֹנֵי' מאירין, ואין ה'חן' שורה על ממון שלהם, כי עקר ה'פאר' וה'חן' לא נתגלה אלא אצל ישראל.

ועל-ידי 'צדקה' שנותן מ'ממונו' - נתתקן כל ממונו, ונתגלן ה'גוֹנֵי' ומאירין, ונעשה כל ממונו בבחינת: "לי הכסף ולי הזהב".

וזֶהוּ (שירי-השירים ז, ה): "עיניך ברכות בחשבון". "עיניך" - זה ה'גוֹנֵי', בחינת "כסף וזהב" - נתברכין על-ידי 'צדקה', "שכל פרוטה נצטרף לחשבון גדול" (בבא-בבא ט).

יב.

(ח"א נו, ה)

'ניצוצי-הקדשה' - הם בחינת ה'גוֹנֵי-עֵלְאִין' שיש ב'זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת" (שמות כה, ג - זהר תרומה קמז), שהם ה'ממון'.

יג.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, ד-ט)

כשנתרצה השם-יתברך למשה, על-ידי שמצא 'טוב' בכל ישראל אפלו אחר 'מעשה-העגל' וכו' - אזי צוה להם על 'מלאכת-המשכן', שביא כל אחד נדבת לבו ל'מלאכת-המשכן'.

וְנֹאזָה אֲנִי - בְּמִלְאכַת הַמְּשָׁכָן - הִינּוּ:
בְּנִקְדוֹת-טוֹבוֹת שֶׁאֲנִי מוֹצֵא בְּעֲצָמֵי, שֶׁהֵם
בְּחִינַת מְלֹאכַת-הַמְּשָׁכָן, כַּנ"ל.

וְכֵן מוֹכֵן בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א
רפב): שֶׁעַל-יְדֵי ה'טוֹב' שֶׁמוֹצֵאִין בְּכָל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל - עַל-יְדֵי-זֶה נִבְנָה הַמְּשָׁכָן.

וְעַל-כֵּן זֶה שֶׁיְכוֹל לְמַצֵּא כָּל ה'טוֹב' שֶׁיֵּשׁ
בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'חֶזֶן' -
הוּא יוֹדֵעַ כָּל הַבְּחִינּוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּעֵינֵי הַמְּשָׁכָן
שֶׁל כָּל אֶחָד מֵהַצְּדִיקִים, עַיִן שֵׁם.

כִּי עֵקֶר 'בְּנֵי הַמְּשָׁכָן' הוּא עַל-יְדֵי-זֶה,
עַל-יְדֵי ה'טוֹב' הַנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת כו, ו): "וְהָיָה הַמְּשָׁכָן
אֶחָד" - שֶׁנִּכְלָלִין כָּל הַנִּקְדוֹת-
טוֹבוֹת בְּאֶחָדוֹתָיו יִתְבָּרַךְ.

יד

(לקוטי-הַלְכוֹת, בְּרֵפֶת-הַשַּׁחַר ה, מה)

עֵקֶר בְּחִינַת 'עֲבוּדַת-זָרָה' ו'שְׂמֵד' - הוּא
בְּחִינַת 'תְּאוֹת-מָמוֹן' ו'טְרֵדַת וּמְרִירַת
הַפְּרָנְסָה'.

מָה שֶׁהַשָּׁטָן וְהַבַּעַל-דָּבָר מְפִיל בְּלִ-אֶחָד
בְּדַעְתּוֹ לְטַבְּעִיּוֹת, וְרוֹצֵחַ לְהַרְחִיקוֹ
מֵאֲמוּנַת הַהַשְׁגָּחָה וְהַרְצוּן-הָעֶלְיוֹן.

וּמַחְמַת-זֶה דוֹאֵג תְּמִיד עַל מָמוֹן וּפְרָנְסָה,
מַחְמַת שְׂרוּאָה שֶׁעֲתָה
נִתְמַעְטָה פְּרָנְסָתוֹ, וְיֵשׁ שֵׁשׁ לוֹ מָמוֹן הַרְבֵּה,
אֲבָל מֵתְאוּזָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכו'.

וְהַתְּקוּן לָזֶה: בְּחִינַת 'מַעֲשֵׂה-הַמְּשָׁכָן',
בְּחִינַת 'צְדָקָה' לְעַנְיִים-הַגּוֹנִים
וּכְשָׁרִים בְּאֲמַת.

כִּי "ל"ט מְלֹאכּוֹת מִמְּשָׁכָן גְּמָרִינָן" (שַׁבָּת
מט:), וְכָל עֶסְקֵי הַמְּשָׁא-וּמִתָּן
וְהַמְּלֹאכּוֹת, כְּלוּלִים בְּל"ט מְלֹאכּוֹת.

וְצָרִיךְ כָּל-אֶחָד לְהַרְבוֹת בְּצְדָקָה, וּלְכוּן
לְהַמְשִׁיךְ עַל-עֲצָמוֹ 'קִדְשֵׁת
הַמְּשָׁכָן' שֶׁעָשָׂה מֹשֶׁה, שֶׁעָשָׂאוּ בְּתַקּוּנִים
כְּאֵלֶּה, לְתַקֵּן לְדוֹרוֹת: 'חֲטֵא-הָעֶגְלוֹ', שֶׁהוּא
'עֲבוּדַת-זָרָה', בְּחִינַת 'תְּאוֹת-מָמוֹן'.

כִּי בְּהַמְּשָׁכָן - כָּלוּל כָּל הַגּוֹנֵי-עַלְאֵין
הַמְּלַבְּשִׁין בְּ"כֶסֶף וְזָהָב וְנִחְשֵׁת
וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן" וְכו' (שְׁמוֹת כה, ג),
"שֶׁבִשְׂרָשָׁם הֵם גְּבוּהִים מְאֹד" (זֶהַר תְּרוּמָה
קמז), כִּי "הֵם עֵקֶר גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא-יִתְבָּרַךְ"
(לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א כה).

אֲךָ לְמַטָּה, נִפְלוּ מְאֹד - עַד שֶׁרַב הַתְּרַחֲקוֹת
בְּנֵי הָאָדָם מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, הוּא עַל-יְדֵי
'טְרֵדַת הַמָּמוֹן וְהַחֲפָצִים', שֶׁכֶּלֶם כְּלוּלִים
בְּ"כֶסֶף וְזָהָב וְנִחְשֵׁת וְתַכְלֵת" וְכו'.

וְכִי שֶׁמְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְצְדִיקֵי-הַדּוֹר
הָאֲמִתִּיִּים, בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', וּמְרַבֵּים
בְּצְדָקָה דְּקִדְשָׁה לְשָׁמַיִם, וְלֹא לְהַתְּפָאָר -
עַל-יְדֵי-זֶה זֹכִים: שֶׁמְאִיר בָּהֶם 'הָאֶרֶת-
הַרְצוּן' מִבְּחִינַת 'מֹשֶׁה' - עַד שֶׁמְאִיר לָהֶם
בְּכָל מִינֵי חֲשָׁד לְעֵלוֹת מִשָּׁם.

"וְעֵטוֹ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכָם" (שְׁמוֹת כה, ח)
- עֲנִינֵי הַמְּשָׁכָן ו'הַשְׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בְּתַחְתּוֹנִים' -

"וְעֵבְדוּן קָדְמִי מִקְדָּשָׁא וְאַשְׁרֵי שִׁכְנַתִּי בִּינְיָהוּן"
(תְּרַגּוּם אוּנְקֵלוֹס)

טו

(ח"א ב, ו)

כָּל תְּפִלָּה וְתַפְלָה שֶׁכָּל אֶחָד מֵתַפְלֵל, הוּא
בְּחִינַת 'אֵיבֵר' מֵה'שְׂכִינָה', שֶׁהֵם
'אֵיבְרֵי הַמְּשָׁכָן', שֶׁאֵין שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
יְכוֹל לְאֵעֲלֹא שִׁיפָא בְּשִׁיפָא כָּל חַד לְדוֹכְתִּיָּה,
אֶלָּא 'מֹשֶׁה' בְּלַחֲוֹד.

בְּשִׁבְלִיזָה צְרִידָה לְהֵבִיא וּלְקַשֵּׁר כָּל הַתְּפִלוֹת לְצִדִיק־הַדּוֹר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת לט, לג): "וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה."

וְהוּא יוֹדֵעַ לְאֵעֲלֵא שִׁיפָא בְּשִׁיפָא, וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ 'קוֹמָה שְׁלֵמָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם מ, יח): "וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן."

לְקוֹטִי־הַלְכוֹת, נִחְלוֹת ד, ח: עַל־כֵּן "כָּל מִשְׁפַּחֹת יִשְׂרָאֵל כָּל־ם, חָנוּ סָבִיב לְמִשְׁכָּן" (בַּמִּדְבָּר א"ב), כִּי ה' מִשְׁכָּן' הֵלֶךְ בִּינֵיהֶם, וְכָל־ם הָיָה לָהֶם חֵלֶק בַּמִּשְׁכָּן - כִּי ה' מִשְׁכָּן', הוּא בְּחִינַת 'כָּל־ם תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל', כַּמְבָאָר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה (ח"א ב ה"ל).

וְה' מִשְׁכָּן' נִבְנְה מִכְּמָה וְכְמָה דְּבָרִים פְּרָטִיִּים, כִּי יֵשׁ בּוֹ כְּמָה: קָרְשִׁים, וְקַרְסִים, בְּרִיחִים, וְעַמּוּדִים, וְאַדְנָיִם וְכוּ', לְוִלְאוֹת, וּמִיתָרִים, יְרִיעוֹת עֲלִיוֹנוֹת וְתַחְתּוֹנוֹת, וְקַלְעֵי־הַחֲצֵר, וְכוּ'. וְכָל כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן: שִׁלְחָן, וּמִנְזוּחַ, וּמִזְבֵּחַ וְכוּ'. וְכָל הַפְּרָטִים שֶׁהָיָה בְּכָל כְּלֵי, כַּגּוֹן: כַּפְתּוּרִים, וּפְרָחִים, וְגַבִּיעִים וְכוּ' בְּהַמְנֹרָה. וּמִסְגֵּרַת שֶׁל הַשִּׁלְחָן, וְקַעְרוֹתָיו, וְקִשׁוֹתָיו וְכוּ'.

וְהַכֹּל כַּאֲשֶׁר לְכָל־ם הֵם בְּחִינַת 'תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל' - כִּי יֵשׁ כְּמָה וְכְמָה תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְחַבְּרִין יַחַד, וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּחִינַת 'קָרֶשׁ' לְמִשְׁכָּן, וְיֵשׁ שְׁנַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּחִינַת 'אָדָן' לְמִשְׁכָּן וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת 'מִשְׁפַּחֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁסָּבִיב לְמִשְׁכָּן' - כִּי 'כָּל־ם מִשְׁפָּחָה זֹאת" הֵם בְּחִינַת חֵלֶק זֶה מִהַמִּשְׁכָּן. וּמִשְׁפָּחָה אַחֶרֶת, הֵם בְּבִחִינַת פְּרָט אַחַר מִהַמִּשְׁכָּן. וְהַעֲקָר הוּא ה'תְּפִלָּה', שֶׁהִיא עֲקָר בְּחִינַת 'בְּנִינְהַמִּשְׁכָּן'. וְכָל אֶחָד כַּפִּי תְּפִלוֹתָיו, בֵּן הוּא נִשְׁרָשׁ בְּמִשְׁפַּחֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינַת כָּל־ם הַמִּשְׁכָּן וְכוּ'.

טז

(ח"א ט, ג)

עֲקָר ה'אור' הוּא הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא הוּא 'עֵצִים הָאֲמֵת'. וְעֲקָר ה'שְׁתוֹקְקוֹת שֶׁל הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ, אֵינּוּ אֵלָּא אֶל ה'אֲמֵת'.

הִינּוּ: שֶׁתִּרְאֶה שֶׁיֵּצְאוּ הַדְּבוּרִים מִפִּיךָ בְּאֲמֵת, וְאִז יִשְׁתוֹקֵק הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִלְּמַעְלָה לְשֹׁכֵן אֲצִלְךָ - וְכִשְׁיִשְׁכֵּן אֲצִלְךָ, הוּא יֵאִיר לְךָ.

כִּי עַל יְדֵי 'אֲמֵת', הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא חוֹמֵד מִלְּמַעְלָה לְשֹׁכֵן עִם הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה, יח): "קָרוֹב ה' לְכָל־קְרָאִיו" וְכוּ' [לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֲמֵת].

יז

(ח"א ע)

ה'צְדִיק' הוּא בְּחִינַת 'עֶפֶר' - כִּי הוּא 'יְסוּד עוֹלָם', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי י, כה): "וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם", וְכָל הַדְּבָרִים עוֹמְדִים עָלָיו, וְיֵשׁ לוֹ 'בְּחִינַת־הַמּוֹשֵׁד' לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַדְּבָרִים אֵלָיו.

כִּי זֶה ה'צְדִיק' - הוּא רַק 'יְחִיד' בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא 'יְסוּד עוֹלָם', שֶׁכָּל הַדְּבָרִים נִמְשָׁכִים מִמֶּנּוּ וְכוּ'.

כִּי זֶה ה'צְדִיק הַיְחִיד בְּעוֹלָם' - הוּא עֵנּוּ וְשִׁפְלָה, "וּמְשִׁים עֵצְמוֹ כְּעֶפֶר" (עֵינ עֲרוּבִין נד. רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה יז: סוּטָה כא: וְעוֹד), בְּבִחִינַת (בְּרֵאשִׁית יח, כז): "וְאֲנֹכִי עֶפֶר וְאֶפֶר". וְעַל־כֵּן הוּא 'יְסוּד עוֹלָם' - הִינּוּ: בְּחִינַת 'עֶפֶר', שֶׁכָּל הַדְּבָרִים הֵם עָלָיו. כְּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן' - כִּי 'מִשְׁכָּן' הָיָה לוֹ 'בְּחִינַת־הַמּוֹשֵׁד', לְהַמְשִׁיךְ 'אֲלֻקוֹת' לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עוֹמֵד שָׁם, בְּחִינַת (שִׁירֵי־הַשִּׁירִים א, ד): "מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה". "אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה" דִּיקָא, כִּי כָּל מָה שֶׁמִּתְקָרֵב יוֹתֵר אֵלָיו, הוּא רָץ בְּיוֹתֵר, מִחֲמַת ה'בְּחִינַת־הַמּוֹשֵׁד'.

וְכַמוֹכָא בְּמִדְרַשׁ (שְׁמוֹת־רַבָּה לא, י): "שֶׁה'מִשְׁכָּן' הוּא לְשׁוֹן 'מִשְׁכּוֹן' - שֶׁהוּא 'מִשְׁכּוֹן' לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁתִּשְׁרָה

שְׂכִינָה אֲצֵלְכֶם, אִפְלוּ אִם יִחַטְאוּ חֲסִי וְשָׁלוֹם,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ויקרא כו, יא): 'וְנָתַתִּי מִשְׁכְּנִי
בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם'."

נִמְצָא: שְׁעַל־יְדֵי ה'מִשְׁכָּן, הַשְּׂכִינָה
שׁוֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל. הֵינּוּ כַּנִּל: כִּי
'מִשְׁכָּן' לְשׁוֹן 'מִשְׁכְּנִי' וְכו' - שֵׁישׁ לוֹ בְּחִינַת
'בַּחֲהֲמוֹשֶׁד', לְהַמְשִׁיד 'אֵלֶקוֹת' לְמָקוֹם
שֶׁהָיָה עוֹמֵד שָׁם.

וְעַל־כֵּן אִי־אֶפְשֶׁר לְהַקִּים אֶת ה'מִשְׁכָּן,
אֶלָּא ה'צַדִּיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶפְרָי',
בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', שֶׁהָיָה "עֵנּוּ מִכָּל הָאָדָם"
(בַּמִּדְבָּר יב, ג), כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת מ, יח): "וַיִּקֶּם
מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן."

וְאַחַר לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַקִּימוֹ - כִּי דוֹקָא
זָה ה'צַדִּיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶפְרָי',
בְּחִינַת 'בַּחֲהֲמוֹשֶׁד' - יָכוֹל לְהַקִּים
ה'מִשְׁכָּן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בַּחֲהֲמוֹשֶׁד',
לְהַמְשִׁיד ה'אֵלֶקוֹת' כַּנִּל.

וְזָה שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ז, ו): "לֹא מִרְבֶּכֶם חָשַׁק
ה' בְּכֶם, כִּי אַתֶּם הַמְעַט" - וְדָרְשׁוּ
רַז"ל (חולין פט, רש"י דְּבָרִים שָׁם): "לֹא מִרְבֶּכֶם
וְכו', רַק מִחֲמַת שְׂאֵתֶם מִמְעִיטִין עֲצָמְכֶם
וְכו', חָשַׁק ה' בְּכֶם."

כִּי מִחֲמַת שֶׁמְעִיטִין וּמְקַטְיְנִים עֲצָמָן -
עַל־יְדֵי־זָה הֵם בְּבִחִינַת 'עֶפְרָי', שֵׁישׁ לוֹ
'בַּחֲהֲמוֹשֶׁד', בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן', שֶׁמֹּשֶׁה
ה'אֵלֶקוֹת'. וְעַל־כֵּן "חָשַׁק ה' בְּכֶם".

וְזָה בְּחִינַת (ישעיה נז, טו): "אֲשַׁכֵּן אֶת דְּכָא"
- כִּי עַל יְדֵי 'שְׁפָלוֹת', "שְׁמֵשִׁים עֲצָמוֹ
כְּעֶפְרָי" (עין ערוּבִין נד, רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה יז: סוּטָה כֵּא:
וְעוֹד), עַל־יְדֵי־זָה יֵשׁ לוֹ 'בַּחֲהֲמוֹשֶׁד',
לְהַמְשִׁיד הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ אֲצֵלוֹ, שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת
ה'מִשְׁכָּן' כַּנִּל.

וְזָה בְּחִינַת ה'כְּבוֹד' הַנִּיאָמַר אֲצֵל ה'מִשְׁכָּן,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת כט, מג): "וְנִקְדַּשׁ
בְּכַבְדִּי", וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם מ, לד-לה): "וְכָבוֹד
ה' מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן".

כִּי כָּל ה'כְּבוֹד' שֵׁישׁ לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם,
מְקַטֵּן וְעַד גְּדוֹל - כָּלָם מְקַבְּלִים רַק מִזָּה
ה'צַדִּיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶפְרָי', בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן',
שֶׁמְמַנְנוּ נִמְשָׁךְ הַכֵּל.

יח.

(ח"א עח)

ה'דְּבִוֵּר' הוּא בְּחִינַת 'מַלְכוּת', וּבְחִינַת
'שְׂכִינָה', כִּי שׁוֹכְנֵת אַתֶּם תְּמִיד
בְּלִי תְּפִסָּק רַגְעַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ויקרא טז, טז):
"הַשְּׂכֵן אַתֶּם בְּתוֹךְ טְמֵאתֶם".

וְהוּא בְּחִינַת (תהלים קיג, ט): "אִם הַבְּנִים" -
כְּמוֹ שֶׁה'אֵם' הוֹלֶכֶת תְּמִיד עִם בְּנֵיהָ
וְאֵינָה שׁוֹכַחַת אוֹתָם, כֵּן ה'דְּבִוֵּר' שֶׁהוּא
בְּחִינַת 'שְׂכִינָה', הוֹלֶכֶת עִם הָאָדָם תְּמִיד,
אִפְלוּ לְמִקְוֹמוֹת־הַמְטַנְפִּים, אִפְלוּ אִם נָפַל
לְמָקוֹם שֶׁנָּפַל.

כִּי אֵינּוּ מְנִיחַ אוֹתוֹ לְשִׁפְחַ הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ,
וְזוֹכֵר וּמְזַכֵּיר אוֹתוֹ לְהִתְחַזֵּק בְּמָקוֹם
שֶׁהוּא.

וְזָהוּ בְּחִינַת 'גְּלוּת־הַשְּׂכִינָה' - שֶׁה'דְּבִוֵּר'
בְּחִינַת ה'שְׂכִינָה', בְּגְלוּת. שֶׁה'שְׂכִינָה'
צוֹנְחַת (שִׁירֵי־הַשִּׁירִים ב, ה): "סִמְכוּנִי בְּאִשִּׁישׁוֹת
וְכו', כִּי חוֹלַת אֶהְבֶּה אֲנִי" - הֵינּוּ 'אֶהְבֶּת־
יִשְׂרָאֵל', "שְׂאֲנִי שׁוֹכֵן אַתֶּם אִפְלוּ בְּתוֹךְ
טְמֵאוֹתֶם", וְזָהוּ 'גְּלוּת־הַשְּׂכִינָה'.

וְלָכֵן בְּמָה שֶׁפָּגַם יִתְקַן, הֵינּוּ: 'וְדוּיִי'
דְּבָרִים, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכֹּתוּב (הושע יד,
ג): "קַחוּ עִמְכֶם דְּבָרִים" - שִׁיתְּוֹדֶה תְּמִיד
בְּכָל לְבוֹ, "נִכַח פָּנֵי ה'" (איכה ב, יט).

אזי: "ושובו אל ה'" (הושע שם) - שישוּבו כָּל הַדְּבָרִים שֶׁפָּגַם, אֵל שְׂרָשׁוֹ.

[לְקוּטֵי-עֲצוֹת, דְּבוּר יט: גַּם הַדְּבוּר' הוּא בְּחִינַת: "אִם הַבָּנִים" (תהלים קיג, ט). הֵינּוּ: כְּמוֹ שֶׁהָאֵם הוֹלֶכֶת תָּמִיד עִם בְּנָהּ, אֶפְלוּ לְמִקְוֹמוֹת-הַמְטַנְפִּים, וְאֵינָה שׁוֹכַחַת אוֹתוֹ - כְּמוֹכֵן הַדְּבוּר' הוֹלֵךְ עִם הָאָדָם תָּמִיד אֶפְלוּ בְּמִקְוֹמוֹת-הַמְטַנְפִּים, וּמְזַכֵּיר אוֹתוֹ תָּמִיד אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

הֵינּוּ: שֶׁאֶפְלוּ אִם הָאָדָם מְנַח חֶסֶד-וְשָׁלוֹם בְּשֶׁפֶל הַמְדַרְגָּה מְאֹד בְּמָקוֹם שֶׁהוּא חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, אִף-עַל-פִּיכֵן עַל-יְדֵי הַדְּבוּר', יְכוּל לְהַזְכִּיר אֶת-עֲצָמוֹ בְּהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ לְעוֹלָם.

דֵּהֵינּוּ: שֶׁאֶפְלוּ אִם הוּא בְּמָקוֹם שֶׁהוּא - אִם יִתְחַזֵּק גַּם שֵׁם לְדַבֵּר עַל-כָּל-פָּנִים 'דְּבוּרִים קְדוּשִׁים' שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה וְשִׂיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, אוֹ לְשִׁיחַ עִם רֵבּוֹ אוֹ חֲבֵרוֹ בִּירְאֵת-שָׁמַיִם - יְכוּל לְהַזְכִּיר עֲצָמוֹ בְּהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ לְעוֹלָם, אֶפְלוּ שֵׁם בְּמִקְוֹמוֹת הַרְחוּקִים מְאֹד מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'מִקְוֹמוֹת-הַמְטַנְפִּים' - אֶפְלוּ אִם נָפֶל לְמָקוֹם שֶׁנָּפֶל רַחֲמָנָא-לְצַלָּן. כִּי הַדְּבוּר' אֵינּוּ מְנִיחַ אוֹתוֹ לְשַׁכַּח אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

וְהֵבֵן הַדְּבַר הַיָּטֵב מִגְדֹּל כַּח הַדְּבוּר'. וְהִיא עֲצָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה, לְמִי שֶׁחָפֵץ בְּאַמֶּת לְבַל יֵאבֵד עוֹלָמוֹ לְגַמְרֵי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם].

יט.

(ח"א צד)

כָּל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב (ישעיה מג, ז): "לְכַבֹּדֵי בְּרֵאתֵינוּ יִצְרַתֵינוּ אִף עֲשִׂיתֵינוּ", דֵּהֵינּוּ: 'בְּרִיאָה', 'יִצִּירָה', 'עֲשִׂיָה', לֹא נִבְרָא אֶלָּא 'לְכַבֹּדֵי'.

ו'כְבוֹדֵי' הֵינּוּ 'יִשְׂרָאֵל', דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת כה, ח): "וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (מוֹבָא בְּרֵאשִׁית-חֻכְמָה, 'שְׁל"ה, מְגִלַּת-עֲמֻקּוֹת; 'אַרִיז"ל; וְעוֹד): "בְּתוֹכוֹ לֹא נֹאמַר אֶלָּא בְּתוֹכְכֶם, מְלֻמָּד שֶׁהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁרְה שְׁכִינְתוֹ בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל".

נִמְצָא: כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִקְרָא לְבוּשׁ, וְלְבוּשׁ נִקְרָא 'כְּבוֹד', כִּי "רַבִּי

יוֹחָנָן קָרִי לְמֵאנָה מְכַבְּדוֹתָא" (שַׁבָּת קיג: בְּבֹא-קַמָּא צֵא: סְנַהֲדְרִין צד).

נִמְצָא: כָּל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כִּי לְהַשְׁפִּיעַ לָהֶם רַב טוֹב וְכוּ'.

נ.

(ח"א רפב)

וְדַע: שֵׁישׁ בְּכָל דוֹר וְדוֹר 'רוּעָה', וְהוּא בְּחִינַת 'מִשָּׁה', שֶׁהוּא 'רַעֲיָא' מְהִימָנָא, וְזֶה הַ'רוּעָה' הוּא עוֹשֶׂה 'מִשְׁפָּן'.

וְדַע: שֶׁתִּנּוּקוֹת-שֶׁל-בֵּית-רַבֵּן' מְקַבְּלִים "הֶבֶל פִּיהֶם שָׁאִין בּוֹ חֵטָא" (שַׁבָּת קיט:י) - מִזֶּה הַ'מִּשְׁפָּן'.

וְדַע: שֶׁכָּל הַצַּדִּיקִים שְׂבִדוֹר, כָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא בְּחִינַת 'רוּעָה', כִּי בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת 'מִשָּׁה'. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד לָפִי בְּחִינַתוֹ, הוּא עוֹשֶׂה בְּחִינַת 'מִשְׁפָּן' - שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִין הַתִּינּוּקוֹת 'הֶבֶל פִּיהֶם' כִּנ"ל.

וְכָל אֶחָד לָפִי בְּחִינַתוֹ, לָפִי בְּחִינַת הַ'מִּשְׁפָּן' שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּמוֹכֵן יֵשׁ לוֹ 'תִּינּוּקוֹת' שֶׁמְקַבְּלִין מִשָּׁם.

נִמְצָא: שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִ'צַּדִּיקֵי-הַדְּוֹר', סֵד 'תִּינּוּקוֹת' שֶׁמְקַבְּלִין 'הֶבֶל-פִּיהֶם' מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד לָפִי בְּחִינַתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁאָמְרוּ רַז"ל (שַׁבָּת לג:י): "שְׁתִּינּוּקוֹת נִתְפָּסִין עַל עוֹזְרֵי-הַדְּוֹר, שֶׁנֹּאמַר (שִׁירַת-הַשִּׁירִים א, ח): "וְרַעֲיָ אֶת גְּדִיתֶיךָ עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרַעִים" - שֶׁמִּתְמַשְׁפְּנִין עַל הָרַעִים".

וְזֶהוּ: "עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרַעִים" - שֶׁהֵם מְקַבְּלִין 'הֶבֶל פִּיהֶם', מִבְּחִינַת

ה'משפנות' של ה'רועים', דהינו ה'צדיקים' - ש'בדור', שכל אחד עושה 'משפן', כנ"ל.

אך לידע כל זאת, דהינו: לדעת כל צדיק וצדיק, איזה הם התינוקות השיכים לו, וכמה הם מקבלין ממנו, ולידע כל הבחינות שיש בזה, והדור שיבוא מהם עד הסוף!

דע: מי שיוכל לעשות נגונים, דהינו: ללקט ה'נקודות טובות' שנמצא בכל אחד מישראל, אפלו ב'פושעי ישראל' - הוא רואה ויודע אצל איזה צדיק הם מקבלין הבל-פיהם. [עין חיי-מוהר"ן לגנט-קסז; ימי-מוהר"ת ח"א כו].

נא

(ח"ב א, יד)

כל המקומות, הם אצלו יתברך, כי "הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו" (בראשית-רבה סח, ט).

כי אף-על-פי שאנו מוצאים מקומות שהיה בהם 'השראת השכינה', כגון ב'בית-המקדש'.

אין הפונה חס-ושלום: שנתצמצם שם אלקותו יתברך חס-ושלום, כמו שאמר שלמה (מלכים-א ח, כז; דברי-הימים-ב, ג, יח): "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוה, אף כי הבית הזה" וכו'.

רק מחמת שהיה שם דברים נאים, כי "בבית-המקדש היה, ציורא דעבדא" דבראשית וציורא דגן-עדן" (תקוני-זוהר יג) - על-כן המשיך לשם קדשתו יתברך.

אבל הוא יתברך - "אין העולם מקומו, רק הוא מקומו של עולם".

וזה בחינת (תהלים צג, ה): "לביתך נאזה קדש" - הינו: שהשם-יתברך המשיך

רק קדשתו ל'בית-המקדש', מחמת שהיו שם דברים נאים. אבל הוא יתברך בעצמו - "אין העולם מקומו, רק הוא מקומו של עולם".

נב

(ספר-המדות, צדיק ח"ב ד)

אל תתמה על החפץ, שהאדם הוא בריה קטנה, ובו תלוי כל העולמות, כי כן בכל-מקום שהשכינה שרויה, "מועט מחזיק את המרבה" (ויקרא-רבה י, ט).

נג

(שיחות-הר"ן מ)

ב'בית-המקדש' היה בחינת (פסחים נ, בבא-בבא) בתרא י: "עליונים למטה ותחתונים למעלה", כי השם-יתברך השרה שכינתו במשפן ובבית-המקדש, בחינת: "עליונים למטה".

וכן להפך: כל 'ציורא-דמשפנא' היה רשום למעלה, בחינת: "תחתונים למעלה".

כי על-פי 'חקירה' - הוא דבר רחוק מאד: שהשם-יתברך שהוא מרום ומנשא למעלה מכל הרוחניות, יהיה מצמצם שכינתו ב'כלי המשפן' - "הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוה" וכו' (מלכים-א ח, כז; דברי-הימים-ב, ג, יח).

ואף-על-פי-כן הראה השם-יתברך: שהוא דוקא להפך מדעתם! כי באמת השרה שכינתו במשפן.

וכן להפך - הוא דבר רחוק: שהאדם שהוא בריה שפלה יהיה לו פח לעשות רשם למעלה, או בהמה שפלה יהיו מקריבין אותה לקרבן, שתעלה לריח-ניחוח לנחת-

כמו־כן ממש: יגיעות כאלו, צריך אני
לגיע את-עצמי, עם כל אחד
מכם, לעשות עמו איזה תקון. ואתם
מבלבלין אותי בהבלים כאלה!?

נה.

(לקוטי-הלכות, בית-הבנסת ו, טז - על-פי
לקוטי מוהר"ן ח"ב ח, 'תקעו תוכחה')

"ציורא דמשכנא, היא פציורא דעובדא"
דבראשית" (תקוני-זהר יג).

על-כן על-ידי ה'משכן וכליו, שהיה
מציר שם כל בריאת מעשה-
בראשית - נמשך ה'אמונה הקדושה של
הדושי-העולם, שידעו הכל כי השם-יתברך
ברא הכל, השמים והארץ וכל צבאם, כמו
שהוא מציר במשכן בקרסיו וקרשיו וכו'.

ועל-ידי-זה זוכין ל'הדושי-העולם של
לעתיד', שאז יתנהג העולם
בבחינת 'נפלאות שלא בדרך-הטבע'.

נו.

(לקוטי-הלכות, ראש-חדש ו, ב)

כל אחד מישראל צריך שיהיה מרפבה
לשכינה, כמו שאמרו רז"ל (בראשית-רבה
מז, ו): "הצדיקים הם מרפבתו של השם-
יתברך", והעקר על-ידי 'קדשת המחשבה',
שהוא עקר האדם.

נז.

(לקוטי-הלכות, גזלה ה, בט)

עקר עבודת האדם: להמשיך על-עצמו
'קדשת המרפבה-הקדושה' וכו',
ששם התגלות אלקותו יתברך.

כי כל אדם צריך לעשות עצמו מרפבה
לשכינה, כמו שנתתקן מהאריז"ל
(שערי-ציון, תחלת שער תקוה-הנפש): לומר: "הנני

רוח לפניו יתברך שאמר ונעשה רצונו, ואיך
שיך רצון אצלו יתברך!?

אבל באמת: הראה השם-יתברך להפך
מדעתם, כי באמת השרה שכינתו
למטה במשכן ובבית-המקדש, והבהמה
עלתה לריח-ניחוח וכו'. וזה בחינת:
"עליונים למטה ותחתונים למעלה".

וזה בחינת ה'גאלה' - כי זהו עקר
ה'גאלה', שיהיה בחינת: "עליונים
למטה, ותחתונים למעלה" שהיה בבית-
המקדש.

נד.

(חיי-מוהר"ן רמ)

שמעתי: שפעם-אחת היה איש אחד
מאנשי-שלומנו קובל לפניו
מאד על חסרון פרנסתו.

אמר לו רבנו ז"ל: איני יודע איך יש לכם
לב פזה לבלבל אותי בהבלי עולם-
הזה!?

הלא אני דומה: כמי שהולך יומם וליילה
במדבר, וחותר ומבקש לעשות
ממדבר ישוב.

כי בכל אחד מכם בלב, מדבר שממה'
מאין יושב, ואין שם מדור לשכינה,
ואני חותר ומבקש בכל-יעת, לעשות איזה
תקון ומקום בלבבכם, להיות שם מדור
לשכינה!

הלא כמה יגיעות צריכין לעשות מאילן
סרק עב שקורין "דעמב", לעשות
ממנו כלים יפים וראויים לתשמיש אדם.
כמה יגיעות צריכין לזה, עד שמסתתין אותו
ומנסרין אותו ומתקנין אותו במעצד ובשאר
כלים הצריכין לזה.

מִכּוּן לַעֲשׂוֹת כָּל גּוֹפֵי מְרַבֵּה לְשִׁכְנָה”
וכו’.

וְלִ”ט מְלֹאכוֹת’ (שם), לְמִי שְׁפוּגָם בּוֹ - כִּי
”עִז” עִם הַכּוֹלֵל, שְׁתֵּי פְעָמִים ’ט”ל’.

כת.

(עֲלִים-לְתִרּוּפָה, ראש חֹדֶשׁ תַּמּוּז תַּקְצ”ט)

וְעַתָּה עֲזַרוּנוּ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְדַבֵּר מִזֶּה,
בְּעֵינָיו הַמְרַבֵּה-דְקָדְשָׁה, שְׁצַרְיָךְ
כָּל אָדָם לְהִיזוֹת מְרַבֵּה לְשִׁכְנָה, כְּמוֹ
שְׁאוּמְרִים בְּהַתְפַּלֵּה הַנְדָפֶס בְּשַׁעֲרֵי-צִיּוֹן,
בְּשַׁעַר ‘תְּקוּן-הַנֶּפֶשׁ’.

וּבְנִגְדָּה יֵשׁ מְרַבֵּבוֹת דְּסִטְרָא-אַחְרָא.
וְהַכֵּל תְּלוּי בְּמַחֲשָׁבָה’.

”כָּל אֲשֶׁר אָנִי מֵרָאה אוֹתָךְ אֵת תְּבִנַת הַמִּשְׁכָּן”
(שְׁמוֹת כה, ט) - עֵינֵי מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן’

כט.

(ח”א יא, ג-ד)

כְּשִׁשׁוּמֵר הַבְּרִית - זֹכָה לְאוֹר הַמַּאִיר לוֹ
לְתִשׁוּבָה. וְאוֹר’ הַזֶּה הוּא
בְּחִינַת ”ט”ל אִזְרוֹת” (ישעיה כו, יט) וְכו’.

אָבֵל כְּשִׁאִינוּ שׁוּמֵר הַבְּרִית - הוּא מְקַלְקֵל
הַ”ט”ל אִזְרוֹת”, וּמְמַשִּׁיךְ עַל עַצְמוֹ
עַל הַפְּרִנְסָה, הֵינּוּ ’ט”ל מְלֹאכֹת’.

כְּמוֹבָא בְּזִהָר (פְּנִחָס רַמְד): ”מָאן דְּזָרַק
פְּרוּרִין דְּנִחְמָא, עֵנִיּוֹת רַדָּה
אֲבַתְרָה, כָּל-שִׁכְּן מָאן דְּזָרַק פְּרוּרִין דְּמִחָא”.

וְעַל-שֵׁם-זֶה נִקְרָא ’בְּרִית’: ”בוֹעֵז - בּוֹ
עִז, בּוֹ תִקְפָּא” (זִהָר תַּצָּא רַפּ:
תַּקּוּנֵי-זִהָר עַה):

וְזֶה: ”בוֹ עִז” - ’בוֹ’ כָּלוּל שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת.
הֵינּוּ: א) ”לִ”ט אִזְרוֹת” (סְפָרֵי-הַלְקוּטִים
לְהַאֲרִיז”ל, פְּרִשְׁת פִּי תַצָּא), לְמִי שְׁשׁוּמֵר הַבְּרִית. ב)

וְזֶה (שְׁמוֹת-רַבָּה נֹא, ג; תַּנְחוּמָא פְּקוּדֵי ב - עַל שְׁמוֹת
לח, כא): ”מִשְׁכָּן מִשְׁכָּן שְׁנֵי פְעָמִים” -
שְׁנֵי פְעָמִים לִ”ט. כִּי ”לִ”ט מְלֹאכֹת גְּמַרְיָן
מִמִּשְׁכָּן” (שַׁבָּת מַט):

וּמִי שְׁשׁוּמֵר אֵת בְּרִיתוֹ - אֶף-עַל-פִּי
שְׁעוֹשֶׂה הַ”לִ”ט מְלֹאכֹת, הֵם בְּבַחֲיַנַּת
”מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן”, הֵינּוּ: ”מִשְׁכָּן בְּבִנְיָנָה”
(שְׁמוֹת-רַבָּה לֹא, י), בְּחִינַת ”לִ”ט אִזְרוֹת”.

אֵךְ מִי שְׁפוּגָם בְּבְרִית - הַמְּלֹאכֹת שְׁלוֹ,
הֵם בְּבַחֲיַנַּת: ”מִשְׁכָּן בְּחִרְבָּנָה” (שָׁם),
בְּבַחֲיַנַּת: ”לִ”ט מְלֹקוֹת” (תַּקּוּנֵי-זִהָר יב, פּה).

בְּחִינַת (דְּבָרִים כה, ג): ”אַרְבָּעִים יָפְנוּ וְלֹא
יֹסִיף” - הֵינּוּ בְּחִינַת ’פְּגָם-הַבְּרִית’,
שֶׁהוּא בְּחִינַת ’תּוֹסֵפוֹת’.

הֵינּוּ: בְּחִינַת ’תּוֹסֵפוֹת קִדְשָׁה’, שְׁמִירַת-
הַבְּרִית, כְּמֵאֵמֶר הַ”ל (וַיִּקְרָא-רַבָּה כה,
ו): ”כָּל מְקוֹם שֶׁאֵתָּה מוֹצֵא גְּדֵר עֲרוּהָ, אֵתָּה
מוֹצֵא קִדְשָׁה”.

ל.

(ח”ב ז, ג)

’צָרְכֵי-הַגּוֹף’ הֵם רַבִּים מְאֹד, וְאֶפְלוּ
הַהֶכְרַחֲיוֹת’ הֵם רַבִּים
וְגִדּוּלִים מְאֹד: אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וּמְלַבּוֹשִׁים
וְדִירוֹת, שְׂיִכּוּלִין לְבָלוֹת יָמָיו וְשִׁנּוּי אֶפְלוּ עַל
הַהֶכְרַחֲיוֹת’ לְבַד, וְהֵם מוֹנְעִין אֵת הָאָדָם
מֵאֵד מְעַבּוֹדַת-הַבוֹרָא’.

וְאֶף-עַל-פִּי שְׁנֵם הֵם בְּעַצְמָן הֵם גַּם-כֵּן
עַבּוֹדַת הַבוֹרָא-יִתְבָּרַךְ, כִּי
הֵם בְּחִינַת ’אֲתַעְרוּתָא-דְּלִתְתָא’, כִּי ”בְּעַבְדָּא
דְּלִתְתָא אֲתַעַר לְעֵלָא” (זִהָר לְדָלֶף עִז: פּח. צו לֹא:
וְעוֹד).

כי על-ידי כל עסקים ומלאכות שעושים בני-אדם - נתעורר אותו הציור של אותו המלאכה למעלה ב'מעשה-בראשית', ומביא חיות והארה לאותו הציור של אותו המלאכה של 'מעשה-בראשית' שלמעלה, שהוא מבין כנגד אותו העסק והמלאכה שהאדם עושה למטה בעולם-הזה.

כי על-ידי העסקים והמלאכות שעושים - נעשה על-ידי-זה בחינת 'משפן'.

כי כל המלאכות, כלולים ב'ל"ט מלאכות' שהם 'אבות מלאכות', "אבות מכלל דאיפא תולדות" (בבא-קמא ב.).

כי כל מיני מלאכות ועסקים שעושים - כלם כלולים ב'ל"ט מלאכות' שהם ה'אבות'. וה'שאר' - הם 'תולדות'.

ו'ל"ט מלאכות', הם כנגד 'מלאכת-המשפן', כמו שאמר רז"ל (שבת מט:): "אבות מלאכות ארבעים חסר אחת - כנגד מי, כנגד 'מלאכת-המשפן'.

ו'ציורא דמשפנא, כציורא דעבדא דבראשית" (תקוני-זהר יג). וה'אדם', עושה ה'מלאכה'. ו'ציורא דגופא, כציורא דמשפנא" (תקוני-זהר שם).

נמצא: שעל-ידי ה'אדם' שעושה המלאכה והעסק - נעשה בחינת 'משפן' - כשעושה המלאכה והעסק כראוי כמו שצריך לעשות.

ועל-ידי-זה נותן חיות והארה למעשה-בראשית, והוא קיום העולם. נמצא: שגם זה הוא 'עבודת-הבורא'.

אח-על-פיי-כן, אם היה שופע עלינו חסדו - לא היינו צריכים

לכל-זה וכו', ולא היינו צריכים לעשות כלל שום עסק ומלאכה, ואפלו ה'הכרחיות' היו "נעשים על-ידי אחרים" וכו' (ברכות לה:).

אך כשהחסד נתעכב חס-ושלום, ואין משפיע עלינו חסדו - אזי צריכין לעשות בשביל 'אתערוותא-דלתתא' וכו'.

לא.

(לקוטי-הלכות, הפקר ונכסי-הגר ד, ג)

עקר כל עשיות והעבודות שצריכין לעשות בשביל 'פרנסה' - כלם הם בבחינת 'צמצומים'.

כי כל המלאכות והמשא-ומתן, כלולים ב'ל"ט מלאכות', שהם בחינת 'ל"ט מלאכות המשפן' (לקוטי-מוהר"ן ח"א יא; ח"ב ד).

וכל 'מלאכת-המשפן' היו, בשביל להמשיך 'רוחניות-אלקות' לתוך 'צמצומים', שזה כל 'מעשי-המשפן', כדי להמשיך שכינת אלקותו למטה, כמו שכתוב (שמות כט, מה): "ושכנתי בתוך בני ישראל".

ועל-כן מי שאינו עוסק בתורה כראוי - הוא מכרח שיעשה איזה 'עסק משא-ומתן' או 'מלאכה' בשביל 'פרנסה' וכו' - שהם בחינת 'צמצומים' - כדי שימשיך 'רוחניות-אלקות' לתוך ה'צמצומים', שעל-ידי-זה עקר המשכת ה'פרנסה'.

כי "כל המלאכות והעסקים, הם בחינת 'מלאכת-המשפן', שהם בחינת 'מלאכת מעשה-בראשית'" (לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד). וכל 'מלאכת מעשי-בראשית', היו בחינת 'צמצומים', שעל-ידי-זה המשיך 'רוחניות'

אֱלֹקוֹתַי לְתוֹךְ הַצְּמֻצוּמִים, שְׁבִשְׁבִילֶיזָה
הָיָה כָּל הַבְּרִיאָה.

אָבֵל מִי שֶׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וְעוֹבֵד אֶת הַשָּׁם -
יִתְבָּרַךְ - אֵין צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת שׁוּם
עֲבָדָא וְעֵסֶק בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה, כִּי "מְלֹאכְתּוֹ
נַעֲשִׂית עַל-יְדֵי אַחֲרִים" (בְּרֻכּוֹת ל:). כִּי עֵקֶר
בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת ר'וֹחֲנִיּוֹת-אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ
הַצְּמֻצוּמִים, הוּא עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, וְעֵקֶר
עַל-יְדֵי 'צְדִיקֵי-אֶמֶת' שְׁזוֹכִין לְחַדֵּשׁ
'חֲדוּשֵׁי-דְאֹרִיתָא אֶמְתִּיִּים' וְכוּ'.

וְגַם מִי שֶׁאֵינוֹ זוֹכֵה לָזֶה לְחַדֵּשׁ בְּעַצְמוֹ -
אֶף-עַל-פִּי-כֹן, גַּם עַל-יְדֵי שְׁעוֹסֵק
בְּדַבְרֵי 'חֲדוּשֵׁי-תוֹרָתָם הַקְּדוּשָׁה, הוּא גַם-כֵּן
מִמְשִׁיךְ ר'וֹחֲנִיּוֹת-אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ 'צְמֻצוּמִים',
עַל-יְדֵי שְׁלוּמֵד בְּפִיו וּמְכַנֵּים לְתוֹךְ דְּבוּרִים,
'הַתְּגַלּוֹת תּוֹרָתָם הַנִּפְלְאוֹה, שֶׁהִיא כְּלָה
'הַתְּגַלּוֹת-אֱלֹקוֹת'.

אָבֵל כְּשֶׁאֵינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה - הוּא מְכַרַח
לַעֲשׂוֹת אֵיזָה עֵסֶק בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה.

וְאִם זוֹכֵה לַעֲשׂוֹתוֹ בְּקִדְשָׁה, וְנוֹשֵׂא-וְנוֹתֵן
בְּאִמוּנָה, וּמְרַבֵּה בְּצַדִּיקָה לְתַלְמִידֵי-
חֲכָמִים אֶמְתִּיִּים' - אֵזִי כָּל עֵסֶקוֹ בְּבְחִינַת
'מְלֹאכְתֵי-הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהוּא בְּחִינַת
'צְמֻצוּמִים', בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת ר'וֹחֲנִיּוֹת-
אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ הַצְּמֻצוּמִים, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה
עֵקֶר הַמְּשַׁכֵּת הַפְּרִנְסָה, כִּי כֵּן.

ל.ב.

(לקוטי-הלכות שבת ג, ד)

מִחֲמַת שְׁבִשְׁבִיל שְׁבִשְׁבִיל לְהָאֲרֵת-הַרְצוֹן,
וּמִשֵּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הַבְּרָכָה וְהַפְּרִנְסָה
לְכָל שִׁשֶּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה, עַל-כֵּן אֲסוּר בְּשַׁבַּת
לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה בְּעוֹלָם.

כִּי אֵז הוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל', כִּי אֵז הוּא רַק
בְּחִינַת 'רְצוֹן' וְכוּ', וְאֵז מְקַבְּלִין כָּל
הַפְּרִנְסָה רַק עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן',
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל', שֶׁאֵין שָׁם שׁוּם עֲבָדָא
וְשׁוּם עֲשִׂיָה בְּעוֹלָם כָּלֵל.

וּמִשֵּׁם דִּיקָא, מְבַחֲנִית 'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן',
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שַׁבַּת', בְּחִינַת 'בְּטוּל'
כָּל הַמְּלֹאכּוֹת' - מְקַבְּלִין כָּל הַפְּרִנְסָה.

כִּי עֵקֶר הַפְּרִנְסָה הוּא רַק מְבַחֲנִית
'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן' כִּי כֵּן, וְכָל 'שִׁשֶּׁת יָמֵי
הַמַּעֲשֵׂה' אֵין לָהֶם שׁוּם חֵיווֹת וְשַׁפַּע וּבְרָכָה
כִּי אִם עַל-יְדֵי מָה שֶׁמְקַבְּלִין הַשַּׁפַּע בְּ'שַׁבַּת',
מְבַחֲנִית 'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן', שֶׁמִּשֵּׁם עֵקֶר הַבְּרָכָה
וְהַפְּרִנְסָה.

נִמְצָא: שֶׁכָּל הַל"ט מְלֹאכּוֹת, וְכָל
הָעֲבָדוֹת וְהָעֲשִׂיּוֹת שֶׁעוֹשִׂין
בְּשִׁשֶּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה - אֵין לָהֶם שׁוּם חֵיווֹת,
וְאִי-אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ הַפְּרִנְסָה עַל-יְדֵים - כִּי-
אִם עַל-יְדֵי שֶׁמְקַבְּלִין מ'שַׁבַּת', מְבַחֲנִית
'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל' כָּל
הַמְּלֹאכּוֹת, שֶׁמִּשֵּׁם עֵקֶר הַפְּרִנְסָה, כִּי כֵּן.

וְזֶה צָרִיךְ כָּל אָדָם לְדַעַת וּלְהִאֲמִין
בְּאִמוּנַת-שְׁלֵמָה: "כִּי לֹא בִכַח יִגְבֵּר
אִישׁ" (שְׁמוֹעַל-א ב, ט), שֶׁאֵין הַמְּשַׁכֵּת הַפְּרִנְסָה
עַל-יְדֵי הָעֲבָדוֹת וְהָעֲשִׂיּוֹת גְּשָׁמִיּוֹת חֲסֵ-
וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי הַמִּשְׁאֵל-וּמִתָּן וְהַל"ט
מְלֹאכּוֹת חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

רַק עֵקֶר הַפְּרִנְסָה - הוּא עַל-יְדֵי 'בְּרַבַּת
ה'" (מְשַׁלֵּי י, כב), שֶׁנִּמְשָׁךְ מ'שַׁבַּת' דִּיקָא,
מְבַחֲנִית 'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן, כִּי כֵּן.

וּכְשִׁיּוֹדְעִין זֹאת בְּאֶמֶת וּבְאִמוּנָה-
שְׁלֵמָה: עַל-יְדֵי-זֶה -
מְמַשִּׁיכִין הַקְּדָשָׁה שֶׁל שַׁבַּת, לְשִׁשֶּׁת יָמֵי

לג.

(ספורי מעשיות, מעשה יא מבין מלך
ובן שפחה שנתחלפו, בסוף)

היות שיש פאן 'כפא' מהמלך שהיה,
וה'כפא' גבוה מאד, ואצל ה'כפא'
עומדים כל מיני חיות ועופות של עץ (הינו
שהם חתוכים ומתקנים מן עץ), ולפני ה'כפא'
עומד 'מטה', ואצל ה'מטה' עומד 'שלחן',
ועל ה'שלחן' עומד 'מנורה' וכו'.

[מדברי רבנו ז"ל אחר שספר המעשה]: וזה
בחינת "מטה ושלחן וכפא
ומנורה הם תקונהא דשכינתא" (זהר בשלח
מד. זהר תרומה קלג). (עי' לקוטיהלכות, שבת ד; גלות
ג, ז).

"וצפית אתו זהב" (שמות כה, יא-כד)

לד.

(ח"א רח)

מעט המחלקת שיש על צדיקים, היא
טובה להם, כי ה'מחלקת' היא כמו
'מכסה' להם, שלא יתגלו ויתפרסמו ביותר
מכדי הצורך.

וזה פרוש (תהלים לז, לב): "צופה רשע
לצדיק" - 'צופה' לשון 'מכסה', כמו
שכתוב (שמות כה, יא-כד): "וצפית אתו זהב".

"ועשית שנים רבים זהב" (שמות כה, יח)

לה.

(ח"א ג)

על-ידי ששומע ה'נגינה' מ'מנגן כשר',
מתקן 'בנין המלכות' שלו.

החל'. ומקדשין 'ששת ימי המעשה' בבחינת
'קדשת שבת'. ומבררין ומזככין כל ה'ל"ט
מלאכות', מ'זהמת-הנחש', מבחינת "ל"ט
קללות" (תקוני-זהר פה.).

כי זוכין על-ידי-זה: שיהיו כל ה'ל"ט
מלאכות', בבחינת 'מלאכת-המשכן',
"ששם היו כל ה'ל"ט מלאכות" (שבת מט:).

וכשעושיין ה'ל"ט מלאכות' בבחינת
'מלאכת-המשכן' - אזי כל
ה'ל"ט מלאכות' הם בבחינת "ט"ל
אורות" (ישעיה כו, יט), כמובא בדברי רבנו ז"ל
(ח"א יא).

"ט"ל אורות" - זה בחינת 'הארת-הרצון',
בחינת "טללי רצון" (תפלת שמונה-
עשרה, ברכת-השנים לימות-הקץ, על-פי ה'רמב"ם'
ב'סדר אהבה: גסח ברכות התפלה וסדורן) - כי זוכין
לקבל 'הארת-הרצון' מ'שבת', ל'ששת ימי
המעשה'.

ועל-ידי-זה כל ה'ל"ט מלאכות' הם
בבחינת 'רצון', שמשם עקר
ה'פרנסה', כנ"ל, בבחינת "ט"ל אורות",
שהם בחינת 'רצון'. (עי' עוד בפנים, התחזקות גדול
בענין זה).

"ונשים לו שם מ'טה ושלחן וכפא ומנורה"
(מלכים-ב ד, י)

"ונשים לו שם" - בתקונא דא דאגן מתקנין
- ראשי-תבות 'משכן'. (למודי-אצילות' להאריז"ל
- מובא ב'לקוטי-הלכות' שבת ד; ועוד הרבה ספרים)

"ונשים לו שם" - בתקונא דא דאגן מתקנין
וכו'. "מטה ושלחן וכפא ומנורה" - ארבע
אלין, בלהו בשכינתא אינון". (זהר תרומה ח"ב קלג.)

וּבָזָה יִתְיַשֵּׁב הַסְּמִיכוֹת שֶׁל הַמִּשְׁנָה (אבות פ"א מ"ו): "עֲשֵׂה לָךְ רֵב, וּקְנֵה לָךְ חֵבֵר".

הַעוֹלָם מִתְקַיֵּם - אֵלֶּא עַל הַבֵּל פֶּה שֶׁל תִּינוּקוֹת" (שם).

כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֹהָר (הַקִּדְמָה א: עַל שִׁירֵי הַשִּׁירִים ב, יב): "הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ - אֶלֶּיךָ אֲבוֹת הָעוֹלָם.

עַתָּה הַזְמִיר הַגִּיעַ - כִּד אַתָּא עֵדִין לְקַצָּצָא חֵיבֵיא מִן עָלְמָא.

וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע' - דָּא קְלָא דִּינוּקָא דְרַבִּיא דְלָעֵי בְּאוּרֵיתָא. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם א, יא): 'תּוֹרֵי זָהָב, וּכְתִיב (שְׁמוֹת כה, יח): 'וְעָשִׂיתָ שְׁנַיִם כְּרֻבִים זָהָב' - עַל־יְדֵי 'קְלָא דִּינוּקָא דְרַבִּיא, נִתְגַּלּוּ הָאֲבוֹת בְּעוֹלָם לְהַגִּין'. (עַד־פֶּאן לְשׁוֹן הַזֹּהָר).

נִמְצָא: כִּשְׁאַתָּה רוּצָה שִׁיתְגַּלּוּ עַל־יְדֵי הָאֲבוֹת' בְּעוֹלָם, כְּדֵי לְדַחֹת הַדִּין, וְהַחֲשֹׁד, שֶׁכְּחָה, וְסַכְלוֹת, מִן הָעוֹלָם - צָרִיךְ שִׁיחִיה לָךְ "הַבֵּל שְׂאִין בּוֹ חֵטָא".

וְעַל־יְדֵי 'צְדָקָה דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' - תִּכְלָל עֲצֻמָּה בְּאוּרֵיא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבֵּל הַקְּדוֹשׁ שְׂאִין בּוֹ חֵטָא.

וְזָהוּ (סְנֵהֲדִין צו): "הַזְהָרוּ בְּוִרִידִין כְּרַבִּי יְהוּדָה" - כִּי "הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ" (דְּבָרִים יב, כג) שֶׁבָּא בְּגִלְגוּל, וְצָרִיךְ הַשׁוּחַט לְכוּן לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁבָּדָם וְכוּ, וְאִזִּי הַשְׂכִּינָה מְזַדְּדָת, מִנְפָּשׁוֹת הָעוֹלוֹת בָּהּ בְּבְחִינַת מִיּוֹן־נוֹקְבִין. וְעַל־יְדֵי הַזְּוֹג, הִיא מְקַבֶּלֶת פְּרִנְסָה לְיִשְׂרָאֵל.

וְזָה פְּרוּשׁ (שְׁבַת קד): "מִנְצֵפ"ךְ צוֹפִים אֲמָרוּ" - 'מִנְצֵפ"ךְ' הוּא בְּחִינַת וִרִידִין, בְּחִינַת רִי"ו דִּין. וְצוֹפִים, אֵלּוּ נְבִיאִים' שִׁינִיקְתֶּם מִבְּחִינַת 'כְּרַבִּים', בְּחִינַת 'תִּינוּקוֹת, בְּחִינַת "הַבֵּל שְׂאִין בּוֹ חֵטָא", בְּחִינַת 'אוּרֵיא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁשֶּׁם מְקַבֶּלִין רֹחַ־הַקֹּדֶשׁ וְכוּ.

"עֲשֵׂה לָךְ רֵב" - הֵינּוּ שְׂתִתְקַן בְּחִינַת 'מְלָכוּת' (בְּבִאוּר־הַלְקוּטִים: שָׁגם עֲנָן 'הָרֵב וְהָרַב' בְּעֲצֻמוֹ הוּא 'סוּד הַמְּלָכוּת', שְׂאִין לְהַתְעַטֵּר בּוֹ רַק הָרְאוּי לָזֶה).

וְזָה: עַל־יְדֵי: "קְנֵה לָךְ חֵבֵר" - הֵינּוּ: עַל־יְדֵי 'קְנֵה' שֶׁה'קוֹל' יוֹצֵא מִפְּנֵי, שֶׁמְחַבֵּר הַ"שְׁנַיִם כְּרֻבִים" לְהִיּוֹת פְּנִים בְּפְנִים "כְּמַעַר אִישׁ וְלוֹיֹת" (מְלָכִים־א ז, לו), "בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׁין רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוּם" (יִזְמָא נד. בְּבִא־בְתָרָא צט).

וְהַ"שְׂתֵי צְפָרִים חִיּוֹת טְהוֹרוֹת" (וִינְקָא יד, ד), שֶׁמִּשְׁשׁ הַנְּבוּאָה נִמְשַׁכֶּת (זֹהָר מְצוּרַע נג): הֵם 'בְּנִין הַמְּלָכוּת־דְקָדְשָׁה'.

וְעַל־כֵּן "הַעֲמַדַת מְלֶךְ הָיָה עַל־פִּי נְבוּאָה" (סְפָרֵי שׁוֹפְטִים יד, רמב"ם מְלָכִים פ"א ה"ג), כְּכֹל 'מְלָכוּת בֵּית דָּוִד' שֶׁהָיָה עַל־פִּי נְבוּאָה'.

וְהַנְּבוּאָה נִמְשַׁכֶּת מִן הַכְּרֻבִים' (בַּמְדָּבָר ז, פט), שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׂתֵי צְפָרִים' הַנִּל, שֶׁהֵם 'בְּנִין מְלָכוּת־דְקָדְשָׁה'.

לו.

(ח"א לז, ד"ו)

יֵשׁ שְׁנַיִם בְּחִינַת 'צְדָקָה' - בְּחוּץ־לְאֶרֶץ וּבְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְצְדָקַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הִיא גְדוּלָה וְלִמְעָלָה מְצְדָקַת חוּץ־לְאֶרֶץ.

וְכֵן יֵשׁ שְׁנַיִם בְּחִינַת 'תּוֹרָה' - כִּי (שְׁבַת קיט): "אִין דּוּמָה הַתּוֹרָה הַיּוֹצֵאת מִהַבֵּל שֵׁישׁ בּוֹ חֵטָא, לְהַתּוֹרָה הַיּוֹצֵאת מִהַבֵּל שְׂאִין בּוֹ חֵטָא, כִּי אִין הַדִּין נִמְתַּק, וְ"אִין

וְאֵלוֹ הַצּוֹפִים, הֵם נְהִירִין בְּיָרֵידֵיךָ,
 רִי"ו דִּי"ן, בְּמִנְצַפ"ךָ, וּמַעְלִין
 הַנֶּפֶשׁ בְּבַחֲיַנַּת מִיֵּידֵי-נוֹקְבִין, וּמְשִׁיכִין שְׁפַע
 וְכו' (עין בפנים).

לז.

(ח"ב א, ו)

עַל-יְדֵי בְנֵי יְרוּשָׁלַיִם, דְּהֵינּוּ תַקּוּן
 שְׁלֵמוֹת הִירָאָה שְׁבֻלָב' - נִבְרָא
 מִלְאָךְ שְׁמִשְׁפִיעַ נְבוּאָה לְכָל־הַנְּבוּאָה.

כִּי הַנְּבוּאָה בָּאָה מִבַּחֲיַנַּת פְּרוּבִים,
 בְּבַחֲיַנַּת (במדבר ז, פט): "וַיִּשְׁמַע אֶת
 הַקּוֹל מִבֵּין שְׁנֵי הַרְבִּיבִים"; וְכְרוּבִים הֵם
 'אַנְפֵי זוּטְרִי' (זהר בראשית יח), וְהֵם נִשְׁפָּעִים
 מִן הַמִּלְאָךְ, בְּבַחֲיַנַּת (בראשית מח, טז):
 "הַמִּלְאָךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רָע יִבְרַךְ אֶת
 הַנְּעָרִים" - שֶׁהֵם 'אַנְפֵי זוּטְרִי', בַּחֲיַנַּת
 פְּרוּבִים'.

וְזֶה הַמִּלְאָךְ, שָׂרְשׁוֹ מִ'רָאָה' - כִּי
 'מִלְאָךְ' רָאשֵׁי-תְבוּת (תהלים לד, י):
 "כִּי אֵין מִ'חֶסֶד לִ'רְאִיו".

וְאִזִּי נִמְשַׁכַּת נְבוּאָה, וְאֶפְלוֹ קִטְנִים
 יְכוּלִין לְהַתְנַבְּאוֹת, בְּבַחֲיַנַּת (יואל ג, א):
 "וְנָבְאוּ בְּנִיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם".

"וְהָיוּ הַפְּרוּבִים פְּרִשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, סִכְכִים
 בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַפְּפֹרֹת" (שמות כה, כ)

לח.

(ח"א רכה)

עֵקֶר הַשֶּׁכֶל' - עַל-יְדֵי הִירָאָה. כִּי עֵקֶר
 הַשֶּׁכֶל, הוּא עַל-יְדֵי הַלְּחֻלּוּחִית'
 הָעוֹלָיִם אֶל הַמּוֹח', שֶׁהֵם בַּחֲיַנַּת הַשֶּׁמֶן.

וְהַמּוֹח' הִיא הַפְּתִילָה. וְהַנְּשָׁמָה שְׁבֻמָּח'
 הוּא הַ'אֹר'.

נמצא: שְׁעַקֵר קִיּוּם הַשֶּׁכֶל, הוּא עַל-יְדֵי
 הַלְּחֻלּוּחִית שְׁבַגּוּף, וְהַלְּחֻלּוּחִית'
 הוּא עַל-יְדֵי הִירָאָה, כַּמּוּבָא (תקוני-זהר כז:):
 "אַלְמָלָא כְּנַפֵּי-רָאָה דְּמִנְשְׁבֵי עַל לְבָא, הָיוּ
 לְבָא אוֹקִיד כָּל גּוּפָא".

וְזֶה בַּחֲיַנַּת (שמות כה, כ): "וְהָיוּ הַפְּרוּבִים
 פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים עַל הַפְּפֹרֹת" -
 "כַּפְּפֹרֹתָא דְּלְבָא" (זהר פנחס רלד).

נמצא: שְׁעַל-יְדֵי הִירָאָה, נִתְקַיֵּם
 הַלְּחֻלּוּחִית, שְׁלֵא יִתִּיבֵשׁ עַל-יְדֵי
 הַלְּבָב, וְעַל-יְדֵי-זֶה קִיּוּם הַשֶּׁכֶל שֶׁהוּא
 בַּחֲיַנַּת עַר דּוֹלְק, עַל-יְדֵי הַלְּחֻלּוּחִית, כַּנ"ל.

[לְקוּטֵי-מוֹהַר'ן ח"א עת: 'כְּנַפֵּי-רָאָה' הוּא בַּחֲיַנַּת
 הַתּוֹרָה. הֵינּוּ: כִּי יֵשׁ בְּאָדָם שְׁנֵי מִינֵי תַבְּעֵרוֹת, מְדוּרַת
 אֵשׁ, לְטוֹב וּלְחַפְזָה, וּשְׁנֵיהֶם אֵינָם טוֹבִים.

כִּי לְפַעְמִים לֵב הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בּוֹעֵר מְאֹד מְאֹד לְהַשְׂמֵ-
 יתְבַרֵךְ כִּי קוֹד אֵשׁ, אֲבָל הוּא יוֹתֵר מְדִי, עַד שֶׁהִיָּה
 אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת אוֹקִיד כָּל גּוּפָא. וְאִי-אֶפְשָׁר לְקַרֵּר וּלְצַמְצַם
 הַהֶתְלַהְבּוֹת הַזֹּאת שִׁיְהִיָּה בְּמִדָּה, כִּי-אִם עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, כִּי
 כְּשִׁיעֶסֶק בַּתּוֹרָה, תִּגַּן הַתּוֹרָה עָלָיו וְתִצְלֵל אוֹתוֹ, שִׁיִּזְכֶּה
 לְצַמְצַם הַהֶתְלַהְבּוֹת שִׁיְהִיָּה כְּרָאוּי.

וְכֵן יֵשׁ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, לְהַפְּדֵ: כִּי לְפַעְמִים בּוֹעֵר הָאָדָם אֶל
 תְּאוֹזוֹת עוֹלָם-הַזֶּה כְּלִכְפֹּה, עַד שֶׁגַּם-כֵּן הִיָּה אוֹקִיד כָּל גּוּפָא
 חֶסֶד-וְשָׁלוֹם. אֲבָל כְּשֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה, הִיא מַגְנַת עָלָיו וּמְצַלֶּת
 אוֹתוֹ גַּם מִהֶתְלַהְבּוֹת הָאֵשׁ הַרְעֵה הַזֶּה שֶׁל הַתְּאוֹזוֹת, שֶׁהִיָּה
 רוֹצֵה לְשַׂרְפוֹ לְגַמְרֵי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

נמצא: שְׁבֻלָא הַתּוֹרָה, לֹא הִיָּה הָאָדָם מִתְקַיֵּם כָּלְל, כִּי הִיָּה
 נִשְׂרָף וּמִתְבַּטֵּל מִרְבוּי הַתַּבְּעֵרוֹת שִׁישׁ בְּכַחוֹ, לְיָמִין יוֹתֵר
 מְדִי, אוֹ לְשִׂמְאַל.

וְזֶהוּ: "אַלְמָלָא כְּנַפֵּי-רָאָה" - שֶׁהִיא הַתּוֹרָה, "דְּנִשְׁבֵי עַל
 לְבָא" - "הָיוּ לְבָא אוֹקִיד כָּל גּוּפָא" - עַל-יְדֵי שְׁנֵי מִינֵי
 תַבְּעֵרוֹת הַנ"ל. וְרַק הַתּוֹרָה מְצַלֶּת מְזָה. (עין גַּם בַּתּוֹרָה ח"א
 צב: ח"ב ה, יב: ח"ב ט).

(וממילא ראו בודאי: שאינם יכולים להושיע את אותן המדינות).

ואמר להם (זה שצנארו עקם, אמר אל החכמים הנ"ל): על-כּל-פּנים תאמרו לי, מהיכן בא זאת שנשמע 'קול-ילכה' הנ"ל? - אמרו לו: "ואתה יודע"? - השיב: "אני יודע בודאי!"

כי יש שני צפּרים, אחד זכר ואחת נקבה, והם רק זוג אחד בעולם. ונאבדה הנקבה. והוא הולך ומחפש אותה, והיא מחפשת אותו.

והיו מחפשים הרבה זה את זה, עד שנתעו, וראו שאינם יכולים למצא אחד את חברו. ונשארו עומדים, ועשו להם 'קנים'.

זה ה'צפור' - עשה לו 'קן', סמוך למדינה אחת משתי המדינות הנ"ל. ולא סמוך ממש, רק שבערך קול הצפור הוא סמוך, כי יכולים לשמע הקול של הצפור באותו המדינה ממקום שעמד שם. ועשה לו 'קן'.

וכן היא' - עשתה לה גם-כן 'קן', סמוך למדינה השנייה (הינו גם-כן כנ"ל שהוא סמוך, מחמת שיכולים לשמע שם הקול כנ"ל).

ובשמגיע הליכה - אזי אלו היזוג-צפּרים' מתחילים כל אחד ואחת, לייל ב'קול-ילכה' גדולה מאד, כי כל אחד מייל על זוגו כנ"ל!

וזהו ה'קול-ילכה' שנשמע באלו שתי המדינות (אשר מחמת אותו ה'קול-ילכה' כלם מיילים מאד ואינם יכולים לישן)!

אך לא רצו להאמין זאת! ואמרו לו: "התוליך אותנו לשם"!

לט.

(ספורי-מעשיות, מעשה יג משבעה בעטלערס - יום הרביעי, הבעטלער שהיה צנארו עקם)

אתם סוברים: שיש לי צנאר עקם? - אין צנארי עקם כלל! - אדרבא! יש לי צנאר שזה מאד! צנאר יפה מאד! רק שיש 'הבלי-עולם'. ואני איני רוצה להוציא שום הבל ורוח בהבלי-עולם. (ומחמת-זה נדמה שצנארו עקם, פי הוא מעקם צנארו מהבלי-עולם).

וכל מיני הקולות שבעולם, אני יכול להוציאם בקולי וכו'. ויש לי הספמה על-זה מאותה המדינה.

כי יש מדינה שבקיאים מאד ב'הכמת הנגינה' וכו'. פעם-אחת ישבו החכמים של אותו המדינה. והיה כל אחד מתפאר בנגינה שלו וכו' וכו'.

ואני עניתי ואמרתי להם: "קולי, טוב יותר מקולות שלכם! - והא ראיה: כי אם אתם חכמים כל-כך ב'קול-נגינה', אם-כן הושיעו את אותן שתי מדינות"!

ואלו השתי מדינות, רחוקים זה מזה אלה פרסאות. ובאלו שתי המדינות, כשמגיע הליכה אין יכולין לישן, כי אזי מתחילים הכל להיות מיילים ב'קול-ילכה' וכו' - כי בליכה הם שומעים 'קול-ילכה' מאד.

ועל-כן אם אתם חכמים כל-כך ב'נגינה' - אראה אם תוכלו להושיע את אותן שתי המדינות, או שתוכלו לבון לעשות את קולם (כמו קול הילכה' הנשמע שם)! וכו'.

והלכו ובאו לשם (לאחת משתי המדינות הנ"ל). כשהגיע הליכה, היו כלם מיילים מאד כנ"ל, וגם החכמים הנ"ל היו מיילים.

ואמר: הן (אני יכול להוליך אתכם לשם)! - אך אין אתם יכולים לבוא לשם, כי כשתתקרבו לשם, לא תוכלו לסבל את 'קול-היללה' - מאחר שגם פאן אין אתם יכולים לסבל, ואתם מכרחים גם-כן לילל בנ"ל - כשתגיעו לשם לא תוכלו לסבל כלל!

וביום (איי-אפשר לבוא לשם, כי ביום), אי-אפשר לסבל השמחה שיש שם - כי ביום, מתקבצים שם 'צפרים', אצל כל אחד ואחת מ'הזוג הנ"ל, והם מנחמים ומשמחים את כל אחד ואחת מ'הזוג הנ"ל, בשמחות גדולות מאד מאד, ואומרים להם 'דברי תנחומין': "שעדין אפשר שתמצאו זה את זו!" - עד שביום, אי-אפשר לסבל את גדל השמחה שיש שם!

וקול הצפרים שמשמחים אותם, אינו נשמע למרחוק, רק כשמגיעים לשם! - אבל 'קול הזוג הנ"ל, שמיללים ביללה, הוא נשמע למרחוק! ואי-אפשר לבוא לשם מחמת-זה, בנ"ל.

אמרו לו (החכמים הנ"ל, לזה שצוארו עקום): "ואתה יכול לתקן זאת?"! - השיב: "אני יכול לתקן"! כי אני יכול לעשות ולבון כל הקולות שבעולם (להוציאם בקולו, ולבון ממש כמו איזה קול שיהיה)!

גם אני יכול להשליך קולות! הינו: כי אני יכול להשליך 'קול', שבכאן במקום שאני מוציא הקול, לא יהיה נשמע הקול כלל. רק ברחוק יהיה נשמע שם הקול!

ועל-כן אני יכול להשליך את ה'קול של הצפורה', שיגיע סמוך למקום הצפור! - וכן להשליך 'קול הצפור, שיגיע סמוך למקום הצפורה! -

ולמהשיכם יחד על-ידי-זה! - (ועל-ידי-זה יתקן כל הנ"ל).

אך מי יאמין זאת?! - והוליך אותם לתוך איזה יער וכו' וכו'. (וממילא ראו שהוא יכול לעשות כל הקולות ולבונם ממש. וגם להשליך קולות. ועל-כן יוכל לתקן כל הנ"ל).

נמצא: שיש לי הסכמה מאותו המדינה, שקולי נפלא מאד. ואני יכול לעשות כל מיני קולות שבעולם, בנ"ל.

[לקוטי-הלכות, נדרים ד נה-לו: הכלל: כי השתי צפרים שנתעו זה מזה - הם מרמזים על 'גלות-השכינה', שעל זה נאמר (משלי כג, ה; תקוני-זהר א: כא): "כצפור נודדת מן קנה' - שהיא השכינה. 'כן איש נודד ממקומו' - שהוא קדש-א-בריה-הוא".

כי (בבא-בבא צט.ט): "בזמן שבית-המקדש היה קיים על מכונו, היו שני הפרובים 'פנים-בפנים', ואחר התרפן היו ב'החזרת-פנים' וכו'".

וה'שכינה' היא 'פנסת-ישראל', דהינו 'שכינת אלקותו' השוכן בתוך כל אחד מישראל, שצריכין לחברו וליחדו בקשר אמיץ לשרשו להשם-יתברך, שהוא מרום על הכל. ובעונותינו בגלות, 'כלנו כצאן תעינו' (ישעיה נג, ו), בחינת (תהלים קיט, קעו): 'תעיתי כשה אבד' - שנתעינו מן הדרך, עד שאין אנו יכולין לשוב לדרך-הישר למצא את דודנו, הוא השם-יתברך.

ואנו מבקשין את שאהבה נפשנו, ואין יכולין למצאו - בבחינת (שיר-השירים ג, א): "על משכבי בלילות" - דהינו בגלות. "בקשתי את שאהבה נפשי, בקשתי ולא מצאתיו" - כי כבר נתעינו כל-כף, עד שאין אנו שומעין את הקול, ואפלו כששומעין, לפעמים אין אנו מפירין את הקול, וכמו שמבאר (סימן רו) על פסוק (תהלים קיט, רעו): "תעיתי", עיר-שם.

והצדיק צריך לקרב ולחבר קדש-א-בריה-הוא ושכינתיה - לקרב פנסת ישראל להשם-יתברך. ואי-אפשר לקרבם, כייאם על-ידי 'השלכת קולות' - שצריך להשליך הקול של השם-יתברך, לכנסת-ישראל, לכל מקום שהם וכו'. (עין בפנים, נפלאות ענין 'השלכת הקולות' מהקדוש-ברוך-הוא לכנסת-ישראל; ומכנסת-ישראל להקדוש-ברוך-הוא).

"ועשית שלחן" (שמות כה, כג)
"זה השלחן אשר לפני ה'" (יחזקאל מא, כב)
- המזבח והשלחן -

"שלחנו של אדם מכפר במזבח"

(ברכות נה, חגיגה כז, מנחות צז.)

[כל עניני ה'שלחן' וקדשית האכילה - נמצאים
 בזהר-הקדוש בפרשתן, מדף קנב: ולהלן].

מ.

(ח"א יז, ג'ד-ט)

התקון להכניע ולבטל פסילות השכל' -

הוא על-ידי בחינת 'מזבח', בחינת
 'אכילה בפשרות', כי "שלחנו של אדם
 מכפר במזבח" (ברכות נה, חגיגה כז, מנחות צז).
 כי עקר יניקת ה'פסילות', דהינו ה'קלפות',
 הוא רק מבחינת 'מזבח' (זהר תרומה קלט).

ועל-כן אפלו אחר אכילת איש הכשר -

בהכרח שיהיה לו 'בלבול הדעת'
 קצת אחר האכילה, מחמת שיניקת
 ה'פסילות' הוא משם. אך צריך שלא לתן
 חיות להקלפות, כ-אם כדי חינונו בצמצום
 ולא יותר.

אבל כשאוכל כ"זולל וסבא" (דברים כא, כ),

שזה בחינת 'פגם המזבח' - אזי
 יונקים ה'קלפות', דהינו ה'פסילות', יותר
 מהראוי - ואזי מתגבר ה'פסילות' על
 ה'שכל'.

ועל-כן על-ידי אכילה בפשרות' - נכנע

ה'פסילות' ונתרומם ה'שכל'.

ולהשלים פגם המזבח, פגם האכילה'

- הוא על-ידי 'גרים'. כי
 ה'עבודה-זרה' אין להם פח פי אם מ'פגם
 המזבח'.

וזוה שכתוב (מלאכי א, יא): "ממזרח שמש ועד

מבוא גדול שמי בגוים ובכל מקום מקטר

יקול השופר' כלול מ'שני הקולות' של בחינת שני
 הצפרים הנ"ל, שהם בחינת מעלא לתתא ומתתא לעלא -
 להשליך קולו יתברך לכנסת-ישראל להזכירם שישבו
 אליו מכל מקום שהם, ולהפך: להשליך קול כנסת-
 ישראל אליו יתברך, לעורר רחמיו, ולהזכירו זכות אבותינו
 שישבו אלינו.

פי קול השופר, הוא בחינת 'קול שני הצפרים' הנ"ל,
 שהם בחינת "שני הפרובים" שהיו על הארון, שמשם
 יוצא קול הנבואה, כמו שכתוב (במדבר ז, פט): "וישמע את
 הקול וכו' מבין שני הפרבים". וקול הנבואה, הוא בחינת
 'קול השופר' בבחינת (ישעיה נה, א): "כשופר הרם קולך",
 וכתוב (הושע ח, א): "אל חכך שפר".

פי בחינת 'השלכת קולות' נמשך משם "מבין שני
 הפרובים" - שהם 'שני הצפרים' שמשם ה'נבואה',
 בבחינת מה שאמרו רז"ל (מדרש-שמואל ט) על 'שמואל
 הנביא' (שמואל-א ג, א): "ושמואל שכב" וכו'. ומובא בפרוש
 רש"י שם (פסוק ד): "ויקרא ה'" - "זהו שאמר הכתוב (איוב
 לו, ה): "ירעם אל בקולו נפלאות, עלי היה כהן שומר
 מבפנים, ושמואל היה לוי ושוכב מבחוץ, וקפץ הקול דרך
 עלי לשמואל!" - וזהו בחינת 'השלכת קולות' ממעלה
 למטה.

וזוה הצדיק הנ"ל שיהיה לו 'צנאר עקם', זכה לזה 'ממטה
 למעלה' - שיהיה יודע להשליך קולות, לחבר ה'שני
 צפרים'!

פי באמת: ה'נבואה' נמשכת מבחינת 'שני הצפרים'
 הנ"ל, שהם מרמזים בשורשם על 'יהוד קדשאי-בריה' הוא
 ושכינתיה, אשר בגלות הם נתעים זה מזה, כידוע,
 בבחינת (משלי כז, ח): "כצפור נודדת מן קנה בן איש נודד
 ממקומו", שזה סוד 'קן צפור', וכמבאר ב'תקונים' בכמה
 מקומות לאין מספר (תקוני-זהר כא:).

כי אלו ה'שני צפרים', הם בחינת (שמות כה, כ): "שני
 הפרובים שהיו סככים בכנפיהם על הארון" - אשר משם
 נמשך ה'רוח-נבואה' להנביאים, כמו שכתוב (במדבר ז,
 פט): "וישמע את הקול מבין שני הפרבים" וכו'. אשר
 "בזמן שישואל עושיו רצונו של מקום, הם פנים אל
 פנים. ולהפך, ולהפך" (בבא-בתרא צט.). וכמו שאיתא בזהר-
 קדש (איכה): "ומהאי יומא לא אשתאר רק חד" וכו'.

וּמִגֵּשׁ לְשָׁמַיׁם - פי כחם הוא מ'פגם חלקי המזבח, מהניצוץ הקדוש של ה'מזבח דקדשה' שנפל לשם.

וְעַל־יְדֵי הַגֵּרִים, שמשליך אמונתו אחר אמונת ישראל' - מכניע ה'עבודה-זרה' שנעשה מ'פגם חלקי המזבח' - וחוזרין ניצוצי חלקי המזבח' למקומם, ונשלים ה'מזבח'.

וְעַל־יְדֵי 'צדקה' ל'צדיקים-אמתיים' ו'ל'עניים-הגונים' - נעשין גרים, ונשלים ה'מזבח', דהינו: שזוכין לאכל בקדשה.

וְאָזִי: נשלים השכל. וְאָזִי: זוכין לראות אור-הצדיק. וְעַל־יְדֵי־זֶה: מקבלין ממונו 'ראה ואהבה'.

מא

(ח"א לא, ט)

נִמְצָא לְהֵלֶךְ בַּפְּסוּק (שמות כה, ל): "וְנָתַתְּ עַל הַשִּׁלְחָן לֶחֶם פָּנִים".

מב

(ח"א לז, ו)

עֵקֶר ה'סרון הפרנסה' שנתמעט בדורות הללו, אין זה אלא על-ידי ה'שוחטים שאינם מהגנים'.

וְזֶה שְׁאֵמְרוּ חַז"ל (פסחים קיח.): "קשין מזונותיו של אדם בקריעת ים-סוף", פי "ים-סוף נקרע לשנים-עשר קרעים" (פרקי-דרבנאליעזר מב; תקוני-זהר נח:), פנגד "שתיים-עשרה בדיקות הפסין" (רא"ש חולין פ"א כד), שְׁעַל־יְדֵיהֶם "קשים מזונותיו של אדם" וכו'.

וְזֶה שְׁאֵמְרוּ חַז"ל (ברכות נה.): "שִׁלְחָן דוֹמָה לְמִזְבֵּחַ", פי (חלין יז:): "שְׁעוֹר פְּגִימוֹת הַחֲלִיף, כְּשְׁעוֹר פְּגִימוֹת הַמִּזְבֵּחַ".

מג

(ח"א סז, ב-ג)

צָרִיךְ לראות: שיהיה 'פנים' אל ה'כבוד' - פי על-ידי 'תאות-אכילה', נפגם ה'כבוד', ואין לו 'פנים'.

פי "שִׁלְחָנוּ שֶׁל אָדָם הִיא בְּחִינַת 'פְּתָר־מַלְכוּת'" (יומא עב; וברש"י; וכן בשמות-רבה לד, ב - על הפסוק בפרשתן "ועשית זר זהב". שמות כה, כה), והוא בחינת 'כבוד', בבחינת (תהלים כד): "מִלֶּכֶד הַכְּבוֹד", פי ה'כבוד' הוא בחינת 'מלכות'.

וּכְשֶׁפּוֹגֵם ב'אכילה' - אזי נפגם ה'כבוד', ואין לו 'פנים', בבחינת (דברים לא, יז): "וְהִסְתַּרְתִּי פָנַי, וְהָיָה לְאָכַל" - שְׁעַל־יְדֵי 'תאות-אכילה' חסוֹשׁוֹלָם, הוּא ה'הסתרת-פנים'.

אָבֵל עַל־יְדֵי 'מעוט אכילה', שמשבר 'תאות-אכילה', על-ידי־זֶה הוּא 'נשיאות-פנים' וכו'.

וְזֶה בְּחִינַת (יחזקאל מא, כב): "וַיִּדְבַר אֵלַי זֶה הַשִּׁלְחָן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'" - "לפני ה'" דיקא. בְּחִינַת ה'ארת-פנים' על-ידי ה'שִׁלְחָן, עַל־יְדֵי 'אכילה בקדשה'.

וּכְשֶׁפּוֹגֵם ב'תאות-אכילה', וְעַל־יְדֵי־זֶה נפגם ה'כבוד', ואין לו 'פנים' כנ"ל - עַל־יְדֵי־זֶה מִתְגַּבְּרִין 'עזי-פנים' - דהינו: שנופל ה'כבוד' שהוא בחינת 'מלכות', וְאָזִי נוֹטֵלִין 'כבוד' ה'עזי-פנים' שְׁבִדוֹר וכו'.

הִינּוּ: כְּשֵׁאִין בְּחִינַת 'מַלְכוּת', בְּחִינַת
ה'שְׁלֶחַן שֶׁבְקִדְשָׁה', בְּשִׁלְמוֹת כַּנ"ל
- אָזִי מִתְגַּבֵּר ה'עֲזוּת', שֶׁהוּא "מַלְכוּתָא בְּלֵא
תְּגָא" (סִנְהֶדְרִין קה), בְּלֵא 'בְּתֵר־מַלְכוּת'.

[ו] 'שְׁלֶחַן' בְּגִימְטְרִיא 'ש"ע ח"י' - כִּי יֵשׁ
'ש"ע נְהוּרִין שֶׁל אֲזֵר־הַפָּנִים', וְכֹתִיב (מִשְׁלִי
טז, טז): "בְּאֹר פָּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים". (עֵינִן לְקוּטִי־
מִזְהָרֵן ח"ב ז, יא - נִמְצָא לְקַמֵּן בְּעֵינֵן 'לְחֶם הַפָּנִים').

מד.

(שיחות הר"ן פח)

ה'שְׁלֶחַן' - הוּא בְּחִינַת ה'דְּבוּר', בְּחִינַת
(יִחְזַקֵּאל מא, כב): "וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה
הַשְּׁלֶחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'". וַיְדַבֵּר אֵלַי דִּיקָא.
כִּי עֵקֶר ה'פְּרֻנְסָה' וְה'אֲכִילָה' שֶׁהוּא בְּחִינַת
'שְׁלֶחַן' - הוּא מִבְּחִינַת 'דְּבוּר' בְּחִינַת
(דְּבָרִים ח, ג): "כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יִחַיָּה
הָאָדָם".

מה.

(חיי-מוהר"ן תע)

פִּוּנַת הַשְּׁלֶחַן מִימֵי יְלָדוּתוֹ:

[א] 'שְׁלֶחַן' בְּגִימְטְרִיא "קְלֶפֶת נִדְחָה
פִּיָּה", עִם הַפּוֹלָל. הִינּוּ: שִׁיחָה נִדְחָה
ה'קְלֶפֶת' מִה'שְׁלֶחַן', שֶׁלֹּא תִינַק מִה'שְׁלֶחַן'.
[ב] 'שׁוֹלְחָן' בְּגִימְטְרִיא "יְקוּ"ק יְקָרְבָנוּ".
[ג] כְּשֶׁחָיָה אֶחָד צָרִיךְ ל'רְפוּאָה' - הָיָה
מְכוּוֹן: 'שְׁלֶחַן' בְּגִימְטְרִיא "צו רְפוּאָה"
[לְרְפוּאָה].

[ד] 'שׁוֹלְחָן' [עִם הַד' אוֹתִיּוֹת] בְּגִימְטְרִיא
"ש"ך חֶסֶד", כִּי "יֵשׁ אַרְבָּעָה מִיַּיִן חֶסֶדִים"
(עֵינִן 'פְּרוּשֵׁי־הַרְמ"ז' עַל זֵהר תְּרוּמָה; מִשְׁנַת־חֲסִידִים,
מוֹצָאֵי־שַׁבָּת פ"ג).

[ה] 'שְׁלֶחַן' בְּגִימְטְרִיא 'חֲשָׁמ"ל',
שְׁמַלְבִּישׁ הָעֶשֶׂר סְפִירוֹת' - הִינּוּ: 'חֲשָׁמ"ל'
בְּגִימְטְרִיא 'ש"ע"ח', לְצַרְף עֶשֶׂר [סְפִירוֹת] הַנ"ל,
בְּגִימְטְרִיא 'שְׁלֶחַן'.

מו.

(ספר-המדות, עניני 'שְׁלֶחַן')

[א] שְׁלֶחַנוּ שֶׁל אָדָם - מְטֵהר לוֹ מִכָּל
עוֹנוֹתָיו (אֲכִילָה ח"א ב).

[ב] שְׁלֶחַנוּ שֶׁל אָדָם - מְזַכָּה לוֹ לְעֵלְמָא־
דְּאֵתִי, וּמְזַכָּה לְפְרֻנְסָה, וְהוּא רְשׁוּם לְטוֹב
לְעֵלְא וּלְעֵלְא, וּמְזַכָּה לָהּ לְאֵתוּסְפָא לָהּ כַּח
וּגְבוּרָה בְּשַׁעָה שְׁאִיצְטְרִיךְ לָהּ (אֲכִילָה ח"א ג).

[ג] "מְזַבַּח", מְזִיחַ גְּזֵרוֹת רָעוֹת וּמְכַפֵּר
עוֹנוֹת וּמְזִיץ וּמְחַבֵּב" (עַל־פִּי כְּתוּבוֹת י:),
וְה'שְׁלֶחַן דּוֹמָה לְמְזַבַּח" (עַל־פִּי בְּרָכוֹת נה.
חֲגִיגָה כז, מְנַחוֹת צז). (אֲכִילָה ח"א ז).

[ד] עַל־יְדֵי 'לְמוּד־תּוֹרָה' עַל הַשְּׁלֶחַן
בְּשַׁעַת סְעוּדָה - נְצוּל מ'פְּחָד' (פְּחָד ח"א לב).

[ה] עַל־יְדֵי יְשִׁיבָה אֲצֵל 'שְׁלֶחַן הַצַּדִּיק' -
נִתְבַטֵּל הַמְּלַחְמָה (צַדִּיק ח"א קצב).

[ו] אֵינִן לוֹ לְאָדָם לְאֹכַל עַל 'שְׁלֶחַן הַצַּדִּיק',
קָדָם שֶׁטַּבֵּל לְקָרְיוֹ (קָרִי ח"א ה).

[ז] 'שְׁלֶחַן' בְּהַכְּנַסַת־אֲזָרוֹתֵיהֶם - מְכַפֶּרֶת
(תְּשׁוּבָה ח"א כט).

"וְעָשִׂיתָ לוֹ מִסְגָּרַת טַפַּח" (שְׁמוֹת כה, כה)

מז.

(ח"א סג)

"לְחֶם הַפָּנִים" (שְׁמוֹת כה, ל; לה, יג) - הוּא
בְּחִינַת 'בְּרִית', כְּמוֹ

שְׁפָתוֹב (ויקרא כד, ח): "בְּיוֹם הַשַּׁבָּת יַעֲרֹכְנוּ לִפְנֵי ה' וְכוּ' בְרִית עוֹלָם", וְנֹאמַר בָּהֶם (שְׁמוֹת כה, כה): "וַעֲשִׂיתָ לּוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח".

כִּי 'בְרִית' נִקְרָא בְּלִשׁוֹן תַּרְגוּם 'אִמָּה', וְכִמּוֹ שְׁמֵזְכָר בְּלִשׁוֹן זֶה בְּגִמְרָא (שְׁבַת מא. קח: ועוד). וְהוּא בְּחִינַת 'אִמָּה בַת שִׁשָּׁה טַפָּחִים', שֶׁה'בְרִית' כָּלּוּל מֵהֶם וְכוּ' (עֵינן בְּפָנִים).

"וְנָתַתְּ עַל הַשְּׁלַחַן, לֶחֶם פָּנִים לְפָנֵי תַמִּיד" (שְׁמוֹת כה, ל) – עֵינִין 'לֶחֶם הַפָּנִים'

גַּם גְּדוּל הִיָּה נַעֲשֶׂה בְּלֶחֶם הַפָּנִים, סְלוּקוֹ בְּסִדוּרוֹ, שְׁבֹאֲמַר (שְׁמוּאֵל-א כא, ז): "לְשׁוֹם לֶחֶם חֵם בְּיוֹם הַלִּקְחוֹ" – מִלְּמַד: שְׁמִגְבִּיהֵינן אוֹתוֹ לַעֲלוּ לִי-רִגְלִים, וְאוֹמְרִים לָהֶם: "רְאוּ חֲבַתְכֶם לְפָנֵי הַמָּקוֹם". (יִמָּא כא:)

מת.

(ח"א לא, ט)

מִי שֶׁהוּא בְּמִדְרַגַּת 'אֲבֵרָהִם', הֵינּוּ בְּחִינַת "בַּעַל נֶפֶשׁ" (מִשְׁלֵי כג, ב) – אֲזִי בּוֹדְאִי כָּל אֲכִילוֹתָיו וְסַעֲדוֹתָיו בְּבַחֲיִנַת: "לֶחֶם הַפָּנִים" (שְׁמוֹת כה, ל; לה, יג), בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית יז, א): "הַתְּהַלֵּךְ לְפָנָי".

"הַתְּהַלֵּךְ" – זֶה בְּחִינַת 'רִגְלִין', בְּחִינַת 'פְּרִנְסָתוֹ', בְּחִינַת (דְּבָרִים יא, ו): "וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרִגְלֵיהֶם", "זֶה מְמוֹנֵי שֵׁל אָדָם שֶׁמֵּעֲמִידוֹ עַל רִגְלָיו" (פְּסָחִים קיט. סְנֵהֲדִרִין קי.). – "הַתְּהַלֵּךְ לְפָנָי", שֶׁנַּעֲשֶׂה מֵהֶם בְּחִינַת 'פָּנִים'.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוּאֵל-א כא, ז): "לֶחֶם חֵם בְּיוֹם הַלִּקְחוֹ", הֵינּוּ: "לֶחֶם הַפָּנִים", הֵם 'לֶחֶם חֵם', דְּרִגְלֵינן דְּ'אֲבֵרָהִם' (זֶהָר וַיֵּרָא צז:), שֶׁהוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית יח, א): "כֶּהֱם הַיּוֹם".

וְאִזּוֹ: כָּל הָעֵבוֹ"ם וְכָל הַכּוֹכְבִים-וּמְזֻלוֹת שֶׁהֵם תַּחְתֵּיהֶם, טוֹרְחִין בְּשִׁבִיל זֶה הָאִישׁ, בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָתָךְ.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים טז, טז): "וְלֹא יֵרָאֶה אֶת פָּנָי ה' רִיקִם" – בְּרִגְלִים, שְׂאֵז נִתְגַּלִּין "פָּנָי ה'", בְּחִינַת 'פָּנִים'.

וּבְזֶה שְׁכָל אֶחָד מֵבִיא 'עוֹלַת רְאִיָּה', מִיַּגִּיעָתוֹ שְׁמַתִּיגַע כָּל הַשָּׁנָה – עַל-יְדֵי-זֶה נִתְתַּקֵּן וְנִתְעַלָּה כָּל לַחְמוֹ וּפְרִנְסָתוֹ, בְּבַחֲיִנַת: "לֶחֶם הַפָּנִים".

וְזֶהוּ שֶׁהַשִּׁיב הַקָּדוֹשׁ-שֶׁבְּרוּךְ-הוּא לְמֹשֶׁה (שְׁמוֹת לג, יד): "פָּנָי יִלְכוּ וְהִנַּחְתִּי לְךָ".

כִּי מֹשֶׁה בִקֵּשׁ 'כַּפָּרָה', וְהַשִּׁיב לוֹ: "פָּנָי יִלְכוּ" – שִׁיתְקַנּוּ בְּחִינַת 'רִגְלִין', בְּבַחֲיִנַת 'פָּנִים' – אֲזִי יִתְכַפֵּר לָהֶם – כִּי "שְׁלַחַן דּוֹמָה לְמִזְבֵּחַ שְׁמֵכַפֵּר" (בְּרִכּוֹת נה. חֲגִיגָה כז. מְנַחֲוֹת צז.).

וְזֶהוּ (שָׁם): "פֶּתַח בְּמִזְבֵּחַ, וְסִיִּם זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנָי ה'" (יחֲזַקְאֵל מא, כב) – 'לְפָנָי' דִּיקָא, שִׁיְהִיָּה דִּיקָא בְּבַחֲיִנַת 'פָּנִים', וְאֲזִי מְכַפֵּר.

מט.

(ח"א סו, ו)

כְּשֶׁאוֹכֵל בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה – אֲזִי הוּא בְּחִינַת: "לֶחֶם הַפָּנִים", כִּי ה'שִׁכְל' הוּא ה'פָּנִים', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (קִהְלֵת ח, א): "חֲכַמַת אָדָם תֵּאִיר פָּנָיו".

אֲבָל כְּשֶׁאִין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁה – אֲזִי אוֹבֵד 'פָּנָיו', הֵינּוּ ה'שִׁכְל', וְנוֹפֵל לְבַחֲיִנַת 'שָׁנָה' וְכוּ'.

נ.

(ח"א סג)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפָסוּק (שְׁמוֹת כה, כה): "וַעֲשִׂיתָ לּוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח".

"וְגָלָה עַל רֵאשָׁה" - פֶּרֶשׁ רִשׁ"י: "מַעֲיָן"
 - הוא "הַמַּעֲיָן הַיּוֹצֵא מִבֵּית ה'"
 (יוֹצֵא ד, יח), הוא ה'תְּפִלָּה'.

"וְשִׁבְעָה נִרְתִּיחָ" - הֵם הַנְּשָׂמוֹת
דְּאֵתְרִבִּיאוּ בְּגוֹן (תְּקוּנֵי־זֶהָר ל.),
 הַנְּחַלְקִים לְשִׁבְעַת פְּתוֹת'.

"שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת" - הֵם מ"ט
אורות', שֶׁהוּא אור הַגְּנוּז
לְעֵתִיד" (רש"י שם בְּזִכְרָיָה), בְּחִינַת: "עֵדוֹן עֵין
 לֹא רָאִתָּה" (תְּקוּנֵי־זֶהָר פה.), שֶׁהוּא בְּחִינַת
 ה'תְּפִלָּה כַּנ"ל.

"וְשָׁנִים זֵיתִים עָלֶיהָ" - פֶּרֶשׁ רִשׁ"י:
"שְׁנֵי אֵילָנוֹת" - הֵינּוּ: אֵילָנָא
דְּחַי"י וְאֵילָנָא דְּמוֹתָא, הֵינּוּ: טוֹב וְרַע'.

"אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְּׂמָאל" - וּמִשָּׁם
יִפְרֹד (בְּרֵאשִׁית ב, י) - שֶׁנִּפְרָד הָרַע'
 מִה'טוֹב, זֶה לְיָמִין וְזֶה לְשְׂמָאל'.

נד.

(ח"א כא, א-ב ג-ד ה-פסוף)

יֵשׁ שְׂכָל שֶׁבֵּא לְאָדָם בְּלֹא שׁוּם הַקְּדָמָה,
אָלֹא עַל־יָדֵי שְׁפַע אֱלֹקֵי, וּמִכֵּנָה בְּשֵׁם
'קָדָם' בְּשֵׁם 'פָּנִים' - שְׁאִין צָרִיךְ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ
בְּשׁוּם הַקְּדָמָה'.

וְעַל־יָדֵי זֹאת הַמְּהִירוֹת' - "שְׁלֵהֶבֶת
הַלֵּב עוֹלָה תְּמִיד מֵאֲלֵיהָ" (על-פי

רש"י בַּמִּדְבָּר ח, ב; תְּוֹרַת־כְּהֻנִּים וַיִּקְרָא ג, ז).

וְאֵי־אֶפְשָׁר לָבּוֹא לָזֶה - אָלֹא שִׁיקְדָשׁ:
אֵת 'פִּיּו, וְהַטְּמוּ, וְעֵינָיו,
וְאֲזַנָּיו' - וְהוּן הוּן מְאִירִין לוֹ שְׁפַע אֱלֹקֵי
הַנ"ל.

הֵינּוּ: [א] שִׁישְׁמֹר אֶת־עַצְמוֹ מִלְּהוֹצִיא
שְׁקֵר מִפִּיו. [ב] וַיְהִיָּה לוֹ יִרְאֵת־

נא.

(ח"ב ז, יא)

"לָחֶם הַפָּנִים" (שְׁמוֹת כה, ל; לה, יג), שֶׁהִיא
ב'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' - זֶה
בְּחִינַת ה'אֲכִילָה' וְה'פְּרִנְסָה' שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל־
יָדֵי 'כָּל־לֵוִית בֶּן וְתַלְמִיד', שֶׁבוֹ נִתְּגַלָּה 'אורות
הַמְּקִיפִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'אור־הַפָּנִים', בְּחִינַת
ש"ע נְהוֹרִין'.

"וְעִשִׂית מְנֻחַת זָהָב טָהוֹר" (שְׁמוֹת כה, לא)

נב.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, פְּבוֹד ח"ב ב)

כָּל ה'פְּבוֹד' שֶׁל כָּל ה'מְלַכּוּיוֹת, נִכְלָלִים
ב'אַרְבַּע מְלַכּוּיוֹת. וְעַל־יָדֵי "מַעֲשֵׂה
מְנוּחָה" (שְׁמוֹת כה, לֹא־מ; לז, יזכד; בַּמִּדְבָּר ח, אִיד)
וְקָדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ, וְקִטְרֹת, וְשִׁמְרָה מִן
מְאֻכְלִים־טְמֵאִים' - כָּל ה'אַרְבַּע מְלַכּוּיוֹת'
מְחִזְרִים אֶת ה'פְּבוֹד' שֶׁבְּתוֹכָם לְהַשִּׁם־
יַתְּבַרְךָ'.

"וְעִשִׂית אֶת נִרְתִּיחָ שִׁבְעָה, וְהַעֲלָה אֶת
נִרְתִּיחָ וְהֵאִיר עַל עֵבֶר פָּנֶיהָ" (שְׁמוֹת כה, לז)
- עֲנִין ה'מְנוּחָה' וְקִדְשֵׁת שִׁבְעַת הַנְּרוֹת -

"מְנַרְתָּא דָא רִישָׁא, וְשִׁבְעָה נִרְתִּיחָ עֲלֶיהָ, אֵינּוֹן תְּרִין
 אֲוִדִין, וְתִרִין עֵינִין, וְתִרִין נֹקְבֵי חוּטְמָא, וּפּוּמָא"
 (תְּקוּנֵי־זֶהָר יג.)

נג.

(ח"א ח, ח)

"רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוּחַת זָהָב" (זְכַרְיָה ד, ב) -
הִיא ה'תְּוֹרָה' הַנְּחַמְדִים מְזָהָב"
 (תְּהִלִּים יט, א).

נה.

(לקוטי הלכות, ברפת השחר, מהמו)

"מעשה המנורה ונרותיה" - הם עקר
'אזר-הרצון' שהיה מאיר
ב'משכן' ו'בית-המקדש' - שעל-ידי-זה
עולים מפל מיני חשד שבעולם, בבחינת
(תהלים יח, כט): "כי אתה תאיר נרי".

ובשביל-זה נתקשה משה מאד על
'מעשה המנורה', כמו
שאמרו רז"ל (מנחות כט), וביותר מבאר
במדרש-רבה פרשת בהעלתך (במדבר-רבה טו,
ו): "שנתקשה בה מאד. ואפלו כשהשם
יתברך גלה לו, חזר ושכח מעשיה כשירד.
וחזר ועלה ושאל, ופרש לו. וחזר ושכח.
וכן כמה פעמים.

עד שאמר לו הקדוש-ברוך-הוא: 'לך
אצל בצלאל, והוא יעשה אותה'
וכו'. ומיד עשה אותה בצלאל.

התחיל תמה ואמר: 'אני, כמה פעמים
הראה לי הקדוש-ברוך-הוא
ונתקשיתי לעשותה, ואתה שלא ראית,
עשית מדעתך; בצלאל - 'בצל אל' היית
עומד כשהראה לי הקדוש-ברוך-הוא
עשיתה?'. עד-פאן-לשוננו.

וכל רואה ישתומם על המראה הזאת:
איך יתכן שמשה לא ידע ונתקשה
כמה פעמים על עשיתה, ובצלאל עשה
אותה מיד?

ואם מחמת שהיה עומד 'בצל אל'
כשהראה הקדוש-ברוך-הוא למשה
עשיתה - הלא משה בעצמו בודאי עמד
שמה, והשם-יתברך בעצמו למד עמו וגלה
לו עשיתה פעם אחר פעם, ואף-על-פי-כן
נתקשה כל-כך. ובצלאל שעמד רק מצדו

שמים' שהוא בחינת 'הטם', בבחינת (ישעיה
יא, א): "והריחו ביראת ה'". [ג] ויהיה לו
'אמונת-חכמים' התלוי ב'אדנין', בבחינת
(משלי כב, יז): "שמע דברי חכמים". [ד]
ויעצים עיניו מראות ברע (על-פי ישעיה לג, טו).

כי הן הן המעוררין את 'שפע-אלקי' הנ"ל
לבוא - כי ה'פה' וה'הטם' וה'עינים'
וה'אזנים' - תלויים ב'מח', והן מעוררין את
ה'מח', שיהיה בבחינת 'קדם' בבחינת 'פנים'.

והן הן "שבעת הנרות" (במדבר ח, ב) - כי
"פה, ותרין נקבא, הטמא, ותרין
עיניו, ותרין אדנין" (תקוני-זוהר יג) - הם בבחינת
"שבעת הנרות" שעל-ידם האדם משיג
"פני המנורה" (במדבר שם), ו"מנרתא דא
רישא" (שם), היינו: ה'מח'. ו"פני המנורה",
הינו 'שפע-אלקי' הנ"ל.

ו'שפע-אלקי' הזאת - הוא בחינת 'ספה',
'רוח-הקדש' וכו'. והוא
בחינת 'מקיפין' - שה'שכל' הזה הוא גדול
עד למאד, עד שאין ה'מח' יכול לסבלו ואין
נכנס ב'מח', אלא הוא 'מקיף' את ה'ראש'
וכו'.

ועל-ידי שמקדשין "שבעת הנרות" -
זוכין להכניס ה'מקיפין' לפנים.

וזה בבחינת 'קדושין' בבחינת 'חפה'
'מקיפין'. וזה בבחינת 'שבעת ימי
המשטה' שאחר ה'חפה' - הינו בבחינת
"שבעת הנרות" הנ"ל - שעל-ידם יכנס
ה'מקיף' לפנים.

וזה בבחינת 'שבעת ימי אבלות' רחמנא-
לצלן - שמתאבלין עליו על שנסתלק
נשמתו, בדי שיעלה נשמתו ל'אזר-הפנים'
הנ"ל, על-ידי 'שבעה ימים' אלו.

בְּצֵל אֵל, הַשִּׁיג לַעֲשׂוֹתָהּ מִיָּד. **"אִם רַבִּי לֹא שָׁנָה, חֵיא מְנַלְיָה"?**! (ערובין צב.).

אך מִה שְׁאִפְשֵׁר לְהִבִּין בְּזֶה מִרְחוֹק - אָנוּ מְחַיְבִים לְחַתֵּר וּלְפָרֵשׁ דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל הַקְּדוּשִׁים הַעֲמֻקִּים מְאֹד מְאֹד.

כִּי בּוֹדְאֵי: מִשֶּׁה נִתְקַשָּׁה מְאֹד מְאֹד פְּמֹה פְּעָמִים בְּמַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת לַעֲשׂוֹת כְּלֵי קְדוּשָׁה וְנוֹרָאָה כְּזֹאת, שְׂיוּכַל לְהֵאִיר עַל־יְדֵה הָאָרֶת הַרְצוֹן דְּקַדְשָׁהּ בְּכָל יִשְׂרָאֵל, בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, בְּכָל מַה שְׁיַעֲבֹד עָלָיו כָּל יְמֵי חַיָּיו.

שְׂבָכָל מִיְּנֵי חֶשֶׁד, וּבְכָל מִיְּנֵי יְרִידוֹת וּנְפִילוֹת שְׁיַעֲבֹדוּ עָלָיו - בְּכֻלָּם יִתְגַּבֵּר בְּתַקְוַת־הַרְצוֹן שְׂיֵאִיר לוֹ, לַעֲלוֹת מִכֻּלָּם.

כִּי בּוֹדְאֵי קָשָׁה מְאֹד לְהַשִּׁיג הַשְּׂגַת עֲשִׂית כְּלֵי נִפְלְאוֹה כְּזֹאת, בְּפֶרֶט שְׂבָכָר רָאָה מִשֶּׁה בְּעֵינָיו מַה שְׁנַעֲשֶׂה בְּזֶה הָעוֹלָם - שְׂאֲחָרֵי כָּל הָאוֹתוֹת נוֹרָאוֹת שֶׁעָשָׂה עִם יִשְׂרָאֵל בִּיצִיאַת־מִצְרַיִם וּקְרִיעַת יַם־סוּף וּמִתְנַתְּנוּרָה וְכוּ', אַחֲר־כֵּן עָשׂוּ מַה שְׁעָשׂוּ. וְהִבִּין וְרָאָה: כְּמֹה וְכַמֶּה קָשָׁה לַעֲזֹר לְבַעַל־בְּחִירָה'!

עַל־כֵּן לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַשִּׁיג וּלְהַכְנִים בְּדַעְתּוֹ 'עֲשִׂית הַמְּנוּרָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת הָאָרֶת־הַרְצוֹן, בְּתַקּוּנִים נִפְלְאִים כְּאֵלֶּה הַמְּרַמְזִים בְּ"שִׁבְעָה קִנֵּי הַמְּנוּרָה", וְ'אֶחָד־עֶשֶׂר כְּפִתוּרִים', וְ'תִשְׁעָה פְּרָחִים', וְ'עֶשְׂרִים־וּשְׁנַיִם גְּבִיעִים'.

שְׂבָכָם עוֹלִים 'אַרְבַּעִים־זוֹת־שָׁעָה' - כְּנֻגַד 'אַרְבַּעִים־זוֹת־שָׁעָה יְמֵי הַסְּפִירָה' שְׁעָבְרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, וְאַחֲר־כֵּן קִבְּלוּ אֶת

הַתּוֹרָה בְּיּוֹם הַחֲמִשִּׁים, כְּמִבְּאֵר כְּלִיזָה בְּכּוֹנֵת־הָאָרֶז' ל'.

וּמִזֹּבָא: "שֶׁהוּא 'שְׂרִש־הַתּוֹרָה, בְּחִינַת 'שְׁעֵר־הַחֲמִשִּׁים", "שֶׁלֹּא הַשִּׁיגוּ מִשֶּׁה בְּחַיָּיו" (ראש־הַשָּׁנָה כא:), "רַק בַּעַת הַסְּתַלְקוֹתָיו נִסְתַּלַּק לְשֵׁם" (לְקוּטִיר־תּוֹרָה וְאַתְחַנֵּן).

כִּי שֵׁם הוּא בְּחִינַת 'רְצוֹן־הָעֲלִיּוֹן, בְּחִינַת 'רְצוֹן־שְׂבָרְצוֹנוֹת' - שְׂמַכְנִים 'תַּקְוָה הַרְצוֹן דְּקַדְשָׁהּ, בְּלֵב כָּל יִשְׂרָאֵל, שְׂיֵאִיר לָהֶם בְּכָל מִיְּנֵי חֶשֶׁד וְכוּ' כַּנ"ל, וְעַל־כֵּן נִתְקַשָּׁה עַל־זֶה מְאֹד.

אַבְל 'בְּצֵלְאֵל' שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'תְּלַמִּיד הַהַגּוֹן' - הִבִּין וְרָאָה: שֶׁמַּה שְׁנִתְקַשָּׁה 'מִשֶּׁה' כְּל־כֵּן, הוּא מַחֲמַת עֵצָם עֲנוּתָנוֹתוֹ הַגְּדוֹלָה, שֶׁהִיָּה "עָנּוּ מְאֹד" (בַּמִּדְבָּר יב ג), וְלֹא רָצָה לְהַחֲזִיק טוֹבָה לְנַפְשׁוֹ.

וְעַל־כֵּן נִתְקַשָּׁה כְּל־כֵּן, וְלֹא הִבִּין: "אֵיךְ יַעֲשֶׂה מְנוּרָה בְּתַקּוּנִים כְּאֵלוֹ, שְׂיֵאִיר הַרְצוֹן לְנִצָּח"? - מַחֲמַת שֶׁהִבִּין: שֶׁהַדָּבָר תְּלוּי בּוֹ, שְׂצָרִיךְ שְׂיִהְיֶה נִכְלָל כְּל־כֵּן בְּרְצוֹן־הָעֲלִיּוֹן, עַד שְׂיוּכַל לְהַכְנִים הַרְצוֹן לְנִצָּח, בְּכָל יִשְׂרָאֵל.

וְהוּא בְּעֲנוּתָנוֹתוֹ, לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַשִּׁיג: 'שְׂיִהְיֶה לוֹ כַּח כְּזֶה' - עַל־כֵּן נִתְקַשָּׁה מְאֹד מְאֹד עַל־זֶה.

אַבְל 'בְּצֵלְאֵל תְּלַמִּידוֹ, הִבִּין מִרְחוֹק 'גְּדֻלַּת רַבּוֹ מִשֶּׁה' - שְׂאֲדַרְבָּא: מַחֲמַת עֲנוּתָנוֹתוֹ הַגְּדוֹלָה כְּל־כֵּן, הוּא נִכְלָל בְּתַכְלִית הַבְּטוּל בְּרְצוֹן־הָעֲלִיּוֹן, כִּי שֵׁם אִי־אִפְשֵׁר לְהַכְלִיל בְּשִׁלְמוֹת, כִּי־אִם עַל־יְדֵי תַכְלִית הַעֲנָוָה וְהַבְּטוּל כְּמוֹ מִשֶּׁה.

עַל־כֵּן 'בְּצֵלְאֵל', בְּחִינַת ה'תְּלַמִּיד' - הַשִּׁיג מִיָּד עֲשִׂיתָהּ, כִּי הוּא אָמַר: "אֲנִי

"יריעת האהל" (שמות כו, יג)

נז.

(ח"א, ה)

ה'נא"ו' שבתוך האהל, הוא ה'רקיע', בחינת האהל, כמו שכתוב (שמות לג, יא): "ויהושע בן נון לא ימיש מתוך האהל".

ו'אהל', הוא רקיע, כמו שכתוב (ישעיה מ, כב): "וימתחם פאהל לשבת", וכתוב (תהלים קד, ב): "נוטה שמים פריעה". וזה (שמות כו, יג): "יריעת האהל".

"ועשית את הקרשים למשכן,

עצי שטים עמדים" (שמות כו, טו)

נח.

(לקוטי הלכות, בית הפנסת, יד – על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ח, תקעו תוככה)

עקר 'עצם המשכן', נבנה מה'קרשים', שהיו "עצי שטים עמדים" (שמות כו, טז) – זה בחינת התפלה בבחינת דין, שהוא בחינת "מטה עז" (תהלים קי, ב), שהוא בחינת עץ חזק פארז.

וזהו בחינת: "עצי שטים עמדים" – שעומדים בחזקם ותקפם בתוך בית הבליעה של הסטרא-אחרא, עד שמקיאה הקאות בכל פעם.

ועל-כן היה "עשר אמות ארך הקרש" (שמות כו, טז) – בנגד כל בחינות 'עשר' המבאר שם בסוף התורה הנ"ל (ח"ב ח) לענין מלחמת עוג וכו'.

כמו שכתוב שם: "משה פמה הוי עשר אמין" (ברכות נד: וכו') – כי המשכן

בטוח בכחו של זקן, שהוא משה רבנו, שבודאי אעשה אותה, ואגמר אותה פראוי, כי אני מאמין בכחו של רבי, שבודאי יגמר ויגמר, ויכניס הארת-הרצון בזה העולם, עד שיאיר להם בכל מיני השד!

כי ה'צדיקהאמת' אינו יכול לידע מגדלת עצמו כל-כף, מגדל הבטול והענוה שלו – כמו שיוכל להשיג מרחוק, בחינת ה'תלמיד'.

כי הבין: שפחמת זה בעצמו שנתקשה כל-כף על עשיתה, שזה מחמת ענותנותו – על-ידי-זה דיקא יגמר ה'תקון של המנורה הנ"ל, שהוא הארת-הרצון'.

ועל-כן 'בצלאל' דיקא, עשה אותה פראוי, והכל בכחו של משה רבו, וכנ"ל.

– שאר עניני מנורה וקדשת שבעת הנרות – נמצאים בפרשת בהעלתך, ובמערכת חנכה

"ועשית יריעת עזים לאהל על המשכן, עשתי עשרה יריעת תעשה אתם" (שמות כו, ז)

נו.

(ספר-המדות, המתקנת-דין פו)

להמתיק הדין, תאמר הפרשה של "אחת-עשרה יריעות עזים"

(שמות כו, זיג – שמות לו, ידיח).

לא יכול שום אדם להקימו, כי אם משה, והעקר מחמת "כבוד הקרשים, שהיו עשור אמות", (שמות יב, ד), "ומשם אנו למדים עצם גבורתו וכחו של משה" (שפת צב).

הינו כנ"ל: כי הקרשים החזקים והגבהים הם בחינת התפלה החזקה הנ"ל של הבעל-בחי, שאין מי שיכול לעסק בה ולהקימה פראוי, כי אם משה.

וזהו בחינת: "עצי שטים" - לרמז: שהם מתקנים בחינת הרוח-שטות, שהוא בחינת תאות-נאוף, שנמשך על-ידי פגם מחצות פרוסות של המחין.

אבל התפלה של הבעל-בחי הנ"ל, עומדת בביית-הבליעה של הסטרא-אחרא, בתוך הרוח-שטות - עד שמקיאים משם דיקא כל הקדשות וכו'.

וזהו בחינת "עצי שטים", כליות שני העצים - שהם בחינת: "עץ-החיים אשר בתוך הגן" (בראשית ג, ג), ו"עץ-הדעת טוב ורע" (בראשית ב, טז).

שעקר התגברות הנחש, הוא על-ידי שהסית את האדם לאכל מעץ-הדעת, שעל-ידי-זה נפגם הדעת, עד שבאים לרוח-שטות הנ"ל, ונתגרשין מעץ-החיים אשר בתוך הגן, שהוא בחינת מזונא-דנשמתא, שמשם כל החיים.

אבל על-ידי הבעל-בחי הנ"ל שמתפלל תפלה בבחינת דין - על-ידי-זה מכרח הנחש והסטרא-אחרא, להקיא כל הקדשות וכו'.

ואזי נכלל עץ-הדעת, בתוך עץ-החיים - ומשניהם דיקא נבנה בחינת

המשכן. וזהו בחינת: "עצי שטים עמדים", וכנ"ל.

"ואת המנרה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה, והשלחן תתן על צלע צפון"
(שמות כו, לה)

"הרוצה שיחפים, ידרים. ושיעטיר, יצפין. וסימניה: שלחן בצפון, ומנורה בדרום".
(בבא-בטרא כה:)

נט.

(ח"א ט, ב; ח"א קיב)

"יש י"ב שערים" (שערי-הפונות, דרושי עלינו לשבח א). וצריך להעלות תפלתו לשער השבט שלו - כי אם יגיע לשער שבט אחר, לא יוכל לעלות.

ובזה נעשה זיוג למעלה - כי בני-ישראל בתפלתם, גורמים זיוגא דקדשא-בריך-הוא ושכינתה" (זהר; פרי-עצ-חיים קריאת שמע פ"ד; שערי-הפונות שבת, הקדמה; ועוד). ולפי הזיוג שגורם בתפלתו, כן זוכה לזיוגו.

וגם ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים בתפלתם" (זהר ויקרא ז:). וכפי שמפרנס לאביו שבשמים בתפלתו, כן נותנין לו פרנסתו.

וזה שאמר אבא בנימין' (ברכות ה:): "כל ימי הייתי מצטער על שני דברים: על תפלתי שתהא סמוך למטתי, ועל מטתי שתהא נתונה בין צפון לדרום."

הינו כנ"ל: שיתפלל דרך שער המטה שלו - שלא תתרחק תפלתו מ'מטה' שלו.

וזה לשון מטה, כי מטה' לשון זיוג, כפאמר הסמוך: "על מטתי שתהא נתונה" וכו', ו'מטה' הוא בחינת זיוגו.

גם 'מטה' היא בחינת 'פרנסה', כמו שכתוב (ויקרא כו, כו): "בשברי לכם מטה להם". כי "שנים עשר מטות" (במדבר יז, יז) - גורמין זיווג, ומפרנסין, כנ"ל.

גם התפלל על שבטו: "שיזכו לשני שלחנות" (על-פי ברכות ה:). וזהו: "ועל מטתי שתהא נתונה בין צפון לדרום" (ברכות ה:). כי אמרו חז"ל (בבא-בבא כה:): "הרוצה להחפים, ידרים; להעשיר, יצפין". "ובכל דבר, טוב הממצע" (רמב"ם, דעות פ"א ה"ד), כי "טוב תורה עם דרך-ארץ" (אבות פ"ב מ"ב), הינו: 'חכמה' ו'עשירות'.

והינו: "בין צפון לדרום" - שתהא 'ממצע' בין שניהם - ה'תפלה' שהוא בחינת 'מטתו', כנ"ל. הינו: בין 'חכמה' ו'עשר', שהן בחינת 'צפון' ו'דרום', כנ"ל.

ס.

(ח"א קסב)

בימי 'המגיד' ז"ל - היה איש עשיר ומיזחם, והיה מתנגד לאנשי 'המגיד'. וספרו לו אנשיו מזה האיש! - ואמר להם: "שיראו לקרב אותו אליו, ולהשתדל בזה מאד, ולהתפלל להשם-יתברך שיעזר להם!"

וכן עשו! עד שעזרם השם, שהביאו אותו להמגיד ז"ל, ונעשה איש פשוט ירא-שמים, אף התחיל לירד מנכסיו.

ואמר המגיד ז"ל: שאלו שניהם אי-אפשר שיהיו במקום אחד, הינו 'תורה' ו'גדלה'!

כי "הרוצה להחפים, ידרים; להעשיר, יצפין" (בבא-בבא כה:). נמצא: פשרוזה

להחפים, עומד לדרום. על-כן אי-אפשר לו להעשיר - כי פשהוא בדרום, אזי איננו בצפון, ועשירות בצפון. וכן להפך.

כי-אם הוא ב'תכלית העניוות', שהוא 'אין' ממש - אזי אינו עומד בשום צד - כי אי-אפשר לומר עליו שהוא בצפון או בדרום, מאחר שהוא אין ואפס ממש, על-כן אפשר שיהיה "תורה וגדלה במקום אחד" - כגון משה רבנו עליוהשלוש, ורבנו הקדוש" (גטין נט.).

"ועשית את המזבח" (שמות כו, א) - ענין 'מזבח'

סא.

(ח"א יז, ג"ד-ט)

נמצא לעיל בפסוק (שמות כה, כג): "ועשית שלחן".

סב.

(ח"א לז, ו)

נמצא לעיל בפסוק (שמות כה, כג): "ועשית שלחן".

סג.

(ח"א מא)

"מזבח" - זה בחינת 'דינים'. וגם "מזבח" נקרא 'רגלין', כמו שכתוב (תהלים ד, ו): "זבחו זבחי צדק", וכמו שכתוב (שם פה, יד): "צדק לפניו יהלך".

סד.

(ספר-המדות, עניני 'מזבח')

[א] "מזבח" - מזיח [מבטל] גזרות רעות [מעל ישראל], ומכפר עונות, ומזין [בזכות] הקרבנות העולם נזון, שהקרבנות באין מן המזון וגורמין

לו בְּרָכָה], וּמַחֲבֵב [אֶת יִשְׂרָאֵל אֶל אֲבִיהֶם] (על-פי כְּתוּבוֹת י: וְרַש"י), וְהַ"שְׁלַחַן דּוֹמֶה לְמִזְבֵּחַ" (על-פי פִּי בְּרָכוֹת נה. חֲגִיגָה כז. מְנַחוֹת צז.). (אֲכִילָה ז).

[ב] הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִתְפָּיֵס עַל-יְדֵי 'וְדוּי', וְדוֹמֶה כְּאֵלוֹ בָּנָה 'מִזְבֵּחַ' וְהַקְּרִיב קִרְבָּן (תְּשׁוּבָה צז).

[ג] הַנִּפְנָה, וְנוֹטֵל יְדָיו, וּמְנִיחַ תְּפָלִיוֹ, וְקוֹרֵא קְרִיאַת-שְׁמַע וּמְתַפַּלֵּל - כְּאֵלוֹ בָּנָה 'מִזְבֵּחַ' וְהַקְּרִיב עָלָיו קִרְבָּן, וְכְּאֵלוֹ טָבַל (תְּפִלָּה מ).

"וְדוּי הָעֲמֻדִים וְחֻשְׁקֵיהֶם כְּסֶף" (שְׁמוֹת כז, י"א)

סה.

(ח"א לד, ו)

'יִשְׂרָאֵל' הֵם בְּחִינַת 'וְא"ו', שֶׁהֵם 'תְּמַכִּי אֹרִיתָא', וְנִקְרָאִים: "וְדוּי הָעֲמֻדִים" (שְׁמוֹת כז, י"א).

סו.

(ח"א מא)

וְזֶה 'פְּדִיוֹן-נֶפֶשׁ' - כִּי ה'מְמוֹן' נִקְרָא 'עֲמֻדִים', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים יא, ו): "וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם" [זֶה מְמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁמַּעֲמִידוֹ עַל רַגְלָיו. פְּסָחִים קיט.].

וּכְשֶׁהֲצַדִּיק הָעוֹשֶׂה ה'פְּדִיוֹן', מְנִיחַ יְדָיו עַל ה'מְמוֹן' - יְכוֹן: כִּי (תְּקוּנַי-זָהר ט. וְעוֹד): "יֵשׁ יָד הַגְּדוּלָּה" (שְׁמוֹת יד, לא) וְכו'.

[יָד הַחֲזָקָה" (שְׁמוֹת יג, ט) "יָד הַרְמָה" (שְׁמוֹת יד, ח)], וְהֵינּוּ: 'שְׁלֹשׁ יָדוֹת'.

וְ"שְׁלֹשׁ פְּעָמִים י"ד', גִּימְטְרִיא מ"ב" (שְׁעַר-הַמְצוּת, לָךְ לָךְ). וְ"שֵׁם מ"ב יֵשׁ בּוֹ שְׁבַעַת שְׁמוֹת" (זָהָר בְּהַר קַח:). וְכָל שֵׁם, יֵשׁ בּוֹ 'שִׁשָּׁה אוֹתִיּוֹת'.

וַיְכוּן: לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו ה'וְדוּי'. הֵינּוּ: ה'שְׁבַעַת שְׁמוֹת' שֵׁשׁ בְּכָל-אֶחָד 'שִׁשָּׁה אוֹתִיּוֹת' - לְהַמְשִׁיךְ אוֹתָן לְתוֹךְ ה'מְמוֹן' הַנִּקְרָא 'עֲמֻדִים'. וְאִז נִקְרָא: "וְדוּי הָעֲמֻדִים" (שְׁמוֹת כז, י"א).

וְאֵלוֹ 'עֲמֻדִים', הֵינּוּ רַגְלָיו, הֵינּוּ 'עֲקֵבִים' - הֵם בְּחִינַת 'דִּין'! - כִּי "שְׁתֵּי פְּעָמִים 'אֶלְקִי"ם', גִּימְטְרִיא עֶק"ב" (עֲצֻחִים כב, ב; וְעוֹד), וְיֵשׁ שָׁם אַחִיזָה לְהַחֲצוֹנִים. וְאִין דִּין נִמְתָּק אֶלָּא בְּשִׂרְשׁוֹ, וְשִׂרְשׁ הַדִּינִים ב'בִּינָה' וְכו', וְשֵׁם מ"ב' ב'בִּינָה'.

נִמְצָא: כְּשֶׁמְשִׁיךְ 'שֵׁם מ"ב' לְתוֹךְ 'עֲמֻדִים' - אִזִּי הַדִּינִין נִמְתָּקִין בְּשִׂרְשָׁם.

וְזֶה פְּרוּשׁ (שְׁמוֹת כז, י"א): "וְדוּי עֲמֻדִים וְחֻשְׁקֵיהֶם כְּסֶף" - פְּרוּשׁ: עַל-יְדֵי 'חֻשְׁקָה' וְהַתְּחַבְּרוֹת 'וְדוּי' עִם 'עֲמֻדִים' - נַעֲשֶׂה 'כְּסֶף', 'הַסֵּד' - שֶׁנִּמְתָּקִין הַדִּינִין.

חדש אדר

להפיל ב'שכל-הפולל', שהוא בחינת
'כלליות שתיים-עשרה אבני יעקב' ב'אבן
אחת', שהוא בחינת 'שנים-עשר שבטים',
שהם 'שנים-עשר חדשי השנה', שהם
בחינת 'לבנה' - פי "כל החדשים נמנין
ללבנה" (ספח כט.).

שפלים צריכין להפיל באחד בה'שכל-
העליון, שהוא בחינת 'חמה',
שהוא בחינת 'יעקב', שהוא 'שכל-הפולל',
כמו שאמר אדמו"ר ז"ל כמה פעמים (סימנים
א, עד): 'ש'יעקב, בחינת 'שמשי', בחינת 'שכל'
- הינו: בחינת 'שכל-העליון' הנ"ל.

וז'הו בחינת 'סוד העבור' ש'נזכר שם
בהתורה הנ"ל, עין-שם - פי עקר
'סוד העבור', הוא להשוות הלבנה עם
החמה. ועל-כן "אין מעברין אלא אדר"
(ראש-השנה ז), שהוא 'סוף החדשים', 'חדש
השנים-עשר' - שאז צריכין להפיל ללבנה
'וחמה' יחד.

ד'הינו: ש'שנים-עשר חדשי הלבנה'
(שלחן-ערוך, ארבע-חיים תיז), שהם
בחינת 'שנים-עשר שבטים', 'שתיים-עשרה
אבני יעקב', שהם 'כלליות נפשות ישראל'
- יהיו כלם כלולים יחד בתוך 'אבן אחד',
שהוא בחינת 'יעקב', שהוא 'שרש כל'
השנים-עשר שבטים, שהוא בחינת 'חמה',
בחינת 'שכל הפולל העליון'.

וב'ל-זה זוכין על-ידי 'אמונת-הכמים',
על-ידי 'שמאמינים בה'צדיק'
ה'אמת' וכו'.

א.

(לקוטי-הלכות, דינים ג, יט)

כתב רבנו ז"ל (השמות לקוטי-מוהר"ו, הנדפס
בסוף 'ספורי-מעשיות', דפוס ראשון תקע"ה):
'שאדר' - הוא ראשי-תבות (תהלים קיט, קס):
'ר'אש ד'ברך א'מת'. [והיה בזה המשך, אך לא
זכינו לקבלו. (השמות שם)].

ב.

(תיי-מוהר"ן תקסב; לקוטי-הלכות,
ענין ארבע-פרשיות א, ב)

שמעתי מרבנו ז"ל: "שזמן נתינת
הצדקה של ארץ-ישראל, הוא
ב'אדר".

כי אז הוא זמן נתינת הצדקה - פדי
להכניע בחינת 'המך-עמלק', שהוא
כרוך אחר רגלי הקדשה, שהוא בחינת
'אדר', שהוא 'סוף השנה'.

ובן אמרו רז"ל (שקלים פ"א מ"א): "באחד
ב'אדר משמיעין על השקלים".

ג.

(לקוטי-הלכות, ענין ארבע פרשיות)

עקר 'התגברות עמלק' - בחדש האחרון
והסוף של כל השנה, שהוא 'חדש
אדר' וכו'.

ד.

(לקוטי-הלכות, תשעה-באב ושאר-תעניות ד, יח -
על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

'אדר' הוא החדש השנים-עשר מהשנה,
שהוא סוף השנה, ואז צריכין

ה.

(לקוטי-הלכות, חקות-העכו"ם ב, ט - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

"משנבנס אדר מרבין בשמחה" (תענית כט.) - פי אז צריכין להכניע קלפת המן-עמלק שהוא המדמה'.

ועל-כן צריכין להרבות בשמחה - כי צריכין לשמח מאד, במה שזכינו להיות מזרע ישראל, ולא עשני גוי.

ועל-ידי-זה מגלין החן וההתפארות של ישראל, שהוא התגלות הגונין, שהוא גדלת הבורא, שעל-ידי-זה מכניעין המדמה, וזוכין לעלות לכל המדרגות שבקדשה, אמן ואמן.

וכמבאר שם בסוף התורה (ח"א כה, ה): "שעל-ידי שמחה ששמח בו יתברך ובצדיקיו וכו', מכניעין המדמה' שמתפשט בכל דגא, ועולין למדרגה הגבה וכו'".

ו.

(לקוטי-הלכות, מילה ד, כא-כב)

"אין מעברין אלא אדר" (ראש-השנה ז.), שבו פורים. ו"בשנת העבור, עושין פורים-קטן, ופורים-גדול" (שלתן-ערוב, ארזח-חיים תרצז).

כי יש "שנים-עשר חדשי השנה, בנגד שנים-עשר מזלות" (ספר-יצירה פ"ה), והם בנגד שנים-עשר שבטי קה" (תנחומא ויחי טו).

וזה בחינת (תנחומא שם): "שתים-עשרה שעות היום, ושתים-עשרה שעות הלילה" - שכל הזמן, על-ידי אלו השנים-עשר חדשים, ושתים-עשרה שעות היום והלילה.

וכלם צריכים להכלל בשרשם, שהוא בחינת 'למעלה-מהזמן', שהוא בחינת "כלליות השנים-עשר צרופי הוי"ה שבשנים-עשר חדשים, ושתים עשרה שעות היום והלילה", פידוע (שער-היחודים פ"י).

ומשם 'סוד-העבור', שמעברין את השנה, ועושין השנה בת 'שלשה-עשר חדש'.

שעל-ידי-זה נכללין ה'חדשים' שהם הזמן, בבחינת 'תליסר תקוני דיקנא', בבחינת 'מזל העליון', שהוא בחינת 'כלליות השנים-עשר מזלות', 'כלליות השנים-עשר צרופי הוי"ה', ששם 'שרש הזקנה-דקדשה', שהוא בחינת 'למעלה-מהזמן'.

ועל-כן "אין מעברין אלא אדר", שהוא 'סוף השנים-עשר חדשי השנה' - פדי להכלל השנים-עשר חדשים, בבחינת 'תקון השלש-עשרה', שהוא ה'כלליות של כל השנים-עשר תקוני דיקנא', שהיא בחינת 'למעלה-מהזמן'.

ועל-כן 'המן-עמלק' שרצה להתגבר על ישראל, וכל התגברותו היא, שרצה להגביר 'הבלי-הזמן', ששם 'תקוף הדין' הנאחז בה'זמן' - על-כן רצה "להשמיד להרג ולאבד" וכו' (אסתר ג, יג, ז, ד).

כי 'המן' הוא בחינת 'סטר-אדמותא' חס-ושלום, ועל-כן "הפיל פור מיום ליום ומחדש לחדש" (שם ג, ז) - כי תלה הכל ב'זמן', וחשב בעצם חכמתו הרעה, היום והזמן שיוכל להתגבר על ישראל חס-ושלום.

"ונפל לו הגורל באדר, ושמוח" (מגלה יג) -
 מחמת שחשב: שאז הוא בחינת
 'אריכת-הזמן', מאחר שהוא 'סוף חדשי
 השנה', שהוא בחינת 'אחרית השנה', ששם
 'אחיזת הזמן' ביותר - כי כל מה שהזמן
 נתרחק מהתחלתו, מתגבר הטעות של
 'אריכת-הזמן' ביותר.

ועל-כן חשב: שאז יתגבר על ישראל חס-
 ושלום, שאינם רוצים לילך אחר
 'הבלי-הזמן', ודתייהם שנות מפל עם" (שם)
 ג. ח) - כי הם מאמינים בבחינת 'למעלה-
 מהזמן', ועוסקים כל ימיהם לקשר ה'זמן'
 לבחינת 'למעלה-מהזמן', שזהו בחינת
 'סוד-העבור', שמעברין אדר דיקא פנ"ל.

והוא רצה להתגבר עליזה, כי כפר בזה
 ואמר: שבאדר יתגבר עליהם, על-
 ידי 'חכמת הפשוף' שלו, שראה: שכפי
 ה'מזלות' יש לו כח אז להתגבר עליהם חס-
 ושלום.

ובאמת: היו ישראל אז בספנה עצומה
 מאד מאד, כפונבא בכל הספרים,
 כי בודאי כפי ה'מזלות', שהוא בחינת 'תחת-
 הזמן' - היה לו כח חס-ושלום להתגבר
 עליהם.

אבל באמת: השם-יתברך חמל עליהם,
 והאיר עליהם 'הארה נפלאה'
 מבחינת 'למעלה-מהזמן', שהוא בחינת
 'מרדכי', שהוא בחינת "שנים קדמוניות"
 (מלאכי ג. ד), כפונבא בסימן ס' - שהם בחינת
 'למעלה-מהזמן'.

ועל-ידי-יזה נתהפך הפור "על ראשו"
 (אסתר ט, כה) - כי הוא וזרעו
 נכרתו באותו היום, כי הם 'תחת הזמן'.

אבל ישראל עלו לגדלה נוראה אז - כי זכו
 לדורות, שיאיר עליהם אז 'הארה
 נפלאה', מבחינת 'מרדכי', שהוא בחינת
 'למעלה-מהזמן', פנ"ל.

ז.

(עלים-לתרופה, א תרומה תקצ"ג)

ועתה בני שמע בקולי לאשר אני מצוה
 אותך, ותשמח עצמך בכל מה
 דאפשר, בפרט כי 'ימי אדר' נכנסין,
 "שצריכין להרבות בשמחה" (תענית כט.).

ותתחיל מעתה לעשות 'אהשורוש
 שפיל' [משחק; הצגה], ו'קבצן-
 ועשר שפיל', ו'קויז-והרף שפיל', ושאר
 מיני 'שפיל וצחוק'.

וגם מוסר כתב זה, רבי נחמן [מטולטשין],
 וכל אנשי-שלומו - פלם חובה
 מטלת עליהם להרגיל בשמחה, על-ידי כל
 מיני 'מלי-דשטותא'.

ובפרט ב'פורים בעצמו' תהיה "אך שמוח"
 (דברים טז, טו). **און טאקע פארט**
האפ, פארט און פארט און פארט [ובכל-זאת
 רק שמחה, בכל זאת, ובכל-זאת, ובכל-זאת].

ז' אדר

– הלולת משה רביא מהימנא עליו השלום –

עניני הסתלקות משה רביא מהימנא – רצון שברצונות'

[מי יתן והיה לנו מנהיג הדור, רועה נאמן וכו', כמו 'משה רבנו' עליו השלום. (לקוטי מוה"ר ח"ב לט)]

בחינת רצון איך סוף המלכש ברצונות/
ב'תמונות אותיות, בבחינת מלכות.

"בז' באדר מת משה, ובז' באדר נולד משה"
(מגלה יג: סוטה יב. קדושין לח.)

וזה: "מול בית פעור" – כי אמרו חז"ל
(לקוט דברים תתקסח): "למה נקרא שמו
'פעור', על שם שפוער פיו" – פי שפוגמין
ב'מלכות, אזי יש לו פה לפעור פיו'
בצרופים רעים.

א.

(ח"א ד, ט)

וזה בחינת 'התפשטות הגשמיות' – פי
כשרוצה להכלל ברצון איך סוף,
צריך לבטל ה'ישות' שלו.

אבל משה שתקן מדת המלכות' – על-
ידי זה לא היה יכולת ביד פעור'
לפעור פיו.

וזה שכתוב בזהר (יתרו פח:): "שהסתלקות
משה בשבת, בשעתא דמנחה, שאז
התגלות רעוא דרעיון" – שהוא בחינת
רצון איך סוף, שכל הרצונות מקבלין
חיותם ממנו.

וזה: "ולא ידע איש", "אפלו משה לא
ידע" (סוטה יד.) – פי נתבטל לגבי איך-
סוף.

וזה מחמת שבטל משה' כל ישותו,
כמו שכתוב (שמות טז, דח): "ונחנו
מה".

וכל זה היה בזותו – אבל בודאי גם
בחייו היה לו 'התפשטות
הגשמיות', והיה מדבק עצמו באור איך-
סוף. אבל ה'התפשטות' היה בבחינת (תחזקאל
א, יד): "והחיות רצוא ושוב", פי הקדוש-
ברוך הוא רוצה בעבודתנו וכו'.

וזה פרוש (דברים לד, ו): "ויקבר אתו בני
בארץ מואב מול בית פעור, ולא ידע
איש את קברתו עד היום הזה".

ובשעה שנתבטל לגבי איך סוף – אזי הוא
בבחינת: "ולא ידע איש" –
שאפלו הוא בעצמו אינו יודע מעצמו. אבל
זאת הבחינה צריך להיות "רצוא ושוב" –
כדי שיתקיים ישותו.

"ויקבר אתו בגיא" – זה בחינת 'אין', כמו
שכתוב (ישעיה מ, ד): "כל גיא
ינשא".

נמצא: כשהוא בבחינת "ושוב" – אזי
צריך להראות גם לדעתו!

"בארץ מואב" – זה בחינת 'מלכות' –
ש'דוד' בא מ'מואב'. שנסתלק
משה בתוך 'איך סוף', בתוך רצון-
שברצונות, בתוך רעוא דרעיון, שהוא

כי מתחלה בשעת 'דבקות' - היה נתבטל
ה'דעת', כמו שכתוב: "ולא ידע איש".

וכשהוא בבחינת "ושוב", ששב ל'ישותו'
- אז שב ל'דעתו', ואז הוא יודע
'אחדות האין-סוף וטובו וכו'.

ב.

(ח"א, ה)

"ויאמר ה' אל משה קרא את יהושע
ואצוניו" (דברים לא, יד). היה צריך
אז למסר הכל ל'יהושע', ואין שלטון ביום
המזות" (קהלת ח, ח), כי בשעת 'הסתלקות
הצדיק, אין לו שליטה וכח להאיר
ל'יהושע'.

על-כן דיק: "ואצוניו", אני בעצמי - כי
חזרה ה'ממשלה' להקדוש-ברוך-
הוא.

ג.

(ח"א, ח)

'משה' הוא מבטל ה'עבודה-זרה'.
ובשביל-זה נקבר "מול בית
פעור" (דברים לד, ז), "כדי לבטל ה'עבודה-
זרה שבפעור" (סוטה יד. "לכפר על מעשה פעור")
- כי 'מש"ה' גימטריא 'חרון א"ף' (מגלה-
עמקות, ואתחנן אופן ד; קלז), כי הוא מבטל 'חרון-
אף' של ה'עבודה-זרה' וכו'.

ד.

(ח"א, ח)

"הפיל פור הוא הגורל" (אסתר ג, ז),
"בחדש שמות בו משה" (מגילה
יג:).

כי 'המן' שהוא בחינת 'עבודת-אלילים',
"שעשה עצמו עבודת אלילים" (מגלה
יג:), חשב: "שכבר מת משה המבטל פח

ה'עבודה-זרה', ואין עוד מי שיוכל לבטלו!"
- אבל 'מרדכי ואסתר' היה להם הפח הזה!

ה.

(ח"א, ה)

"יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני
בני ישראל. לכן לא תביאו וכו' אל
הארץ. הנה מי מריבה" (במדבר כ, יביג) -
משה נסתלק קדם זמנו, והשכינה מינלת
ובוכה עליו.

"להקדישני לעיני בני ישראל" -
'להקדישני' דיקא - כי על-
ידי ה'תפלה של רבים, נתקדש השם-
יתברך.

"לכן לא תביאו וכו' אל הארץ" - רמז
על 'הסתלקותו' - כי ה'קדשה' גם-
כן נתוסף למעלה בשעת 'פטירת הצדיק'.
(עין חיי-מוהר"ן פג).

ו.

(ח"א, נח, א-ב)

'באר' ו'ענן' ו'מן', כלם חזרו בזכות
'משה', כמו שאמרו חז"ל (תענית ט.
על זכריה יא, ח): "ואכחד שלשת הרעים בירח
אחד" - "כשנסתלק משה בירח אדר,
נסתלקו באר וענן ומן, והוי כאלו מתו כל
השלוש (משה אהרן ומרים) בירח אחד".

ו'משה' היה נשמתו כלול מ'שלושה
אבות' (תקוני-זהר קיב. השמטות-זהר
ח"א רסו:).

ולעתיד בשעת התחיה, יקום משה
כלול משלושה אבות במקדם,
בחינת (קהלת א, ט): "מ'ה ש'היה הוא
ש'היה", בחינת (דברים לא, טז): "הנה ששב
עם אבתיך וקם" - שיקום בתחיה כלול
משלושתן.

ז.
(ח"א רטו)

דע: שיש 'פדיון' אחד, שכולל כל העשרים וארבעה בתידינים, ויכול להמתיק כל העשרים וארבעה בתידינים' (עיני חיימוהר"ן נה).

ולזה ה'פדיון' צריך 'עתרצון', בחינת 'התגלות מצה-הרצון', כמו בשבת במנחה.

אך אפלו הצדיקים, לאו כל אחד יודע זה הפדיון, ולא נמצא בי"אם חד בדרא שידע זה הפדיון.

ופעמים אפלו כשזה הצדיק עושה פדיון, אינו מועיל - מחמת פי גם למעלה תאבים מאד לפדיון כזה וכו', ועל-כן כשפא להם זאת ההמתקה, משתמשים עמה לצורך דבר-אחר - דהינו: שעל-ידי-זה נעשין 'גרים'.

כי "כל זמן שיש עפ"ם בעולם, חרוץ-אף בעולם" (ספרי ראח), וכשמתקין הדין והחרוץ-אף, נמתק העפ"ם ונעשין גרים.

וזה היה עבודת 'משה רבנו' עליו- השלום, כל ימי חייו, וגם לאחר מותו, כי השתדל לקרב הערב-רב, פדי לעשות גרים, וגם במותו נקבר "מול בית פעור" (דברים לה, ז) - "פדי להמתיק העפ"ם" (על-פי סוטה יד. "לכפר על מעשה פעור"), פדי שיהיו נעשין 'גרים'.

ועל-כן "נסתלק בשבת במנחה, שאז הוא עת-רצון" (זהר יתרו פח:) - פדי להמתיק כל העשרים וארבעה בתידינים - פדי לעשות גרים'. כי כל עבודת 'משה':

להמתיק ה'חרוץ-אף' של העפ"ם, לרצון.

ועל-כן 'משה' עומד בין 'שמד' לרצון' - כי מספר 'מש"ה' (345), הוא ממצע בין מספר 'שמ"ד' (344) למספר 'רצו"ן' (346) - כי הוא עומד תמיד להמתיק ה'שמד' להפכה לרצון' כנ"ל.

[שמד' נקרא כל דבר שהוא כנגד רצון-השם - והוא מעלה כל השמדות האלו לרצון (על-פי 'לקוטי-הלכות', ברכת-השחר (ח)].

ח.
(ח"ב ז, ז)

הכנעתם של ה'חיות-רעות', 'הכמיי- הטבע', בחינת 'מצח הנחש' - הוא על-ידי 'חכם גדול שבקדשה', שיכול לקשר כל הרצונות ב'שרש הרצון', ששם הוא בחינת 'הסתלקות משה' (זהר יתרו פח: נשא קכט.).

והוא בחינת 'מצח הרצון', בחינת (שמות כח, לח): "והיה על מצחו לרצון".

וצריך לקשר כל הרצונות שיש בעולם, ל'שרש הרצון' - ועל-ידי-זה הוא מתגבר ומכניע וסותר דעות 'הכמיי-הטבע', שפופרים ברצון.

ט.
(ח"ב ז, יא)

"זמנא חדא אזלינא בספינתא, וזזינא ההוא אבן טבא דהדר לה תנינא, ונחת בר אמוראי לאתויה, אתא תנינא קא בעי בלע לספינתא, אתא צפרא פושקנצא, פסקה לרישה" (בבא-בתרא עד:).

"זמנא חדא אזלינא בספינתא" - זה בחינת 'שרש-הרצון', ששם

'קבורת משה' שנסתלק ב'שרש-הרצון'.
וזה בחינת 'ספינתא', בחינת (דברים לג, כא):
"כי שם חלקת מהקק ספון".

'והזינא שהוא אבן טבא דהדר לה'
תנינא" - בחינת (משלי יא, א):
"אבן שלמה רצונו", בחינת הרצון הנל.

'דהדר לה תנינא" - זה 'מצה-הנחש'
שמסבב ומתגבר על הרצון.

'ונחת בר אמוראי לאתויה" - הינו
בחינת ה'חכם שבקדשה', בחינת
(משלי ז, ד): "אמר לחכמה אחתי את" -
שה'חכם שבקדשה רצה להתגבר ולהעלות
הרצון, לקשרו ל'שרש הרצון'.

"אתא תנינא קא בעי בלע לספינתא" -
הינו: שבא בחינת 'מצה-הנחש',
שרש חכמת-הטבע, ורצה לבלע ה'ספינה',
בחינת 'שרש-הרצון', בחינת: "כי שם
חלקת מהקק ספון" - כי 'מצה-הנחש'
רצה להתגבר גם ב'שרש-הרצון, להטיל
פגם וכפירה שם חסוֹשֶׁלֹום.

"אתא פושקנצא" - הינו: 'עורב' -
"פסקה לרישה" - פרוש: שבא
בחינת 'עורב', דהינו: 'צדקה' - כי עקר
עבודת הצדקה, בבחינת 'עורב', בחינת
(מלכים א יז, ד): "ואת הערבים צויתי
לכלפלך", להפך 'אכזריות' ל'רחמנות' -
ועל-ידי-זה מתגברים על 'מצה-הנחש',
'חכמת הטבע'.

י

(ח"ב ה, ט)

וזה בחינת שאחר 'הסתלקות משה', בא
שר צבא ה' ואמר: עתה באתי"
(יהושע ה, יד). 'הסתלקות משה' זה בחינת

'הסתלקות הדעת', בחינת 'שנה', שאז
ה'דעת' מסתלק, ואין נשאר רק ה'רשימו'.

אזי הוא בחינת: "ויאמר וכו' אני שר צבא
ה'" - דהינו 'מלאך' - "עתה באתי" -
כי אז נשאר ה'רשימו' בבחינת מ'לאך' -
בחינת (ברכות נה): "חלום על-ידי מלאך".

יא.

(ח"ב ה, טו)

"הסתלקות הדעת והמחין, הוא בחינת
'הסתלקות משה', בחינת
'שנה מתוקה' - בבחינת (קהלת ה, יא):
מ'תוקה שנת העבד".

יב.

(ח"ב ז, בסוף)

וזה בחינת 'קבורת משה', שהוא בחינת
'המקיפים', שהם טמונים מעין כל.

וזה (סוטה יד): "עליונים נדמה להם
למטה ותחתונים נדמה להם
למעלה", הנאמר ב'קבורת משה' - זה
בחינת (דברי-הימים א כט, יא): "כי כל בשמים
ובארץ" - שצריך ה'צדיק' שזוכה לאלו
ה'מקיפים', שיהיה לו בחינת 'כל'.

להראות לעליונים שהם למטה: "שאינם
יודעים כלל בידיעתו יתברך!"

בחינת (זהר תרומה קכז): "מה חמית מה
פשפשת", בחינת: "איה מקום כבודו" (תקוני-
זהר כ, ועוד - קדשת כתר).

ולתפוך: "תחתונים נדמה להם למעלה" -
כי הם משיגים: ש"מלא כל
הארץ כבודו" (ישעיה ג, ג), בחינת: "ואראה את
ה'" (שם שם, א).

[בסוף התורה שם: "וכל אלו הדברים לא באו כלל, כי
אלו הדברים נאמרו וכו'"]

אֵיטָא עַל-זֶה בְּחַיֵּי-מוֹהַר"ן מַב: הַדְּבָרִים הַנִּכְתָּבִים אַחַר הַתּוֹרָה וְיֵהִי מִקֶּץ, כִּי מִרְחֻמִּם יִנְהַגִּם, בְּלִקּוּטֵי-תַנְיָנָא בְּסִימָן ז', הַמַּתְחִילִין: "וְזֶה בְּחֵינַת קְבוּרַת מֹשֶׁה וְכוּ' - אִלּוּ הַדְּבָרִים הֵם מִהַדְּבָרִים שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל לִפְנֵי אֲנָשִׁי שְׁלֹשׁ-סְעֻדוֹת אַחֲרַיִם, הֵינּוּ לִפְנֵי עֲלִיוֹנִים. כִּי יֵשׁ אֲנָשִׁי שְׁלֹשׁ סְעֻדוֹת אַחֲרַיִם שֶׁאָמַר לִפְנֵיהֶם גַּם-כֵּן תּוֹרָה.

וּמוֹכֵן מִדְּבָרָיו: שֶׁשָּׁשְׁעָה שֶׁאָמַר לִפְנֵינוּ תּוֹרָה, עוֹמְדִים שָׁם מִי שֶׁעוֹמְדִים, וְאָמַר לִפְנֵיהֶם גַּם-כֵּן מַעֲנִין הַתּוֹרָה שֶׁאָמַר לִפְנֵינוּ! אֲבָל בּוֹדָאֵי אוֹתָהּ הַתּוֹרָה שֶׁאָמַר לִפְנֵיהֶם, הוּא גְבוּהָ יוֹתֵר הַרְבֵּה! וּמַעַט דְּמַעַט מֵאוֹתָן הַדְּבָרִים, אָמַר לִפְנֵינוּ בְּרַמְזוֹ בְּעֵלְמָא, וְלֹא בָּאֵר אוֹתָם כְּלָל, וְהָן הַדְּבָרִים הַנִּכְתָּבִים שָׁם אַחַר הַתּוֹרָה הֵנ"ל].

[שִׁית־שְׂרֵפֵי-קֹדֶשׁ הַחֹדֶשׁ ח"ג תַּרְצַט: בְּסוּף הַתּוֹרָה "כִּי מִרְחֻמִּם יִנְהַגִּם" אֵיטָא: "וְכָל אִלּוּ הַדְּבָרִים לֹא בָּאֵר כְּלָל, כִּי אִלּוּ הַדְּבָרִים נֶאֱמָרוּ וְכוּ"!] - וְחִסַּר הַסִּיּוּם!

הַלְשׁוֹן שֶׁאָמַר אֲזַ רַבֵּנוּ ז"ל בַּעַת 'אֲמִירַת-הַתּוֹרָה', הוּא כָּד: "אִלּוּ הַדְּבָרִים נֶאֱמָרוּ לְאֲנָשִׁי סְעוּדָה-שְׁלִישִׁית' הָאֲחֵרִים (הֵינּוּ מְלָאכִים וּשְׂרָפִים), שֶׁהֵם אֵינָם אוֹכְלִים הַלּוֹת!" [אִין דָּאס אִיז שׁוֹין גְּעָאָט גְּעוּוֹרְן פֶּאָר דִּי 'אֲנָשִׁי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת' דִּי אַנְדֶּרעֶע, וְוַאס זײ עָסוּ נִישַׁט קײן קוּלִיטֶש"!]!

יג.

(ח"ב כו)

"מַחֲקָק - זֶה מֹשֶׁה" (בַּמִּדְבָּר כֹּא, יח; דְּבָרִים לֵג, כֹּא - בְּבֵא-בְתָרָא טו.) - "מַחֲקָק" בְּגִימַטְרִיא רַמ"ח" (בַּעֲלֵי-הַטּוֹרִים בְּרֵאשִׁית מַט, י; מְגַלְהַעֲמֻקוֹת פְּרִשַׁת חֻקַּת) - כִּי 'מֹשֶׁה' הוּא מְלַבֵּשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, בְּכָל אֵיבָר וְאֵיבָר.

יד.

(ח"ב עב)

"מַחֲקָק - זֶה מֹשֶׁה" (בַּמִּדְבָּר כֹּא, יח; דְּבָרִים לֵג, כֹּא - בְּבֵא-בְתָרָא טו.) "מַחֲקָק" בְּגִימַטְרִיא רַמ"ח" (בַּעֲלֵי-הַטּוֹרִים בְּרֵאשִׁית מַט, י; מְגַלְהַעֲמֻקוֹת פְּרִשַׁת חֻקַּת) - הֵינּוּ בְּחֵינּוֹת הַשְּׂפָלוֹת שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁמְלַבֵּשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּרַמ"ח אֵיבָרָיו, בְּכָל אֵיבָר וְאֵיבָר.

טו.

(ח"ב צא בְּסוּף)

"כֹּד מִית מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, צוּחַ קֹדֶשׁ-אֲבִרִיךָ- הוּא: "וְוִי, מִי יָקוּם לִי עִם מְרַעִים" (תְּהִלִּים צד, טז - סוּטָה יג: דְּבָרִים-רַבָּה יא, י) - 'לִי' דִּיקָא, בְּחֵינַת 'הַכְּמָה-עֵלְאָה' וְ'הַכְּמָה-תַּתָּאָה', שֶׁהֵם בְּחֵינַת 'לְמ"ד יו"ד', בְּחֵינַת 'ל"י'.

הֵינּוּ: "מִי יָקוּם" - וְיַעֲלֶה וְיִקְשֶׁר בְּחֵינּוֹת: 'ל"י' - הֵינּוּ: 'הַכְּמָה-תַּתָּאָה' עִם 'הַכְּמָה-עֵלְאָה'.

"עִם מְרַעִים" - הֵינּוּ: שֶׁהוּא מַעֲלֶה הַכְּמָה-תַּתָּאָה מִכָּל הַרְעִים' שֶׁבַּעוֹלָם, וּמְקַשְׂרֵם לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, וּמַעֲלֶה אוֹתָהּ לְהַכְּמָה-עֵלְאָה' - שֶׁזֶה בְּחֵינַת 'ל"י'.

כִּי 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' עֲלִיּוֹת-הַשְּׁלוֹם - בּוֹדָאֵי הִיא יָכוֹל זֹאת מְאֹד, לְהַעֲלוֹת בְּחֵינַת הַכְּמָה-תַּתָּאָה, מִכָּל הַרְעִים וּרְשָׁעִים שֶׁבַּעוֹלָם, וְלְהַחְזִירָם בְּתַשׁוּבָה.

טז.

(שִׁיחוֹת-הַר"ן רנט)

זֶהוּ עֵקֶר 'תַּעֲנוּג עוֹלָם-הַבָּא', שֶׁאֲז יִזְכוּ לְרַצוֹן' וּלְכַסּוּפִין, בְּחֵינַת 'רַעוּא-דְרַעוּוִין', שֶׁהוּא בְּחֵינַת 'הַסְתַּלְקוֹת מֹשֶׁה'.

כִּי אֲז יִזְכוּ לְצַמְאוּן' וּלְכַסּוּפִין אֲמַתִּיִּים' לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַתַּעֲנוּג שֶׁל עוֹלָם-הַבָּא, שֶׁיִּזְכּוּ בְּכָל פַּעַם לְרוּחַת צַמְאוּנָם.

יז.

(חַיֵּי-מוֹהַר"ן רפח)

אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל: בּוֹאוּ וְנַחְזִיק טוֹבָה לְרַמָּאִים - שֶׁעַל-יְדֵי הַמַּחֲלָקַת' שֶׁחוֹלְקִים עָלֵינוּ, בָּאֵנוּ לְדְבָרִים גְּדוֹלִים, וְהֵם עוֹשִׂים לָנוּ טוֹבָה גְּדוֹלָה.

כי כן הדבר: שעל ידי המחלקת, באים ומשיגים דברים גדולים!

כמו שמצינו שאמרו רז"ל (תמורה טז):
 "שבימי אבלו של משה, נשתכחו שלש מאות הלכות וכו', ושאל יהושע להקדוש ברוך הוא, ואמר לו: לאמרן לך אי אפשר, צא וטרדן במלחמה. ועתניאל בן קנז החזירן בפלפולו, ועתניאל היה איש מלחמה וכו'".

נמצא: שעל ידי המלחמה, זכה להחזיר ההלכות שנשתכחו.

יח.

(חיי מוהר"ן תרב)

"אמר רבי יוחנן בן זכאי: ולא עוד אלא שיש שני דרכים לפני, אחד לגן עדן, ואחד לגיהנם, ואיני יודע באיזה דרך מזליכין אותי" (ברכות כח):

וכי שיד ש'רפן יוחנן בן זכאי יהיה מספק בזה אם יזליכו אותו לגיהנם?!

אך "הצדיק הגדול מזליכין אותו אחר מותו דרך הגיהנם, כדי להעלות משם נשמות", בידוע (זהר פנחס רכ):

נמצא: שהצדיק הגדול הוא עובד את השם גם אחר מותו! כי הוא עוסק גם אחר מותו להעלות נשמות הנפולות, מהמקומות שנפלו לשם, ולהחזירם להשם-יתברך!

וזהו (יהושע א, א): "ויהי אחרי מות משה עבד ה'" - שגם 'אחרי מות משה', היה עובד השם - פי משה עובד השם גם עתה אחרי מותו, כי הוא עוסק להעלות נשמות הנפולות להשם-יתברך.

ועין בלקוטי א' סימן רט"ו [מובא לעיל], שם מבאר גם כן: שמשנה גם עתה לאחר מותו, הוא עוסק להעלות ולתקן נפשות להחזירם בתשובה ולעשות גרים.

וזה שהיה רפן יוחנן בן זכאי מתירא ומסתפק: "אם יזליכו אותו בגן-עדן או בגיהנם?! - כי היה חושש שיזליכו אותו דרך הגיהנם, בשביל להעלות נשמות, כנ"ל (עין עוד בפנים).

יט.

(ספר המדות, 'שכרות' ח"ב ד)

"על ידי 'שכרות' - הוא שוכח באזהרות משה רבנו. כי משה מלבש ברמ"ח איבריו של אדם, ובכל איבר ואיבר מזהיר את האדם במצוות התלויות בו.

ובשביל זה נקרא (במדבר כא, יח; דברים לג, כא): "מהק"ק" - "גימטריא רמ"ח" (בעל הטורים בראשית מט, י; מגלה עמקות פרשת חקת).

כ.

(כוכבי-אור, חכמה ובינה לה)

כל שנותיו [של רבנו ז"ל] היו בערך ארבעים שנה - פי "בן ארבעים לבינה" (אבות פ"ה מכ"א).

עין ברש"י פרשת פי תשא (שמות ל, טז): "ש'שנות האנשים, מכון למנין שנות עולם המתחילין מתשרי".

ונמצא לפי זה: כשנולד בניסן בשנת תקל"ב (שעל זאת הגרסא כתב מוהר"ן ז"ל [חיי מוהר"ן קד]: "שכפי הנראה שפך הוא האמת"), והסתלקותו היה בח"י ימים בתשרי בשנת תקע"א - מכון ממש ארבעים שנה.

וְזֶה אֲשֶׁר צִוּוּ שְׁמוֹ 'נְחֻמָּן': 'מִוִּחַ נִוִּי' - כִּי הוּא הַשִּׁיג 'מִחַ הַנּוֹי' מ'שְׁעָרֵי-בֵינָה'.

וְזֶה אֲשֶׁר גַּם: יוֹם הַסְתַּלְקוֹתוֹ וְעֲלִיתוֹ לְגַבְהֵי מְרוֹמִים - הוּא מְכוּן מִמַּשׁ בְּיוֹם הָאָרֶת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ, וּבַפְּרָשָׁת הַשְּׁבוּעַ שֶׁל הַסְתַּלְקוֹת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם.

וְזֶה אֲשֶׁר בְּיוֹם שֶׁחַל בּוֹ ז' אָדָר, פְּטִירַת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם - יְחוּל לְעוֹלָם, יוֹם שְׁנֵי דְחַל-הַמוֹעֵד סְפוּת, יוֹם הַסְתַּלְקוֹתוֹ.

כא.

(לקוטי-הלכות, תשעה-באב ושאר-תעניות ד, כב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

"בְּז' בְּאָדָר מֵת מֹשֶׁה, וּבְז' בְּאָדָר נּוֹלַד מֹשֶׁה" (מגלה יג: סוטה יב. קדושין לח.). הֵינּוּ: כִּי בְיוֹם שְׁמֵת ה'צִדִּיק-הָאֱמֶת', בְּחִינַת 'מֹשֶׁה' - בּוֹ בְיוֹם הוּא נּוֹלַד מִחֻדָּשׁ.

כִּי "גְדוּלִים צִדִּיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חלין ז:). וְזֶה שְׂאִין יְכוּלִים לְגַמֵּר בְּחַיֵּיהֶם מִחֶמֶת רַבּוּי עוֹזוֹת יִשְׂרָאֵל רַחֲמָנָא-לְצַלָּן, הֵם גּוֹמְרִין אַחַר מִיתָתָם דִּיקָא, כְּמוֹ שְׁמַבְאָר בְּמַקּוֹם-אַחַר (לקוטי-מוהר"ן ח"א סה, חיי מוהר"ן סימן קצ).

כִּי 'מֹשֶׁה רַבְּנוֹ, עַל-יְדֵי הַסְתַּלְקוֹתוֹ, תִּקַּן הַפָּגַם שֶׁלוֹ, כְּמוֹ שְׁמַבְאָר בְּהַתּוֹרָה "ט' תְּקוּנִין" (ח"א כ - מובא לעיל).

וְזֶה שְׁכָתוּב (במדבר כ, יג): "הִמָּה מִי מְרִיבָה וְכוּ' וַיִּקְדַּשׁ בָּם" - "וַיִּקְדַּשׁ" דִּיקָא, שְׁמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן נִכְלָלוּ בְּהַסְתַּלְקוֹתָם, בְּתַכְלִית קֹדֶשׁ הָעֲלִיּוֹן וְגַבְהֵי מְרוֹמֵי מֶלֶךְ, שְׁמֹשֶׁה מִמְּשִׁיכֵי תִקּוּן וְהַמְתָּקָה לְכָל הַדִּינִים

שְׁבָעוֹלָם, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עִקַּר תִּקּוּן הָעֲצָה הַשְּׁלֵמָה - עִקַּר תִּקּוּן אֱמוּנַת-חֲכָמִים'.

וְאֵז הַמְּשִׁיךְ תִּקּוּן נִפְלָא: שְׁכַל מַה שְּׁנִתְרַבֵּין 'חֲלוּקֵי-דְעוֹת' בֵּין הַחֲכָמִים יוֹתֵר - יִתְרַבּוּ 'סְפָרִים-קְדוּשִׁים' יוֹתֵר, עַל-יְדֵי צְעָקָתָם וְתִשׁוּבָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה תִּהְיֶה נִשְׁלֵמַת הַתּוֹרָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

כִּי עַכְשָׁיו אַחַר שֶׁהִכָּה מֹשֶׁה הַצּוֹר, וְצָרִיכִים הַחֲכָמִים לְטַרַח בְּהַחֲלָכָה לְבַרְרָה - עַל-יְדֵי-זֶה נִתְרַבּוּ 'סְפָרִים-קְדוּשִׁים' הַרְבֵּה מְאֹד בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם כָּל סְפָרֵי הַתְּלֻמוֹד הַקְּדוּשׁ, וּמְפָרְשֵׁיהֶם וּמְבַאְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁלֵמַת הַתּוֹרָה בְּכָל-פַּעַם יוֹתֵר, וְנִכְלָלַת בְּאַבְנֵי-שֵׁתִיָּה, בְּבַחֲיַנַּת 'קֹדֶשׁ הָעֲלִיּוֹן', בְּבַחֲיַנַּת "וַיִּקְדַּשׁ בָּם".

וּכְמוֹ-כֵּן מִתְנַהֵג בְּכָל דּוֹר, כִּי "אַתְּפִשְׁטוּתָא דְּמֹשֶׁה בְּכָל דְּרָא וְדָרָא" (תקוני-זוהר קיב.), שְׁבָכַל דּוֹר עוֹמְדִים וְחוֹלְקִים עַל ה'צִדִּיקֵי-אֱמֶת', עַד שְׁכַמְעַט כְּמַעַט הָיָה נִחְרַב הָעוֹלָם שְׁמֵתִקִּים רַק עַל-יָדָם, אֲבָל הַצִּדִּיקִים בְּגִדְל פָּחַם, מְכַנְיָסִים תִּשׁוּבָה בְּיִשְׂרָאֵל בְּכָל הַנְּלוּיִם אֲלֵיהֶם בְּאֱמֶת.

וְכָל מַה שְּׁנִתְרַבֵּה הַמַּחֲלָקַת בְּיוֹתֵר - הֵם צוֹעֲקִים וְזוֹעֲקִים וּמִתְחַנְּנִים וְשׁוֹבִים לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ בְּיוֹתֵר, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִתְרַבֵּים 'סְפָרִים-קְדוּשִׁים' בְּיוֹתֵר, וְנִשְׁלֵמַת הַתּוֹרָה בְּיוֹתֵר, עַד שְׁנִכְלָלוּן בְּ'קֹדֶשׁ הָעֲלִיּוֹן', שֶׁשֵּׁם הַהַמְתָּקָה שֶׁל כָּל מִינֵי דִינִים שְׁבָעוֹלָם.

כב.

(לקוטי-הלכות, פורים א, ב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נו, 'וביום הבפורים')

עִקַּר 'הַתְּגַבְרוֹת הַמֶּן', הָיָה בְּ'חֻדָּשׁ אָדָר', שְׂאֵז רָצָה לְהַתְּגַבֵּר, "עַל-יְדֵי שְׂרָאָה

נג.

(לקוטי-הלכות, קרחה וכתבת-קעמקע ג, יז)

על-כן "הפיל פור" וכו', ונפל לו הגורל
בחדש אדר" (אסתר ג, ז), וסבר: שאז
יתגבר על ישראל חסוֹשֶׁלֹם.

כי "בז' באדר מת משה" (מגלה יג: סוטה יב.
קדושין לח.), שנתן ה'תורה' שנקראת
"שלוֹם", כמו שנאמר (תהלים כט, יא): "ה' עז
לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם".

וכל ענין 'משה', היה בחינת 'שלוֹם' - כי
היה עוסק תמיד לקרב הרחוקים
ביותר להשם-יתברך, ולהוציאם אפלו
מ'עשר פתרון דמסאבותא', כמו שאמר רבנו
ז"ל במקום-אחר (ח"ב פב).

וסבר: שמאחר "שבז' באדר מת משה" -
אין מי שיעמד בעדנו אז לקרב את
ישראל, בזמן שהם נזופים להשם-יתברך,
ועל-כן סבר: שיתגבר על ישראל אז, מחמת
שנתרחקו אז מהשם-יתברך בגלות בבל, על
ידי 'פגם-הברית'.

אבל לא היה יודע: "כי בז' באדר מת
משה, ובז' באדר נולד משה" (מגלה
יג: סוטה יב. קדושין לח.) - כי ביום שהצדיק מת,
בו ביום הוא נולד ממש, כי אז אומר לו
השם-יתברך (תהלים ב, ז): "אני היום ילדתיך".

כי "צדיקים במיתתן קרויים חיים" (ברכות
יח:), ו"גדולים במיתתן יותר מבחייהם"
(חלין ז:), ו'משה רבנו' לוחם עדין ב'מלחמת
עמלק' בשבילנו, כי נשמתו קשורה בגופו
עדין, בהתקשרות גדול ובשלוֹם גדול.

ו"אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא"
(תקוני-זהר קיב.) - כי 'משה
רבנו' מתלבש בכל דור ודור, בצדיקה-אמתי

שאז מת משה" (מגלה יג:), שהוא היה עקר
וכלל 'קבלת-התורה', 'שעל-ידי התורה
מגלין ההסתרות".

וסבר: שמאחר שמת משה אז, נתבטל כח
עסק התורה, ואי-אפשר לגלות
ההסתרה עוד, ומחמת-זה התגבר אז - כי
הוא כנגד 'מלכות-דקדשה', וכשה'מלכות-
דקדשה' בבחינת ה'הסתרה', על-ידי שאין
עוסקין בתורה - אזי מתגבר בחינת ה'מך-
עמלק' וכו'.

ועל-כן המן הרשע "הפיל פור הוא
הגורל" (אסתר ג, ז) - שרצה 'להפיל
גורל', 'להפיל' ממש, שרצה להפיל ה'גורל',
שהוא 'מקור החיים', להמשיך לעצמו
לחלקו וגורלו חסוֹשֶׁלֹם, להמשיך ה'גורל'
וה'חיים' לסטרא-אחרא חסוֹשֶׁלֹם.

וזוה בחינת: "הפיל פור", "שהוא בחינת
שכחה", כמובא (עין פרי-עץ-חיים, שער
השבת כד - בענין 'פור'ה שר של שכחה), שהוא
'סטרא-דמוּתא', שרצה להפיל ה'גורל' ה"ל
לחלקו חסוֹשֶׁלֹם, למטה לחלקו, לבחינת
'פור', בחינת 'שכחה', 'סטרא-דמוּתא'.

ולא עלה בידו טעותו, כ"אם "בחדש
אדר, שאז מת משה", וסבר שנתבטל
'כח התורה' כנ"ל, שאזי יוכל להמשיך
לעצמו ה'גורל' חסוֹשֶׁלֹם, כנ"ל, כמובא
במאמר "ואלה המשפטים" (ח"א י).

אבל באמת: 'מרדכי' "שהיה גם-כן
בחינת ה'תורה" (אסתר-רבה ו, ב) - היה
לו כח לגלות ההסתרות, ולהכניעו, ולהוציא
מפניו כל יניקתו שניק מהקדשה, ואזי ישוב
ויתהפך החיות שהיה אצלו בגלות, ויהיה
נעשה מזה 'תורה חדשה', בבחינת (איוב כ, טו):
"חיל בלע ויקאנו" (כמו שכתב רבנו שם - ח"א נו).

שְׂבִדֹּר, כִּי "אֵין דֹּר יְתוֹם" וְכוּ' (תְּגִיגָה ג:) ,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (קֹהֶלֶת א, ה): "וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבֹא
הַשֶּׁמֶשׁ", "עַד שֶׁלֹּא שָׁקְעָה שֶׁמֶשׁוֹ שֶׁל עָלַי"
וְכוּ' (יוֹמָא לַח: קִדוּשֵׁין עב:).

וְאֵז בְּאוֹתוֹ הַדֹּר הָיוּ 'מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר' -
"בְּחִינַת 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' עַל־יִדֵי־הַשְּׁלוֹם"
(אַסְתֵּר־רַבָּה ו, ב) - שֶׁהָיָה לָהֶם כַּח לְכַפֵּר
וְלִהְיוֹתֵם כָּל מִינֵי מְרִירוֹת, וְלִהְיוֹתֵם שְׁלוֹם
גָּדוֹל.

כד.

(לְקוּטֵי־הַלְכוּת, מִילָה ד, כב)

"שְׁמֹחַ הָמָן כְּשֶׁנֶּפֶל לוֹ הַגּוֹרֵל בְּאֶדְר,
מַחֲמַת שְׂאֵז מֵת מֹשֶׁה" (מְגִלָּה יג:) -
כִּי 'מֹשֶׁה' הוּא בְּחִינַת 'לְמַעַלְה־מִהֲזֵמָן',
בְּחִינַת (קֹהֶלֶת א, ט): "מִ'ה' שִׁיְהִיָּה הוּא
שִׁיְהִיָּה", רֵאשִׁי תְבוֹת 'מִש־ה' (זֶהָר עֶקֶב רַעַג.
תְּקוּנַיִזְהָר כח: לו: קיב:).

כִּי 'מֹשֶׁה', נִתֵּן לָנוּ כָּל הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא חַיִּינוּ
וְאֶרֶץ יְמִינוּ, שֶׁכָּל עֶקְרָהּ הִיא לְהִתְקַשֵּׁר
וְלִהְיוֹת בְּבְחִינַת 'לְמַעַלְה־מִהֲזֵמָן', שֶׁהוּא
הַ'עוֹלָם־הַבְּא'.

וְעַל־כֵּן בְּאֵמַת מַחֲמַת־זֶה "מֵת מֹשֶׁה
בְּאֶדְר", שֶׁבו 'סוּד־הַעֲבוּר', שֶׁהוּא
לְהַפְּלֵל הַזֵּמָן, בְּבְחִינַת 'לְמַעַלְה־מִהֲזֵמָן',
שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת 'מֹשֶׁה'.

וְהָמָן־הָרָשָׁע' יִמַח־שְׁמוֹ, טָעָה וְסָבַר:
שֶׁמַּחֲמַת שְׂאֵז מֵת מֹשֶׁה,
אֵין מִי שִׁיּוּבֵל עוֹד לְהַפְּלֵל הַזֵּמָן, בְּבְחִינַת
'לְמַעַלְה־מִהֲזֵמָן'. וְעַל־כֵּן סָבַר: שְׂאֵז יִתְגַּבֵּר
עַל יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי הַתְּגַבְּרוֹת הַזֵּמָן כַּנֶּ"ל.

אַבְל בְּאֵמַת "אִישׁ בָּעַר לֹא יֵדַע" (תְּהִלִּים צב,
ז): שְׂאֵז הָיָה 'מְרַדְכֵי', "שֶׁהוּא בְּחִינַת
'מֹשֶׁה'" (אַסְתֵּר־רַבָּה ו, ב), שֶׁהוּא 'לְמַעַלְה־

מִהֲזֵמָן, שֶׁהוּא יוֹדַע לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת 'מֹשֶׁה'
רַבֵּנוּ בְּכָל דֹּר וְדוֹר - לְקַשֵּׁר וְלִהְיוֹת
הַזֵּמָן, לְבְחִינַת 'לְמַעַלְה־מִהֲזֵמָן'.

שְׂדֵיקָא בְּשִׁבְל־זֶה "מֵת מֹשֶׁה בְּאֶדְר",
כַּנֶּ"ל - שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה עָלוּ יִשְׂרָאֵל
לְגַדְלָה נְפִלְאָה, אֵז דֵיקָא.

כה.

(לְקוּטֵי־הַלְכוּת, עֶרְלָה ה, יב)

עַל־כֵּן "כְּשֶׁנֶּפֶל גּוֹרֵלוֹ בִּיּוֹם שְׁמַת מֹשֶׁה,
שְׂמֹחַ" (מְגִלָּה יג:) - כִּי סָבַר: כִּי עָתָה
אֵין נִמְצָא מִי שִׁיְהִיָּה לוֹ כַּח כְּמֹשֶׁה, לְעֵלוֹת
עַד 'שְׁעַר־הַחַמְשִׁים', וְלִהְיוֹתֵם מִשֶּׁם
'חַדוּשֵׁי־תוֹרָה', כַּפִּי הַדֹּר וְכַפִּי הָעֵת.

עַל־כֵּן "עָשָׂה "עֵץ גְּבֵה חֲמִשִּׁים" (אַסְתֵּר
ה, יד), לְתַלּוֹת אֶת 'מְרַדְכֵי',
לְהַשְׁלִיכּוֹ מִשֶּׁם, כִּי לֹא הֶאֱמִין: שִׁישׁ כַּח
בְּמְרַדְכֵי, לְעַמֵּד כְּנֶגֶד קַלְפָּה כְּזֹאת, שֶׁהִיא
בְּטִמְאָה כְּנֶגֶד 'שְׁעַר־הַחַמְשִׁים' שֶׁל הַקִּדְשָׁה.

אַבְל בְּאֵמַת: 'מְרַדְכֵי' הִיָּתָה מַעֲלָתוֹ גְּבֵה
מְאֹד מְאֹד, וְכַמוּבָא בְּכַתְבֵי הָאֶרֶץ,
מַעֲצָם גְּדֻלָּתוֹ - כִּי "מְרַדְכֵי הָיָה פּוֹתַח
בְּדַבָּרִים וְדוֹרְשָׁן" (מְנַחוֹת סה:), שֶׁהָיָה יָכֹל
לְעֵלוֹת לְהִתְחַלֵּת וּפְתִיחַת הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא
'שֶׁרֶשׁ הַתּוֹרָה', בְּחִינַת 'שְׁעַר־הַחַמְשִׁים'
הַנֶּ"ל.

וְהָיָה יָכֹל לְתַקֵּן כָּל יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי־זֶה,
עַל־יְדֵי שֶׁהַכְּנִיס בָּהֶם 'הַרְהוּרֵי
תְּשׁוּבָה' מִשֶּׁם, עַד שִׁיִּזְעָקוּ כָּלֶם לְהַשְׁמֵ-
יִתְבַּרֵךְ.

וְעַל־יְדֵי־זֶה זָכָה לְהַפְּךְ הַדְּבָר "עַל דֹּאשׁ
הָמָן, וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו"
(אַסְתֵּר ט, כה), עַל אוֹתוֹ הָעֵץ דֵיקָא הַגְּבֵה
חֲמִשִּׁים - כִּי מִשֶּׁם דֵיקָא הַפִּילוּ, עַל־יְדֵי עֲצָם

כחו שהיה יודע להמשיך הארת אותיות-
התורה משם.

בו.

(לקוטי-הלכות, העושה שליח לגבות חובו ג, כד)

על-כן התגבר המן בסוף הגלות הראשון,
ו"כל התגברות שלו ושל עשרת
בניו הטמאים, היה תחלה לביטל בנין בית-
המקדש" (סדר-עולם-רבה כט; רש"י אסתר ט, י),
כדי לביטל חסוֹשְׁלוֹם ה'רוח-חיים' של
ישראל.

ועל-כן רצה להתגבר "באדר, שבו מת
משה" (מגלה יג), שהוא ה'רב-
דקדשה', וסבר: שעכשו אין עוד מי
שימשיך ה'רוח-חיים דקדשה' לעמד בנגדו.

אבל "אין דור יתום" (חגיגה ג) - כי 'מרדכי'
היה גדול מאד, והיה זך וטהור
בתכלית הזכות, עד שהיה יכול לירד אפלו
לתוך ה'צנורות הרעים' של ה'מן-עמלק'
ימח-שמים וכו'.

בז.

(לקוטי-הלכות, מתנה ומתנת שכיב-מרע ג, ז - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית, לעיני כל ישראל')

על-כן "הפיל פור" (אסתר ג, ז) באדר, וסבר
שאז יוכל להתגבר על ישראל
מחמת "שבאדר מת משה רבנו עליו-
השלוֹם" (מגלה יג).

כי עקר התגברות בחינת 'מאורי-אש',
שהם בחינת ה'מפרסמים של שקר',
בחינת "ראש כל חוצות" (ישעיה נא, כ; איכה ב,
יט; ד, א) - הוא בעת 'הסתלקות משה'.

דהינו: בעת שנסתלקין ה'צדיקים-
האמתיים' ונתעלם ה'פאר של
ישראל, שהם בחינת 'מאורי-אור', בחינת
'שם ה' וכו'.

שאז מתגברין חסוֹשְׁלוֹם בחינת 'מאורי-
אש', שהם בחינת 'המן' וכו', ועל-כן
רצה להתגבר דיקא בירח שמת בו משה.

אבל באמת: "אין דור יתום" (חגיגה ג),
ו"עד שלא שקעה שמשו של צדיק
זה, זרחה שמשו של הצדיק שאחריו" (יומא
לח: קדושין עב:).

ובכל דור ודור נמצא 'צדיק-אמת' שהוא
בחינת 'משה', שהוא בחינת 'ראש
בית' שעוסק ב'בנין המשכן', שהוא בחינת
'מאורי-אור', שמכניע ה'מפרסמים של
שקר', שהם בחינת 'מאורי-אש'.

כי "בו' באדר מת משה, ובו' באדר נולד
משה" (מגלה יג: סוטה יב. קדושין לח.) - הינו
בחינת (קהלת א, ה): "זרח השמש ונא
השמש", "עד שלא שקעה" וכו' (יומא שם;
קדושין שם).

הינו: שביום שמת ה'צדיק-האמת', בחינת
'משה' - בו ביום נולד צדיק אחר
במקומו. כי אז כשהתגבר 'המן' היה "שהיה
בחינת 'משה'" (אסתר-רבה ו, ב) - כי הוא בחינת
ה'ראש-בית' וכו'.

לקוטי תפלות

פרשת תרוֹמָה

מפתח התפלות

הגדול והקדוש, ושיהיה לבנו מלא מאלקותו
יתברך שמו (ח"ב נב).

[ז] "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", "בתוך כל
אחד ואחד" - גדל מעלת קדשת ישראל, שאתה
משרה שכינת כבודך בתוך כל אחד ואחד
מישראל (ח"א ה).

[ח] "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", "בתוך כל
אחד ואחד" - שנוצפה לכנס לארץ-ישראל,
ולבנות הבית-המקדש, אשר שם זכו כל ישראל
לראות "עליונים למטה ותחתונים למעלה", כמו
במשכן (תפלות-ותחנונים ח"ב ז).

[ט] "והיו הכרבים פרושי כנפים למעלה, סככים
בכנפיהם על הכפרת" - שתהיה ה'ראה' תמיד
בשלמות אצלי, וירחפו 'פנפי הראה' על ה'לב'
תמיד, להשקיט 'תבערת הלב', שלא יבערו יותר
מהמדה, לא לימין ולא לשמאל (ח"א קלז).

[י] "זה השלחן אשר לפני ה'", "השלחן מכפר
כמזבח"; ועשית את המזבח" - שנוצפה על-ידי
אכילתנו בקדשה ובטהרה, להשלים ולתקן 'פגם
המזבח דקדשה'; שיהיה ה'שלחן' שלנו - מכפר
כמזבח, ויהיה שלם בכל מיני שלמות דקדשה (ח"א יז).

[יא] "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד",
"זה השלחן אשר לפני ה'", "השלחן מכפר

[א] "ויקחו לי תרוֹמָה" - שנוצפה לפזר ממון,
בשביל כל מצוה, וכל דבר שהוא רצון השם (ח"א נג).

[ב] "ויקחו לי תרוֹמָה" - שנוצפה להחזיק יראי-
השם, ולפזר ממון הרבה על כל צרכי מצוה,
ותלמוד-תורה, וזכות-הרבים לדורות (ח"א קלז).

[ג] "מאת כל איש אשר ידבנו לבו, תקחו את
תרוֹמָתִי" - שנוצפה שיתנדב לבנו תמיד לעזר
לעניים הגונים בכל פחנו, הן לפזר משלנו, והן
לילה ולסבב עבורם, ולקבץ 'נדבת לב' אחינו בני
ישראל (ח"א יג).

[ד] "מאת כל איש אשר ידבנו לבו, תקחו את
תרוֹמָתִי" - שנוצפה להפך האכזריות שבלבנו
לרחמנות, להתנדב לתן צדקה הרבה, בפזר גדול,
יותר מטבענו ורצוננו (ח"ב ד).

[ה] "מאת כל איש אשר ידבנו לבו, תקחו את
תרוֹמָתִי" - שנוצפה לעסק בצדקה וגמילות-
חסדים, ובפרט בצדקה של ארץ-ישראל. הן
לפזר משלנו יותר מפחנו, והן לקבץ נדבות הרבה
לארץ-ישראל (ח"ב לד).

[ו] "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", "בתוך כל
אחד ואחד" - שנוצפה שיהיה לבנו משפך כבודו
יתברך, שיהיה נמשך לתוך לבנו, שכינת כבודו

במזבח" - שניזכה שתהיה אכילתנו בבחינת 'לחם הפנים', ושתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל-כף, עד שיהיה ה'שליחן' שלנו מכפר במזבח (ח"א לא).

[יב] "ונתת על השליחן לחם פנים לפני תמיד" - שניזכה לאכל רק מאכלים שנתבררו, מאכלים שהם בקדשת 'לחם הפנים'; ושניזכה על-ידם ל'פנים דקדשה' (ח"א ס).

[יג] "ונתת על השליחן לחם פנים לפני תמיד" - שניזכה לשבר 'תאות אכילה', ונזכה להמשיך עלינו ה'יראה הקדושה' הבאה אל האדם לעת

האכל, ונזכה לישיב ב'שליחן' בשעת סעודה, באימה וביראה גדולה (ח"ב לח).

[יד] "ועשית את נרותיה שבעה, והעלה את נרותיה והאיר על עבר פניה", ה'מנורה' ו'קדשת שבעת הנרות' - שניזכה לקדש "שבעת הנרות" המאירין אל מול פני המנורה הקדושה, שהם: העינים, והאזנים, והפה, והחטם. ולהמשיך על-ידי-זה, ה'אור-הפנים', 'שפע-אלקוי', 'רוח-הקדש', 'השגת המקיפים' (ח"א כא).

של שמחה. ויקים בנו ובזרענו, מקרא שכתוב: "זה דור דורשיו, מבקשי פניך יעקב סלה".

❁ [א] לקוטי-תפלות ח"א כג ❁
(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א כג, 'צוית צדק')
"ויקחו לי תרומה" (שמות כה, ב)
שניזכה לפזר ממון - בשביל כל מצוה, וכל דבר שהוא רצון השם

❁ [ב] לקוטי-תפלות ח"א קלז ❁
(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א רכה, 'כשהראה בשלמות')
"ויקחו לי תרומה" (שמות כה, ב)
שניזכה להחזיק יראי-השם ולתומכם ולהספיקם בכל מחסורם, ולפזר ממון הרבה על כל צרכי מצוה ותלמוד-תורה, וכל דבר שהוא זכות-הרבים לדורות

ועזרנו, שניזכה לפזר ממון, בשביל עשית כל מצוה ומצוה. ולא יהיה שום ממון חשוב אצלנו נגד שום מצוה.

ותזבני על-ידי התחזקות הבטחון, להרבות בצדקה בכל-עת. ולא אחשב מיום לחברו כלל, רק כל מה שתשפיע לי בכל יום, אפזר לצדקה לעניים הגונים שתזמין לי ברחמיה. ואזכה להחזיק יראי יהוה באמת, העוסקים בתורתך ובמצותיה באמת, להחזיקם ולתומכם ולהספיקם, כל מחסורם אשר יחסר להם.

ונזכה להוציא ממון הרבה, בשביל כל מצוה ומצוה, ובשביל כל דבר ודבר, שהוא רצונך הטוב באמת.

ולא נרגיש בלבנו כלל 'הפסד הממון', בשביל שום מצוה ודבר שבקדשה שבעולם. ונקנה אותם ב'דמים יקרים', ונפזר עליהם ממון הרבה, בשמחה וחדוה גדולה. ונזכה לקיים מצותיה ורצונך תמיד, בגוף ונפש וממון.

ולא יבלבל אותי מזה שום מונע ומעכב, רק אתחזק תמיד להרבות

ונזכה לאמת ואמונה-שלמה, ולפנים-דקדשה, לאנפין-נהירין, לפנים

בְּצִדְקָה לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים, וּלְפִזֹּר מִמוֹן הַרְבֵּה עַל כָּל צָרְכֵי מִצְוָה וְתַלְמוּד-תּוֹרָה, בְּפֶרֶט עַל כָּל דָּבָר שֶׁהוּא זְכוּת-הַרְבִּים לְדוֹרוֹת.

וְאַתָּה חֲזַק בְּבִטְחוֹן, בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שְׂאֵתָה תִּגְמַר בְּעֲדֵי לְטוֹבָה תְּמִיד, וְלֹא תַעֲזֹב אוֹתִי לְעוֹלָם. וַיְקִים בִּי מִקְרָא שְׁכָתוּב: "בְּרוּךְ הַגָּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה, וַיְהִי יְהוָה מִבְּטָחוֹ".

⊗ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יג ⊗

(על-פי לקוטי-מוֹתְר"ן ח"א יג, 'אשרי העם, השגחה')

"מאת כל איש אשר ידבנו לבו,

תקחו את תרומתי" (שמות כה, ב)

שְׁנֹזֶכֶה שִׁיתַּנְדָּב לַבְּנוֹ תְּמִיד לְעִזּוֹר לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים בְּכָל כַּחֲנוּהוּ, הֵן לְפִזֹּר מִשְׁלָנוּ, וְהֵן לִילֵךְ וּלְסַבֵּב עֲבוּרָם, וּלְקַבֵּץ 'נְדָבַת לֵב' אַחֲיֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

וְזַכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהַטִּיב, וְתַהֲיֶה בְּעִזְרָנוּ, שְׁנֹזֶכֶה לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה לְעֲנִיִּים מִהַגָּנִים.

וְכָל עֵקֶר כּוֹנוֹת עֲסָקְנוּ בְּהַמְשָׁא-וּמְתָן יְהִי, רַק בְּשִׁבִיל הַצְּדָקָה. וְנֹזֶכֶה לְתַן צְדָקָה יוֹתֵר מִכִּפֵּי כַחֲנוּ, וְתִזְמִין לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ עֲנִיִּים מִהַגָּנִים לְזָכוֹת בָּהֶם.

וְתַעֲזְרֵנוּ לְקִים מִצְוֹת צְדָקָה כְּרָאוּי בְּאֵמֶת בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לֵב, וּבִסְבֵּר פָּנִים יְפוֹת.

וְתַזְכְּנוּ לְתַן צְדָקָה, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא יִתְבַּיֵּשׂ הָעֲנִי בְּקַבְּלָתוֹ, וְאַזְכֶּה לְדַבֵּר עַל לֵב עֲנִיִּים וּמְרוּדִים, לְפִיָּסָם וּלְהַרְחִיב דַּעְתָּם וּלְשַׂמַּח אֶת לִבָּם.

"הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי". שְׂאֲזֹכָה שִׁיתַּנְדָּב לְבִי תְּמִיד לְעִזּוֹר לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים בְּכָל כַּחֲנוּהוּ, הֵן לְפִזֹּר מִשְׁלֵי לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים, לְהַעֲנִיק לָהֶם וּלְתַן לָהֶם בְּשִׁפְתֵי יָדַי, מִבְּרַכַּת יְהוָה אֲשֶׁר אֶתָּה נוֹתֵן לִי בְּכָל-עֵת.

הֵן לְהַשְׁתַּדֵּל עֲבוּרָם בְּכָל כַּחֲנוּהוּ, לִילֵךְ וּלְסַבֵּב עֲבוּרָם וּלְקַבֵּץ עַל יָד, נְדָבַת לֵב אַחֲיֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְתַמְכֵּם וּלְסַעֲדֵם לְמִלְאֵת יָדֵי עֲנִיִּים הַגּוֹנִים, דִּי מַחְסוּרָם אֲשֶׁר יַחְסֹר לָהֶם, הֵן מְזוֹנוֹת הֵן מְלַבּוֹשִׁים וְכָל מָה שֶׁהֵם צָרִיכִים.

וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי בְּחֶסֶדְךָ, וְתַתְּנֵנִי לְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֵי עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׂאֲזֹכָה שִׁיְהִיו נִשְׁמָעִים דְּבָרֵי אֲצִלָּם, וַיִּכְנָסוּ דְבָרֵי בְּאֲזִנֵּיהֶם שִׁיתַּנְדָּבוּ לְבָבְכֶם לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה.

וְאַזְכֶּה לְקַבֵּל מֵהֶם מְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִנְּהַ יָפָה אִפְּיָם. וְתַעֲזְרֵנִי שִׁיְהִיָּה לִי כַח לְהַפְּךָ בְּדְבָרֵי 'לֵב אֲכֹזֵר' לְלֵב נְדִיבָה'. וְאַזְכֶּה לְהַרְבּוֹת בְּצְדָקָה בְּאֵמֶת תְּמִיד כָּל יְמֵי חַיֵּי.

וּבְזָכוֹת וְכַח הַצְּדָקָה שֶׁל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, תִּזְכֶּה אוֹתָנוּ לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת-מִמוֹן מֵאֲתָנוּ. וְהַ"רוּחַ נְדִיבָה" שֶׁל הַצְּדָקָה הַקָּדוֹשָׁה יִמְשֵׁךְ עָלֵינוּ וַיִּשְׁפֹּךְ חַמִּימוֹת תַּאֲוֹת-מִמוֹן, תַּאֲוֹת הַנְּגִידוֹת וְהַעֲשִׂירוֹת, מֵהַ שֶׁהֵלֵב בּוֹעֵר וּמִתְאַוֶּה לְמִמוֹן הַרְבֵּה, לְהַתְעַשֵּׂר בְּעוֹלָם שְׂאִינוּ שְׁלוּ.

☪ [ד] לקוטי תפלות ח"ב ד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד,
'ואת הערבים צויתי לכללך')

**"מאת כל איש אשר ידבנו לבו,
תקחו את תרומתי"** (שמות כה, ב)

שנזכה לתן הרבה צדקה, ולהפך האכזריות שבלבנו לרחמנות,
להתנדב לתן צדקה הרבה בפזר גדול, יותר מטבענו ורצוננו

**"ואני תפלתי לך יהוה עת רצון אלהים
ברב חסדך ענני באמת ישעך.
יהוה שמע תפלתי האזינה אל תחנוני
באמונתך ענני בצדקתך. למען שמך יהוה
תחייני בצדקתך תוציא מצרה נפשי. אני
בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ
תמונתך."**

**רבנו של עולם, מלא רחמים, זפני
ברחמיך הרבים לתן צדקה
הרבה תמיד, בכל יום ובכל עת ובכל
שעה.**

**ותתן לי כח וגבורה לכף את יצרי ואת
לבי הקשה, לשבר האכזריות
שבלבבי להפכו לרחמנות, להתנדב לתן
צדקה הרבה בפזר גדול, יותר מטבעי
ורצוני, בלי שום הקפדה כלל, כמו
שפתוב: "פזר נתן לאביונים, צדקתו
עמדת לעד, קרנו תרום בכבוד."**

**ואזכה לתן צדקה בשתי ידיים, בשמחה
גדולה ובלב טוב, ולא ירע
לבבי בתמי לו. ותהיה ידי פתוחה תמיד
לתן לעני "די מחסורו אשר יחסר לו".
ואזכה לקים מקרא שפתוב: "פתח תפתח
את ידך לו, והעבט תעביטנו, די מחסרו
אשר יחסר לו."**

**ותזמין לנו עניים הגונים לזכות בהם,
ותשמרנו ותצילנו מעניים
שאינם מהגנים.**

**אנא יהוה, עזרני להתחיל לתן צדקה
הרבה באמת פרצונך הטוב.
ובזכות מצות צדקה, תעזרני ותפתח לי
ותרחיב לי, כל הפתחים והשערים
דקדשה.**

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"ב לד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עא, 'חבלים נפלו לי בנעמים')

**"מאת כל איש אשר ידבנו לבו,
תקחו את תרומתי"** (שמות כה, ב)

שנזכה לעסק בצדקה וגמילות-חסדים, ובפרט בצדקה
של ארץ-ישראל. הן לפזר משלנו יותר מכחנו, והן
לעסק הרבה לקבץ על-יד, נדבות הרבה לארץ-ישראל

**ובכן תרחם עלי ותושיעני ותזפני לתן
צדקה הרבה, ובפרט לארץ-
ישראל.**

**ואזכה לעסק תמיד בצדקה וגמילות-
חסדים, ובפרט בצדקה של
ארץ-ישראל.**

**הן לפזר משלי יותר מכחי לשלח
לארץ-ישראל, והן לעסק הרבה
באמת לקבץ על-יד, נדבות הרבה לארץ-
ישראל, להחזיק ידי עניים הגונים הדרים
בארץ-ישראל בערום ובחסר כל, ובביתם
אין לחם ושמלה.**

**רבנו של עולם, אתה יודע גדל דחקם
וצרתם, אשר המה ממש נפוחי
רעב, "צפד עורם על עצמם יבש היה**

כַּעֲיָן". מְלֵא רַחֲמִים, חוֹמַל דְּלִים, רַחַם
עֲלֵיהֶם וְעֲלִינוּ, וְזַכְּנוּ לְעֶסֶק הַרְבֵּה
בְּצַדְקוֹת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּאַמֶּת לְאַמֶּתוֹ, בְּלִי
שׁוּם פְּנִיָּה וּמַחְשֶׁבֶת-זָרָה שֶׁל כְּבוֹד עֲצִמְנוּ
כָּלֵל.

וְתַעֲזֹר לָנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, בְּאִפֶּן שְׁנֹזֶכֶה
לְהַחֲזִיק יְדֵי הָאֲבִיוֹנִים
הָאֲמֻלָּלִים הָעֲנִיִּים הַהַגּוֹנִים הַדְּרִים עַל
אֲדַמַּת הַקֹּדֶשׁ בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה, שְׁיִהְיֶה נִפְתָּח
שְׁבִילֵינוּ דְּלִבְנוּ, לְקַבֵּל
שְׁלֵהוֹבִיָּן דְּרַחֲמֵימֹתָא דְקִדְשָׁהּ, לְבַעַר
וּלְהַתְּלַחֵב וּלְהַשְׁתַּוְּקַק אֵלֵינוּ, בְּאַהֲבָה
גְּדוֹלָה וּבְחֶשֶׁק נִמְרָץ.

וְאַזְכָּה עַל-יְדֵי הַצְּדָקָה, לַעֲשׂוֹת כְּלִי
לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנְּעָם הָעֲלִיוֹן,
בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָה גְּדוֹלָה, עַד שְׁאֲזַכָּה
לְהַרְגִּישׁ, הַנְּעִימוֹת וְהַמְּתִיקוֹת הַנִּפְלָא
שֵׁישׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקִּדְוֶשׁהּ.

"וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
כּוֹנְנָהוּ. אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת יְהוָה אוֹתָהּ
אֲבַקֵּשׁ, שְׁבֹתִי בְּבֵית יְהוָה כָּל יְמֵי חַיִּי,
לְחַזוֹת בְּנֶעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ".

🌀 [ו] לקוטי תפלות ח"ב נב 🌀

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"ב נו, 'פשיש להאדם לב')

"וְעָשׂוּ לִי מִקֹּדֶשׁ וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם" (שְׁמוֹת כה, ח)

"בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (תו"ל המובא ב'ראשית חכמה' אריז"ל: ועוד)
שְׁנֹזֶכֶה שְׁיִהְיֶה לְבָנוּ מִשְׁפַּח כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ
לְתוֹךְ לְבָנוּ, שְׁכִינַת כְּבוֹדוֹ הַגְּדוֹל וְהַקִּדְוֶשׁ, וְשִׁיחֵיהָ לְבָנוּ
מְלֵא מֵאֻלְקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ

"מִי לִי בְּשָׁמַיִם וְעַמֶּךָ לֹא חִפְצָתִי בְּאֶרֶץ.
כָּלֵה שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי צוּר לְבָבִי וְחֻלְקִי
אֱלֹהִים לְעוֹלָם". רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן
כָּל, אֲשֶׁר בְּכָל מְקוֹמוֹת מְמַשְׁלֶתְךָ, כִּי
אַתָּה מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין הָעוֹלָם
מְקוֹמְךָ.

רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֹךְ, וְתֵן לִי בְּאַמֶּת,
לֵב כָּשֵׁר וְטָהוֹר לְעַבְדֶּךָ
וּלְיִרְאָתְךָ, לֵב יִשְׂרָאֵלִי בְּאַמֶּת.

עַד שְׁאֲזַכָּה, שְׁיִהְיֶה לְבִי מִשְׁפַּח כְּבוֹדְךָ,
שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ לְתוֹךְ לְבִי, שְׁכִינַת
כְּבוֹדְךָ הַגְּדוֹל וְהַקִּדְוֶשׁ, הַשׁוֹכֵן בְּתוֹךְ
לְבָבוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִמָּךְ
הַקִּדְוֶשׁ.

כְּמוֹ שְׁנֵאמַר: "וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם",
וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ-זְכוֹרֵנּוּם-לְבָרְכָה:
"מְלַמֵּד, שֶׁהַקִּדְוֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁרְה
שְׁכִינָתוֹ, בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל".
וְעַקֵּר הָאֱלֹהוֹת הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר:
"צוּר לְבָבִי וְחֻלְקִי אֱלֹהִים לְעוֹלָם".

רַחֵם עָלַי, וְעֲזֹרְנִי וְזַכְּנִי, שְׁיִהְיֶה לְבִי
מְלֵא מֵאֻלְהוּתְךָ, עַד שֶׁלֹּא יוּכַל
שׁוּם מְקוֹם בְּעוֹלָם לְבַלְבֵּל וּלְמַנֵּעַ אוֹתִי
מִעַבְדֶּךָ וּמִיִּרְאָתְךָ.

רַק אֲזַכָּה לְהַפִּיר אוֹתְךָ וּלְמַצֵּא אוֹתְךָ,
בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שְׁבָעוֹלָם, וּבְכָל
דְּרָגָא וְדְרָגָא שְׁבָעוֹלָם, כִּי לִית אַתָּר פְּנוּי
מִנְּךָ.

זַכְּנִי, לְהִיּוֹת נִכְלָל בְּךָ בְּכָל לְבָבִי בְּאַמֶּת,
עַד שְׁאֵהִיָּה גַם-כֵּן בְּבַחֲנֵינִי
מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ".

עד שכל המקומות שבעולם, יהיו
 בטליו ומבטליו נגדי בתכלית
 הבטול, ולא יהיה להם שום כח לבלבל
 אותי חס־ושלום משום דבר שבקדשה.
 רק אוכל להשיג אותך, ולמצא אותך,
 ולהתדבק בך באמת בכל המקומות
 שבעולם.

”נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי
 נעפר.”

על-בן חוס וחמל נא עלינו, ועל
 שכינת עזך וכבודך, ועל כל
 האותיות והניצוצות הקדושים אשר המה
 בגלות גדול וכבד מאד, ומחר לגאלנו
 גאלה שלמה מהרה למען שמך.

ויתעלה ויתגדל כבודך על כל העולם,
 ויקים מקרא שכתוב: ”ונגלה
 כבוד יהוה, וראו כל בשר יחדו, כי פי
 יהוה דבר.”

☪ [ח] תפלות ותחנונים ח"ב ז ☪

(על-פי שיחות הר"ן מ)

”ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם” (שמות כה, ח)
 ”בתוך כל אחד ואחד” (תז"ל המובא ב'ראשית-החמה'; אריז"ל: ועוד)
 שנזכה לכנס לארץ-ישראל, ולבנות הבית-המקדש,
 אשר שם זכו כל ישראל לראות ”עליונים למטה
 ותחתונים למעלה”, כמו במשכן

רבוננו של עולם, אתה הודעתנו: כי
 עקר הגאולה שגאלת אותנו
 ממצרים, היה בשביל התכלית הזו,
 שנזכה לכנס לארץ-ישראל, ולבנות שם
 את הבית-המקדש.

אשר שם זכו כל ישראל לראות
 בהתגלות גדול ונפלא, ענין זה
 של ”עליונים למטה ותחתונים למעלה”.

כי אתה תתברך למעלה מן הכל, ואין
 למעלה ממך. ובמקום גדלתך, שם
 נמצא ענותנותך. והורדת שכינתך כביכול
 למטה, כמו שכתוב: ”ועשו לי מקדש
 ושכנתי בתוכם”.

☪ [ז] תפלות ותחנונים ח"א ה ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א צד, 'זכר חסדו ואמונתו')

”ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם” (שמות כה, ח)
 ”בתוך כל אחד ואחד” (תז"ל המובא ב'ראשית-החמה'; אריז"ל: ועוד)
 גדל מעלת קדשת ישראל, שאתה משרה
 שכינת כבודך בתוך כל אחד ואחד מישראל

רבוננו של עולם, אתה הודעתנו גדל
 מעלת קדשת ישראל. עד אשר
 אתה משרה שכינת כבודך בתוך כל אחד
 מישראל, כמו שכתוב: ”ושכנתי
 בתוכם”.

וכל אחד מישראל, הוא בחינת 'לבוש'
 מ'מלבושי-הכבוד' שלך, וכל
 העולמות לא נבראו אלא בשביל ישראל,
 כדי להשפיע להם רב טוב.

ובשאינם יכולים לקבל את השפעת
 הטוב מחמת עוונותיהם,
 אזי יש לה צער גדול כביכול, כמו
 שכתוב: ”בכל צרתם לו צר”.

ואתה ידעת, כמה ארך עלינו הגלות
 והשעבוד, זה אלה וכמה מאות,
 קרוב לאלפים שנה. ואתה הודעתנו:
 שגם שכינת עזך בגלות עמנו כביכול,
 וגם הדבור בגלות עם ישראל, עד אשר

וְצוֹיֹתָ לָנוּ, לְהַקְרִיב שָׁם קִרְבָּנוֹת
לְפָנֶיךָ, דִּיקָא מִמִּינֵי הַשְּׁפָלִים
מִבְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת, וְגַם מִמִּינֵי הַדּוֹמָמִים
וְהַצּוֹמְחִים, דְּהֵינּוּ: מֶלַח וְסֶלֶת וַיִּזַּן וְשָׁמַן
וּמֵיָם.

וְהַבְּטַחְתָּנוּ: שִׁיעֲלוּ הַקִּרְבָּנוֹת לְרִיחַ-
נִיחוּחַ לְפָנֶיךָ. וְעַל-יְדֵי
חֻכְמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים גְּלִיתָ לָנוּ: כִּי "סְלוּקָא
דְּקִרְבָּנוֹת, עַד אֵין-סוּף כְּבִיכּוּל.

אֲשֶׁר מִכָּל זֶה רָאוּ וְהִבִּינוּ: כִּי אַתָּה כָּל
יָכוֹל וְכוֹלֵלָם יַחַד, כִּי כָּל־מִשְׁרַשׁ
אֶחָד יֵצֵאוּ, וְאַתָּה בִּרְאֵת אֶת כָּל־ם, וּבִיָּדְךָ
כַּחַ וְגִבּוֹרָה, לְהַפְּךָ כָּל דְּבַר מִרְאֲשׁוֹ לְסוּפוֹ
וּמִסּוּפוֹ לְרֵאֲשׁוֹ. וְלַעֲשׂוֹת מַעֲלִיוֹנִים,
שְׂיִהְיוּ תַחְתּוֹנִים. וּמִתַּחְתּוֹנִים, שְׂיִהְיוּ
עֲלִיוֹנִים.

כִּי אַתָּה "כֹּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצָר מִמֶּךָ
מְזֻמָּה". "וְלֹא יִפְּלֵא מִמֶּךָ כָּל דְּבַר",
וּמִי יֵאמֵר לָךְ מָה תַעֲשֶׂה וּמָה תַפְעֵל.

עַל-כֵּן חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ גַם עַתָּה,
וְהַעֲלֵה אוֹתָנוּ מֵעַמֶּק נַפְּלִיתָנוּ
וּיְרִידָתָנוּ וְשְׁפָלוּתָנוּ, וּבִנְה עֵירְךָ, וְשִׁכְּלֵל
הַיִּכְלָךְ, וְקַבֵּץ קְבוּצַת-גְּלוּיֹת, וּפְדֵה צֹאנֶךָ,
וְשִׁמַּח עֲדָתְךָ. "זְכוֹר עֲדָתְךָ קְנִיַת קָדָם,
גְּאֻלַּת שִׁבְט נַחֲלָתְךָ, הִר צִיּוֹן זֶה שְׁכַנְתָּ
בוֹ".

בְּנֵה בֵּיתְךָ כְּבִתְחִלָּה, וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל
מְכוֹנוֹ, וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, וְשִׁמַּחְנוּ
בְּתַקּוּנוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לַעֲבוֹדָתָם, וְלוֹיִם
לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם, וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם,
וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קִרְבָּנוֹת חוֹבוֹתָנוּ,
תְּמִידִים כְּסֻדְרָם, וּמוֹסָפִים כְּהַלְכָתָם.

וְכַיִּים לָנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "כִּי שָׁחָה
לְעַפְרָ נַפְשָׁנוּ, דְּבָקָה לְאַרְץ בְּטַגְנוּ.
קוּמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ, וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ".
אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

שְׂאֵר הַתַּפְּלוֹת בְּעִנְיַי ה'מִשְׁפָּן'
- נִמְצְאִים בְּפָרָשִׁיּוֹת וַיִּקְהַל-פְּקוּדֵי -

⊙ [ט] לקוטי-תפלות ח"א קלז ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רכה, 'פְּשֵׁה־רָאָה בְּשִׁלְמוֹת')

"וְהָיוּ הַכְּרָבִים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה, סְכָכִים
בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְּרוֹת" (שִׁמוֹת כה, כ)

שְׁתֵּהִיָּה ה'רָאָה' תְּמִיד בְּשִׁלְמוֹת אֲצִלִּי, וּיְרַחֲפוּ 'כְּנָפֵי
הַרָאָה' עַל ה'לֵב' תְּמִיד, לְהַשְׁקִיט 'תַּבְּעֵרַת הַלֵּב',
שְׁלֵא יִבְעֵרוּ יוֹתֵר מִהַמְּדָה, לֹא לִימִין וְלֹא לְשִׁמְאֵל

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלַי וְהוֹשִׁיעֵנִי,
וְעֲזָרְנִי וְהַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי
חֲלָאִים, וּבְכַפְרֵת מ'חֲלֵי הַרָאָה', שֶׁהִיא
עֵקֶר חַיּוֹת הָאָדָם, וְקִיּוּם הַמַּחַ וְהַשְּׁכָל.

עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁתֵּהִיָּה ה'רָאָה' תְּמִיד
בְּשִׁלְמוֹת אֲצִלִּי, וּיְרַחֲפוּ 'כְּנָפֵי
הַרָאָה' עַל ה'לֵב' תְּמִיד, לְהַשְׁקִיט וּלְכַבּוֹת
חַמוּם וְתַבְּעֵרַת הַלֵּב, שְׁלֵא יִבְעִיר וְלֹא
יִזְקִיד אֶת כָּל הַגּוֹף חֲסוּשְׁלוֹם, וַיִּתְקַים
בְּכַנְפֵי הַרָאָה: "וְהָיוּ הַכְּרָבִים פְּרָשֵׁי
כְּנָפִים עַל הַכַּפְּרוֹת", "כַּפְּרוֹתָ דְּלִבָּא".

אָבִי אָב הַרְחַמֵּן, חָמַל עָלַי מֵעַתָּה,
וְלִמְדָנִי עֵצָה וְתַחֲבוּלָה בְּכָל-עֵת,
אֵיךְ לְהַתְּנֵהֵג מֵעַתָּה, בְּאִפְּן שְׂאוּכַל לְכַבּוֹת
וְלַהֲשִׁיט וּלְזַכֵּךְ, תַּבְּעֵרַת הַדְּמִים הַרְעִים
וְהַעֲכוּרִים, שְׁלֵא יִבְעֵרוּ יוֹתֵר מִהַמְּדָה, לֹא
לִימִין וְלֹא לְשִׁמְאֵל.

וְלִסְנֵי וּלְזַפְּךָ הַדְּמִים מִהַשְּׁמֵרִים וּמִרְבוּי
הָעֲכִירוֹת שְׁבָהֶם, בְּאִפְּן שְׁלֹא
אוֹסִיף לְחַשֵּׁב שׁוּם מַחְשְׁבָה רָעָה. וְלֹא
יוֹסִיף, וְלֹא אָנִיחַ עוֹד, הָאֵשׁ הָרַע, לְבָעַר
בִּי כָּלֵל. וְלֹא אֲשַׁרְף וְלֹא אוֹקִיד עוֹד אֶת
הַלְּחֻלּוּחִית שְׁבִי, עַל-יְדֵי רְבוּי הַתְּאֹת, רַק
אֶתְרַחֵק בְּאַמַּת מְכַל הַתְּאֹת-רָעוֹת, וּבִפְרֹט
מִתְּאֹת-הַמְּשָׁגֵל. וְלֹא אֲבַלְבֵּל אֶת דַּעְתִּי
עוֹד.

רַק אֲזַכֶּה לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל-פַּעַם, קִדְשֵׁת
הַפְּנִי-רְאָה, בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת,
שִׁירְחַפּוּ וַיִּנְשְׁבוּ עַל הַלֵּב, וַיִּכְבּוּ וַיִּשְׁקִיטוּ
אֶת תְּבַעֲרַת חֲמוּם הַלֵּב, בְּאִפְּן שִׁיתְקִים
בְּשִׁלְמוֹת כָּל הַלְּחֻלּוּחִית וְהַשְּׂמֹנִיּוֹת
שְׁבִגוּפִי, וַיַּעֲלֶה כָּל הַלְּחֻלּוּחִית
וְהַשְּׂמֹנִיּוֹת לְמַחִי בַקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה.

וְעַל-יָדָם יֵאִיר הַמַּח בְּאוֹר גָּדוֹל, וַיְהִי
מַחִי וְשִׁכְלִי זָךְ וְצַח, וַיֵּאִיר
בְּאוֹר גָּדוֹל תְּמִיד, "בְּחֻכְמָה וּבִתְבוּנָה
וּבִדְעַת וּבְכָל מְלָאכָה", בְּ"מְלָאכַת
הַקִּדְשׁ", "הוֹלֵךְ וְאוֹר" בְּהָאֲרָה יִתְרָה
בְּכָל-פַּעַם לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, בַּקִּדְשָׁה
וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה בְּאַמַּת וּבְאַמוּנָה.

☉ [י] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יז ☉

(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א יז, ז'יהי הם מריקים שקיהם)

"זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'" (יחזקאל מא, כב)

"שִׁלְחָנוּ שֵׁל אָדָם מִכֹּפֶר כַּמִּזְבֵּחַ" (ברכות נה, חגיגה כז, מנחות צז).

"וְעִשִּׂיתָ אֶת הַמִּזְבֵּחַ" (שמות כז, א)

שְׁנוּזָכָה עַל-יְדֵי אֲכִילָתָנוּ בַקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה, לְהַשְׁלִים וּלְתַמּוֹן
'פָּגַם הַמִּזְבֵּחַ דְּקִדְשָׁה', עַד שִׁיְהִי ה'שִׁלְחָן' שִׁלְנוּ מִכֹּפֶר
כַּמִּזְבֵּחַ. וַיְהִי ה'שִׁלְחָן' שִׁלְנוּ שְׁלֵם, בְּכָל מִינֵי שְׁלֵמוֹת דְּקִדְשָׁה

וְעִזְרָנוּ וּזְכָנוּ לְאֲכִילָה דְּקִדְשָׁה בְּשִׁלְמוֹת
בְּאַמַּת, כְּרַאוּי לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי.
וְנִזְכָּה לְהַשְׁלִים 'פָּגַמֵי הַמִּזְבֵּחַ דְּקִדְשָׁה',
עַל-יְדֵי אֲכִילָתָנוּ בַקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה, עַד
שִׁיְהִיָּה הַשְּׁלַחַן שִׁלְנוּ מִכֹּפֶר כַּמִּזְבֵּחַ.

אָנָּה יְהוָה, עִזְרָנוּ לְצֵאת מִתְּאֹת גּוּפָנוּ
וּמִעֲכִירַת מַעֲשֵׂנוּ וּמִכֹּסִילוֹת
דַּעְתָּנוּ.

וּזְכָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְתַן צְדָקָה
הַרְבֵּה לְעַנְיִים מִהַגְּנִים הַרְבֵּה,
וּלְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם שְׁבִדוּרָנוּ, לְמַעַן נִזְכָּה
עַל-יְדֵי-זֶה לְהַשְׁלִים וּלְתַקֵּן 'פָּגַם הַמִּזְבֵּחַ'
שֶׁנִּפְגַּם עַל-יְדֵי עוֹנוֹתֵינוּ, עַד אֲשֶׁר אֵין
לָנוּ לֹא אִישִׁים וְלֹא קָרְבָן וְלֹא כֶהֵן שִׁיכְפֹּר
בְּעַדֵינוּ.

וּבְכֵן תְּרַחֵם עָלֵינוּ, שְׁנוּזָכָה לְתַקֵּן אֶת
פָּגַם תְּאֹת אֲכִילָה, וְנִזְכָּה מֵעַתָּה
לְאָכַל בַּקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה, עַד שִׁיְהִיָּה
הַשְּׁלַחַן שִׁלְנוּ מִכֹּפֶר כַּמִּזְבֵּחַ.

וְנִזְכָּה לְהַכְנִיס אוֹרְחִים הַגּוֹנִים עַל
שִׁלְחָנוּ, וּלְתַן חֵלֶק מִסְּעוּדָתָנוּ
לְעַנְיִים הַגּוֹנִים. וּזְכָנוּ לְלַמַּד תּוֹרָה עַל-
הַשְּׁלַחַן, וַיְהִי ה'שִׁלְחָן' שִׁלְנוּ שְׁלֵם, בְּכָל
מִינֵי שְׁלֵמוֹת דְּקִדְשָׁה, בְּלִי שׁוּם פָּגַם כָּלֵל.

עַד שְׁנוּזָכָה שֶׁהַשְּׁלַחַן שִׁלְנוּ יִטְהַר אוֹתָנוּ
מִכָּל עוֹנוֹתֵינוּ, וַיִּזְכָּה אוֹתָנוּ
לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וּלְפִרְנָסָה טוֹבָה, וְנִהְיָה
רְשׁוּמִים לְטוֹב לְעֵלְא וּלְעֵלְא. וְנִזְכָּה
שִׁיתוּסֵף לָנוּ כַח וּגְבוּרָה בְּשַׁעָה שְׁנַצְטָרֵךְ.

וְנִזְכָּה שְׁלֹא יְהִיָּה שׁוּם כַּח לְהַסְטָרָא
אַחֲרָא לִינֵק כָּלֵל מִשִׁלְחָנוּ

⊗ [יא] לקוטי-תפלות ח"א לא ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אית לן בירא בדברא')

"ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד"

(שימות כה, ל)

"זה השלחן אשר לפני ה'" (יחזקאל מא, כב)

"שלחנו של אדם מכפר במזבח" (ברכות נה. תגינה כו. מנחות צד.)

שנזפה שתהיה אכילתנו בבחינת 'לחם הפנים', ושתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל-כף, עד שיהיה ה'שלחן' שלנו מכפר במזבח

ובכן תרחם עלינו, ותושיענו, ותזכנו, לאכל בקדשה גדולה ונוראה, עד שתהיה אכילתנו בבחינת "לחם הפנים".

ותעזרנו, שתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל-כף, עד שיהיה השלחן שלנו מכפר במזבח, ויהיה נאמר על השלחן שלנו: "זה השלחן אשר לפני יהוה".

ותמחר ותחיש לגאלנו גאלת עולם, ותביא לנו את משיח צדקנו, ותבנה לנו בית קדשנו ותפארתנו, ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך בשלש פעמי רגלנו, ונזכה לסדר בבית-המקדש "לחם הפנים" לפניך תמיד.

⊗ [יב] לקוטי-תפלות ח"א ס ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, 'פתח רבי שמעון')

"ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד"

(שימות כה, ל)

שנזפה לאכל רק מאכלים שנתבררו, מאכלים שהם בקדשת 'לחם הפנים' - ושנזפה על-ידם 'לפנים דקדשה'

והיה עמדי תמיד, ושמרני והצילני מפגם תאות אכילה ושתיה.

ואכילתנו, כי אם מעט דמעט חיות המכרח לתן להם בצמצום גדול כפי רצונך הטוב, ולא יותר מההכרח כלל.

ונזכה לקיים מצות נטילת-ידיים, במים ראשונים ואחרונים כראוי בשלמות, ונזכה לקדש ידינו על-ידי נטילת-ידיים, וימשך עלינו קדשה וטהרה שלמה על-ידי נטילת-ידיים ראשונים ואחרונים. ויקים בנו מקרא שכתוב: "והתקדשתם והייתם קדושים, כי קדוש אני יהוה".

ותעזרנו לברך ברכת-המוציא, וברכת-המזון, וכל ברכת-הנהנין תחלה וסוף, בכונה גדולה כראוי, בקדשה ובטהרה.

ונזכה שיקים בשלחן שלנו, מקרא שכתוב: "וידבר אלי זה השלחן אשר לפני יהוה".

ונזכה על-ידי אכילתנו בקדשה, להכניע ולבטל פסילות דעתנו וכעור מעשינו, ותעזרנו שיהיה נשלם דעתנו על-ידי אכילתנו, בקדשה ובטהרה, כרצונך הטוב.

ונזכה לתקן את פגם תאות אכילה, ותעזרנו לאכל בקדשה ובטהרה למען שמך לבד באמת. ונזכה להכניע ולבטל פסילות הדעת ועכירת המעשים. ותזכנו בחסדיך הרבים לשלמות הדעת דקדשה ולעשות מעשים טובים והגונים בעיניך.

וְאֶזְכָּה שְׁתִּהְיֶה אֲכִילְתִּי תָמִיד בְּקִדְשָׁה
וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה, בְּלִי שׁוּם תְּאוֹת־הַגּוֹף
כָּלֵל. וְתִהְיֶה אֲכִילְתִּי וּשְׁתִּיתִי תָמִיד,
מֵאֲכָל שְׁנֵתְבָרָר ל'מֵאֲכָל אָדָם'.

וְתִגַּן בְּעָדֵי, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי, שְׁלֹא
יָבֹא לְתוֹךְ פִּי, שׁוּם מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה
שְׁלֹא נִתְבָּרָר עֲדִין ל'מֵאֲכָל־אָדָם', אֲשֶׁר
יְכוּלִין לְאַבֵּד חִס־וְשָׁלוֹם אֶת ה'פְּנִים־
דְּקִדְשָׁה' עַל־יְדֵי מֵאֲכָלִים הַלָּלוּ, וְלִפְלִ
לְתוֹךְ שְׁנֵה חִס־וְשָׁלוֹם. וְתִצִּילֵנִי
מִמֵּאֲכָלִים הַמְּבִיאִין רַע אֶל הַלֵּב.

רַק אֶזְכָּה לְאֲכָל בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה,
מֵאֲכָלִים שְׁנֵתְבָרָרוּ, מֵאֲכָלִים שֶׁהֵם
בְּקִדְשַׁת "לֶחֶם הַפְּנִים", שְׁאֶזְכָּה עַל־יָדָם,
לְלֵב־טוֹב, לְלֵב־שְׂמֵחַ, וּלְפְּנִים־דְּקִדְשָׁה.

⊙ [יג] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב לַח ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עז, 'רצועה היתה יוצאת')

"וְנָתַתְּ עַל הַשְּׁלֶחָן לֶחֶם פְּנִים לְפָנֵי תָמִיד"

(שמות כה, ל)

שְׁנֵזְכָה לְשִׁבֵר תְּאוֹת אֲכִילָה/ וְנֵזְכָה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ ה'יִרְאָה
הַקְּדוּשָׁה הַנִּגְשָׁת וּבָאָה אֶל הָאָדָם לְעֵת הָאֲכָל, וְנֵזְכָה
לִישֵׁב ב'שְׁלֶחָן' בְּשַׁעַת סְעוּדָה, בְּאִימָה וּבִירְאָה גְדוֹלָה

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי, שְׁתִּהְיֶה בְּעֶזְרִי וְתוֹשִׁיעֵנִי
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים,
וְתִזְכְּנֵנִי לְשִׁבֵר תְּאוֹת אֲכִילָה לְגַמְרִי.

שְׁאֶזְכָּה שְׁתִּהְיֶה אֲכִילְתִּי וּשְׁתִּיתִי
בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה בְּעֵתוֹ
וּבְזַמְנוֹ, בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקָל וּבְמִשׁוּרָה,
כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת.

וְאֶזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי תָּמִיד ה'יִרְאָה
הַקְּדוּשָׁה הַנִּגְשָׁת וּבָאָה אֶל
הָאָדָם "לְעֵת הָאֲכָל" דִּיקָא. וְאֲשַׁב עַל
ה'שְׁלֶחָן' בְּשַׁעַת סְעוּדָה בְּאִימָה וּבִירְאָה
גְדוֹלָה מִפְּנֵיךָ תָּמִיד.

וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּזְכְּנֵנִי בְּחֶסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים,
לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי
צַעַר וְיִסּוּרִים וְכָל הַדִּינִים שְׁבָעוּלָם,
מִמְּעָלִי, וּמִמְּעַל כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וּמִמְּעַל כָּל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ.

כִּי אַתָּה יֹדַעְתָּ אֶת כָּל עֲמָלָנוּ וְלַחְצָנוּ,
אֶת כָּל מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרֵי הָעוֹבְרִים
עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
וּבְעֵצָם שְׁפָלוֹת דַּעְתָּנוּ, קָשָׁה לָנוּ לְסַבֵּל
הַצַּעַר וְהַיִּסּוּרִין שֶׁל כָּל יוֹם וְיוֹם.

רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְזַכְּנוּ לְהַתְעוֹרֵר
מֵעַתָּה, לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קְדוּשַׁתְךָ
הָעֲלִיוֹנָה, וְנֵזְכָה כָּלנוּ לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ
יִרְאֵת־שָׁמַיִם בְּאַמֶּת, וְתִהְיֶה יִרְאָתְךָ עַל
פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נַחֲטָא.

וּבְפִרְטֵי בְשַׁעַת אֲכִילָה, תִּזְכְּנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ
לְאֲכָל בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה,
עַד שְׁנֵזְכָה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ תָּמִיד בְּשַׁעַת
הָאֲכִילָה, אֶת ה'יִרְאָה הַקְּדוּשָׁה הַנִּגְשָׁת
וּבָאָה אֶל הָאָדָם אַז.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה, לְבַטֵּל וּלְהַמְתִּיק כָּל
מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרֵי וְכָל
הַדִּינִים שְׁבָעוּלָם, מִמְּעָלֵינוּ וּמִמְּעַל כָּל עַמָּךְ
בֵּית־יִשְׂרָאֵל.

אתור אחר לבכי ואחר עיני, "העבר עיני מראות שוא בדרכיך חייני".

וזבני לקדש את אזני, ואזפה לשמע תמיד דברי חכמים-אמתיים, ולהאמין בהם, ויהיה לי אמונת-חכמים בשלמות.

ותהיה בעזרי, שאטה אזני תמיד לשמע דברי חכמים-אמתיים, ויכנסו דבריהם באזני, ויעוררו את לבכי באמת, לשוב אליך ולעשות רצונך תמיד.

ותשמרני ותצילני, שלא אשמע לעולם ולא יפנס באזני, שום דבור הפגום. ולא אשמע ולא אקבל, שום דבור לשון-הרע ורכילות. ולא אשמע דבורי נבול-פה לעולם, ולא שום דבור פגום.

רק אזפה לשמע תמיד דבורים קדושים, מפי צדיקים וכשרים אמתיים, דבורים המקדשים את אִזְן השומעים.

וזבני שיהיה לי יראת-שמים באמת, ועל-ידי-זה אזפה לקדש את חוטמי, ויקים בי מקרא שכתוב: "והריחו ביראת יהוה".

ובל מה שפגמתי עד הנה ב'שבעת הנרות' האלו, על-ידי עונותי ופגמי המרבים שחטאתי עויתי ופשעתי לפניהך, ופגמתי בפני, ובעיני, ובאזני, ובחוטמי, מנעורי עד היום הזה, בשוגג ובמזיד באנס וברצון.

❁ [יד] לקוטי-תפלות ח"א כא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כא, 'עתיקא טמיר וסתים')

"ועשית את נרותיה שבעה, והעלה את נרותיה והאיר על עבר פניה" (שמות כה, לד)

- ה'מנורה' ו'קדשת שבעת הנרות' -

שנזפה לקדש "שבעת הנרות" המאירין אל מול פני המנורה הקדושה, שהם: העינים, והאזנים, והפה, והחוטם. ולהמטיף על-ידי-זה, ה'אור-הפנים', 'שפע-אלקי', 'רוח-הקדש', שהוא השגת המקיפים הקדושים של השכל, הבנות והשגות חדשות דקדשה

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, מלא רחמים, שתרחם עלינו, ותעזרנו ותושיענו מהרה, שנתחיל מעתה לקדש את "שבעת הנרות המאירין אל מול פני המנורה הקדושה", שהם: העינים, והאזנים, והפה, והחוטם.

ותזבני לקדש את פי, שלא יצא דבר שקר מפי לעולם, ולא שום דבור הפוגם את הפה חסו-שלום, רק כל דבורי יהיו דברי-אמת תמיד בקדשה ובטהרה. ואזפה לקדש את פי, בתורה ובתפלה ובכל מיני דבורים המקדשין את הפה.

ותזבני לקדש את עיני, ותעזרני להעצים את עיני מראות ברע, ותהיה בעזרי שלא יהיה לי שום הסתפלות על שום דבר שבעולם-הזה כלל.

ובפרט תעזרני ותצילני ותמלטני, שלא אסתכל חסו-שלום על שום דבר המביא לידי הרהור חסו-שלום.

חום וחנוני ורחם עלי ו הצילני, ומלט נפשי מעתה מפגם הראות, ולא

עַל כָּל־מַחֲלֵי וְתַסְלַח לִי מֵאֵלֵי רַחֲמִים
חַנוּן הַמְרַבֵּה לְסִלַּח, וְתַתְּקֵן בְּרַחֲמֶיךָ
כָּל הַפְּגָמִים הָאֵלֶּיךָ, וְלֹא יִהְיֶה נִשְׁאָר מֵהֶם
שׁוּם רֶשֶׁם כָּלֵל. כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ כִּי אֵין בָּנוּ
כַּח לְתַקֵּן הַפְּגָמִים הָאֵלֶּיךָ, כִּי הִרְבִּינוּ
לְפָשַׁעַ וּלְפָגַם בָּהֶם.

וְאִם אַתָּה בְּעֶצְמְךָ לֹא תַעֲשֶׂה לְמַעַנְךָ
חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְתַתְּקֵן כָּל הַפְּגָמִים
הַעֲצוּמִים הָאֵלֶּיךָ בְּרַחֲמֶיךָ, אֵין בְּיַדֵּינוּ
לְתַקֵּן פָּגַם אֶחָד מֵהֶם, מִכָּל־שֶׁכֶּן כָּלֵם.
”אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה, אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד. כִּי
עֲמֵךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּזְכָּר.”

חֹסֶם וְחַמֵּל עָלֵינוּ, חוֹס וְרַחֵם עָלֵינוּ, כִּי
אֵין לָנוּ שֶׁכֶּל וְדַעַת אֵיךְ לְרַצוֹת
וּלְפַיֵּס אוֹתְךָ, עַל כָּל הַפְּגָמִים הַגְּדוֹלִים
וְהַנּוֹרָאִים הָאֵלֶּיךָ, שֶׁפָּגַמְנוּ עַד הַנְּהַ
בְּשִׁבְעַת הַנְּרוֹת הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּיךָ
הַנִּמְשָׁכִין מִן הַמַּח הַקְּדוֹשׁ.

וּמַעֲצָם רַבּוּי הַפְּגָמִים הָאֵלֶּיךָ שֶׁפָּגַמְנוּ
בְּשִׁבְעַת הַנְּרוֹת הַקְּדוּשִׁים
הָאֵלֶּיךָ, עַל־יְדֵי־זֶה נִפְגַּם דַּעַתְנוּ וְנִתְעַכַּר
שִׁכְלָנוּ וְנִתְבַּלְבַּל מַחֲנוּ וְדַעַתְנוּ.

וּמַחֲמַת־זֶה בָּאִים עָלַי קִשְׁיוֹת
וּבְלִבּוֹלִים וְעַקְמִימִיּוֹת
שֶׁבִלְב, וּמְבַלְבְּלִים וּמַעֲקָמִים אֶת דַּעַתִּי
וּלְבִי מְאֹד, עַד שֶׁאֵינִי יָכוֹל לְהִתְקַרֵּב
לְשׁוֹם דְּבַר שֶׁבִקְדָּשָׁה כְּרֵאוּי, וְרוֹצִים
לְרַחֵק אוֹתְנוּ לְגַמְרֵי חֶסֶד וְשָׁלוֹם מֵעֲבוֹדָתְךָ
בְּאֵמֶת.

אֲנִי יְהוָה, יִהְיֶה מַעֲיָךְ עָלֵינוּ, ”הַאֲזִינָה
קוֹלִי בְּקִרְאֵי לְךָ”. וְתִהְיֶה בְּעֲזָרְנוּ,
שֶׁנִּזְכָּה לְעוֹרֵר וּלְהוֹלִיד תְּמִיד תַּעֲלוּמוֹת
הַמוֹחִין עַל־יְדֵי קוֹל צַעֲקוֹתֵנוּ.

וְתִרְחַם עָלֵינוּ, וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתִזְכָּנוּ,
לְקַדֵּשׁ וּלְטַהַר בְּאֵמֶת אֶת
”שִׁבְעַת הַנְּרוֹת הַיּוֹצְאִים מִן הַמַּח
שֶׁבְּרֵאשֵׁינוּ, שֶׁהֵם הַפֶּה, וְתִרְיָן עֵינֵינוּ,
וְתִרְיָן אוֹדֵנוּ, וְתִרְיָן נוֹקְבֵי חוֹטְמָא.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ אֵלֵינוּ
”אוֹר־הַפְּנִים”, שֶׁהוּא
”שִׁפְעַ אֱלֹקִי”, שֶׁהוּא הַשְּׁגַת הַמְּקִיפִים
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַשֶּׁכֶּל.

וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ רוּחַ קְדֻשָּׁה, וְנִזְכָּה
בְּרַחֲמֶיךָ לְהִבִּין וּלְהַשִּׁיג בְּכָל־
פַּעַם, מְקִיפִים חֲדָשִׁים דְּקְדֻשָּׁה, וְנִזְכָּה
לְהִבִּין וּלְהַשִּׁיג עִמְּךָ סוּדוֹתֶיךָ.

וְתַעֲזָרְנוּ שֶׁנִּזְכָּה בְּכָל־פַּעַם לְקַדֵּשׁ
יְתָרָה, לְמַעַן נִזְכָּה בְּכָל־פַּעַם
לְהַשִּׁיג מְקִיפִים חֲדָשִׁים, לְהַכְנִיסָם לְפָנִים
לְתוֹךְ שִׁכְלָנוּ, לְהִבִּין וּלְהַשִּׁיג בְּכָל־פַּעַם,
הַכְּנוֹת וְהַשְּׁגוֹת חֲדָשׁוֹת דְּקְדֻשָּׁה, מֵה שֶׁלֹּא
הֵינּוּ יוֹדְעִים לְהִבִּין וּלְהַשִּׁיג מִקֵּדָם.

וְנִזְכָּה לְהַפִּיר אוֹתְךָ גַּם בְּעוֹלָם־הַזֶּה,
וּלְהַשִּׁיג גְּדֻלָּתְךָ וְרוּמְמוֹתְךָ, כִּי
מֵה שֶׁאֵפְשֵׁר לְהַשִּׁיג בְּעוֹלָם־הַזֶּה, כִּי לְכַךְ
נוֹצְרָנוּ לִידַע וּלְהַשִּׁיג אוֹתְךָ.

[שָׁר הַתַּפְּלוֹת עַל 'קְדֻשַׁת שִׁבְעַת הַנְּרוֹת', וְשִׁלְהַבַּת
הַלֵּב הָעוֹלָה מֵאֵלֶיךָ - נִמְצְאִים בְּפָרְשַׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ]

